

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΛΕΥΡΗΣ

ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Κριτική Ίστορικότητος

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΗΛΕΚΤΡΟΝ»
ΑΘΗΝΑΙ 2004

Ὁ Κωνσταντῖνος

Πλεύρης ἐτελείωσε τήν Γαλλικήν Σχολήν τοῦ Λεοντείου Λυκείου καί ἔλαβε πτυχίον Νομικῆς (πανεπ. Θεσσαλονίκης), Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν («Πάντειον

Πανεπιστήμιον») καί Κοινωνιολογίας (NOE Παρισίων). Εἶναι Δικηγόρος παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ καί ἀσχολεῖται μέ τήν πολιτικήν.

Διετέλεσε καθηγητής Πολιτικῆς Κοινωνιολογίας στίς Σχολές τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καί στήν Σχολήν Γενικῆς Μορφώσεως Ἀξιωματικῶν τοῦ Ἀρχηγείου Στρατοῦ.

Ἔχει κυκλοφορήσει μίαν σειράν βιβλίων ἱστορικοῦ, πολιτικοῦ, φιλοσοφικοῦ καί κοινωνιολογικοῦ περιεχομένου, πού ἐπραγματοποίησαν ἐκδόσεις στά Ἀγγλικά, Ἰταλικά, Ἀραβικά.

Ἐπί δεκαετίαν ἐπεμελεῖτο κι' ἐπαρουσίαζε στό «*ΤΗΛΕΑΣΤΥ*» τήν ἐκπομπήν «*Ἱστορικές Μνημεῖς*» καί τώρα στό «*EXTRA*» τήν ἐκπομπήν «*Ἐδῶ Ἑλλάς*».

Τό συγγραφικόν του ἔργον, πού εἶναι αὐστηρῶς ἐπιστημονικόν, ἀναγνωρίσθηκε στό ἐξωτερικό π.χ. ἀναγόμενους εἰς ἐπίτιμον καθηγητήν Πανεπιστημίου Γκουανταλαχάρας, βιβλιογράφησις ἐργασιῶν του, ἀνακοινώσεις εἰς ἐπιστημονικά περιοδικά, συνέδρια κ.τ.λ. Ἔχει κάνει πολλές διαλέξεις καί ἐδημοσίευσε ἄρθρα σέ ἐφημερίδες καί περιοδικά.

Γιά τίς πολιτικές του ἰδέες φυλακίσθηκε ἐπί ἑπταετίας, δικάσθηκε καί καταδιώχθηκε μαζί μέ τούς συνεργάτες του ἐπί Δημοκρατίας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΛΕΥΡΗΣ

ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Κριτική Ίστορικότητα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΗΛΕΚΤΡΟΝ»
ΑΘΗΝΑΙ 2004

Σειρά: **Έργα Κωνσταντίνου Πλεύρη**

Έπιτρέπεται πᾶσα ἀναδημοσίευσις,
κατόπιν ἐγγράφου ἀδείας τοῦ συγγραφέως.

ΗΛΕΚΤΡΟΝ ΕΚΔΟΣΕΙΣ Ε.Π.Ε.

Ίπποκράτους 85, Ἀθήναι Τ.Κ. 106 80

Τηλ.: 210 3605305 - Τηλεαντιγραφικόν: 210 3614063

Τηλέτυπον: 210 324 ΝΙΚΙ GR.

ISBN: 960-8358-04-3

Εἰκῶν τοῦ ἐξωφύλλου:

Ἄντιπροσωπευτικοί ἄπλοτοι τύποι τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ,
ὁ ὁποῖος προορίζεται, ἀπό τόν Ἰεχωβά
νά κυριαρχήσῃ στόν κόσμον.

Εἰς μνήμην
φιλοσόφου Ὑπατίας

Τά κείμενα ἀκολουθοῦν τήν σύνταξιν
καί ὀρθογραφίαν τῶν πρωτοτύπων των.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1.	ΠΡΟΛΟΓΟΣ	7
2.	ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΑΝΑΚΡΙΒΕΙΑΙ	10
3.	ΚΡΑΤΟΣ ΕΝ ΚΡΑΤΕΙ	15
4.	ΑΝΙΣΤΟΡΗΤΑ ΚΑΙ ΑΝΗΘΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ	20
5.	ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΑΙ ΚΑΙ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΙΑΙ	27
6.	ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ, ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ Π.Δ.	34
7.	ΞΕΝΟΙ ΜΥΘΟΙ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙΩΣΕΙΣ	40
8.	ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΚΑΙ ΓΕΓΟΝΟΤΑ	48
9.	ΣΥΝΗΘΕΙΣ ΕΒΡΑΪΚΑΙ ΑΝΗΘΙΚΟΤΗΤΕΣ	56
10.	ΠΟΙΟΣ Ο ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ ΕΙΣ ΧΡΙΣΤΟΝ	61
11.	ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ	70
12.	ΤΕΛΙΚΟΝ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ	77
13.	ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΝ ΤΗΣ Π.Δ.	86
14.	ΑΝΙΣΤΟΡΗΤΑ ΚΑΙ ΣΧΙΖΟΦΡΕΝΙΚΑ	121
15.	ΠΡΟΣΑΡΤΗΜΑ	148
16.	ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ	156
17.	ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ	171

1. ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η παρούσα μονογραφία δέν ἔχει τήν παραμικράν σχέσιν μέ τήν θρησκείαν, εἴτε τῶν Ἑβραίων, εἴτε τῶν Χριστιανῶν. Δέν πρόκειται διά μελέτη θρησκευολογίας, ἀλλά διά μελέτην ἱστορίας καί συγκεκριμένως, διά τήν ἱστορικότητα τῆς **Παλαιᾶς Διαθήκης** ἢ κατ' ἄλλην ὀνομασίαν τῆς **Βίβλου**.

Τίθεται τό ἐρώτημα: **τά πρόσωπα καί τά γεγονότα, πού ἀναφέρει ἡ Π.Δ. ὑπῆρξαν πραγματικῶς ἢ ἦσαν φανταστικά;** Στό ἐρώτημα αὐτό ἀπαντᾷ ἡ παρούσα μονογραφία, μέ ἀντικειμενικότητα καί ἀναμφισβήτητα στοιχεῖα.

Εἶμαι πρόθυμος νά δεχθῶ ὅποτεδήποτε, ὅπουδήποτε, μέ ὅποιονδήποτε δημοσίαν συζήτησιν ἐπί τοῦ θέματος, διότι ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες πιστεύομεν στόν ἐλεύθερον διάλογον καί πάντοτε ἀλλάζομεν γνώμην, ἐάν μᾶς πείσουν, ὅτι ἔχομεν ἄδικον.

Ἄρνοῦμαι τήν ἐπιβολήν γνώμης, ἀπό φανατικούς, διότι τοῦτο ἀντίκειται στήν ἀλήθειαν καί στήν ἀξιόπρέπειαν τοῦ ἀτόμου, πού οἱ Ἕλληνες ἐξυπηρέτησαν, χιλιάδας χρόνια πρὶν ἐμφανισθοῦν αἱ ὑπάρχουσαι σήμερον θρησκείαι, ἰδεολογίαι, ἠθικάί κ.τ.λ.

Μερικοὶ μέ ἐρωτοῦν, ἐάν εἶμαι Χριστιανός. Ἀπαντῶ: Ἐπειδή γνωρίζω καλῶς τόν Ἑβραϊσμό, μού ἀρκεῖ ὅτι οἱ Ἑβραῖοι ἐσταύρωσαν τόν Χριστόν, διά νά τόν πιστεύω.

Ἀνήκω στούς Ἑλληνορθόδοξους, πού περιορίζονται στόν Χριστό καί μόνον. Ἡ Ἑβραϊκή ψευδοῖστορία, πού περιλαμβάνεται στήν Π.Δ. δέν μέ ἐνδιαφέρει. Πολλοί, πάρα πολλοί μορφωμένοι ἱερωμένοι ζητοῦν νά ἀπαλλαγῇ ὁ Χριστιανισμός τοῦ Ἑβραϊσμοῦ τῆς Π.Δ. Τό ἴδιο

ζητῶ καί ἐγώ. Ὅτιδῆποτε ἰδεῶδες ἔχει ἡ Χριστιανική θρησκεία δέν τό παρέλαβε ἀπό τόν Ἑβραϊσμό, ἀλλά ἀπό τήν Ἀρχαία Ἑλληνική Σκέψι. Τοῦτο πού ὑπεστηρίχθη ἀποδεικτικῶς πρὶν ἀπό αἰῶνας, θά λεχθῆ πάλιν τώρα ἐδῶ.

Ὁ διάσημος καθηγητής πανεπιστημίου **Δημήτριος Βεζανῆς** στήν ἐργασία του «*Τό μέγα μήνυμα τοῦ Π. Γιαννοπούλου*» (Ἀθ. 1951, «*Ἄπαντα Π. Γιαννοπούλου*» ἐκδ. «*Νέα Θέσις*» Ἀθ. 1993, σελ. 257) γράφει ὅτι:

«Κατά τόν Γιαννόπουλον ὁ Χριστιανισμός δέν ἐδημιουργήθη ἀνεξαρτήτως τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἄνευ τοῦ Ἑλληνισμοῦ θά ἦτο ἀδύνατος ἡ διάδοσις καί ἐπικράτησις του... ταῦτα πάντα δέν σημαίνουν ἐχθρότητα τοῦ Γιαννοπούλου πρὸς τήν Ἑλληνικήν Ἐκκλησίαν, ἀλλά πρὸς τόν Ἑβραϊσμόν ἢ μᾶλλον πρὸς τά Ἑβραϊκά κατάλοιπα τοῦ Χριστιανισμοῦ, τά ὅποια ἀπειλοῦν νά καταπνίξουν τόν Ἑλληνισμόν.»

Πολύ ὀρθαί θέσεις, πρὸς τὰς ὁποίας συμφωνῶ ἀπολύτως.

Ὁ Χριστιανισμός δέν φοβεῖται τήν ἀλήθειαν. Ἐτσι ὑποστηρίζει. Τό δέχομαι. Ἐπομένως ὁ Χριστιανισμός δέν ἀρνεῖται τήν ἔρευνα καί τήν ἀναζήτησιν, διότι πῶς ἀλλοιῶς θά φθάσωμεν στήν ἀλήθειαν;

Ἐάν τά συμπεράσματά μου δέν ἀρέσουν εἰς κάποιους, ἄς ἀντικρούσουν τά ἐπιχειρήματά μου κ' ὄχι νά μοῦ ρίξουν τό φανατικόν ἀνάθεμα.

Ὁ **Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος** («*Ἐπιτάφιος εἰς Μ. Βασίλειον*» εἰς «*Βασίλειος ὁ Μέγας καί τά Ἑλληνικά γράμματα*», Εἰσαγωγή, Δ. Μπαλάνου, καθηγητοῦ Πατρολογίας, ἐκδ. «*Πάπυρος*» Ἀθ. 1937) ἐπαινεῖ τήν **Ἑθνικήν παιδείαν** καί κατηγορεῖ ὡς (κακοῦς καί ἀπαιδεύτους) τοὺς Χριστιανούς πού τήν ἀρνοῦνται. Συγκεκριμένως γράφει:

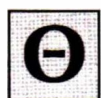
«Νομίζω δ' ὅτι πάντες οἱ ἔχοντες νοῦν ἀνομολογοῦν ὅτι ἡ παιδείσις εἶνε τό πρῶτον τῶν ἡμετέρων ἀγαθῶν· καί δέν ἐννοῶ μόνον τήν εὐγενεστέραν ἰδικήν μας παιδείαν, δηλ. τήν Χριστιανικήν... ἀλλά καί τήν Ἐθνικήν, τήν ὁποίαν οἱ πολλοί ἐκ τῶν Χριστιανῶν, κακῶς γνωρίζοντες τά πράγματα, ἀπορρίπτουν ὡς ἐπίβουλον καί σφαλεράν καί ἀπομακρύνουσαν τοῦ Θεοῦ... Δέν πρέπει λοιπόν νά ἀτιμάζωμεν τήν παιδείσιν, ὅπως νομίζουν τινές, τοὺς ὁποίους πρέπει νά θεωρῶμεν ὡς σκαιούς καί ἀπαιδεύτους...».

Ἐλευθερία σκέψεως λοιπόν καί **διάλογος** μέ σκοπόν τήν ἀλήθειαν. Ὑπό τό πνεῦμα αὐτό γράφονται, ὅσα ἀκολουθοῦν.

Οἱ Ἑβραῖοι συνεχῶς μέ κατηγοροῦν, ὅτι εἶμαι ἐναντίον τους. Προσωπικῶς δέν θεωρῶ κατηγορίαν τό νά εἶσαι ἐναντίον τῶν Ἑβραίων, ἤ μήπως ὑπέγραψα κάποιον συμφωνητικόν νά τοὺς ὑποστηρίξω; Λέγω καί γράφω τήν ἀλήθειαν. Ἄν ἡ ἀλήθεια δέν συμφέρη στοὺς Ἑβραίους, δέν εὐθύνομαι ἐγώ.

Οἱ γνήσιοι Ἑβραῖοι εἶναι προσεκτικοί ἀπέναντί μου. Ἐκεῖνοι πού ἀφηνιάζουν εἶναι κάποιοι ὑπάλληλοί των τηλεπαρουσιασταί καί δημοσιογράφοι, οἱ ὁποῖοι μέ πολεμοῦν κυρίως διά τῆς ἀποσιωπήσεως ἢ παραποιήσεως ὅσων λέγω ἢ γράφω. Ἄδιαφορῶ τώρα.

2. ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΑΝΑΚΡΙΒΕΙΑΙ

Θά ἐξετάσω δι' ὀλίγων τήν ἱστορικότητα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης (γαλ. «La sainte Bible», ἀγγ. «The old Testament», γερμ. «Die Heilige Schrift des Alten Testaments»). Ἀκολουθῶν τήν Χριστιανικήν προτροπήν «ἐρευνᾶτε τὰς γραφάς» τὰς ἠρεύνησα καί ἀμέσως διεπίστωσα τό **ἀνιστόρητον** τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης (Π.Δ.) "Ὅλοι τήν γνωρίζετε, ἀλλ' ὡς ἐπί τό πλεῖστον δέν τήν ἐδιαβάσατε προσεκτικῶς.

Ἄξιζει λοιπόν τόν κόπον νά μελετήσετε τήν Π.Δ. "Ὅσον ἀφορᾶ στήν ποιότητα τοῦ περιεχομένου, τήν ἔχω κρίνει ἀλλοῦ. («*Ἄς μιλήσουμε γιά Ἑβραίους*»). Ἐδῶ περιορίζομαι στήν ἱστορικότητά της, δηλαδή στό ἄν πραγματικῶς ὑπῆρξαν τά πρόσωπα, πού ἀναφέρει καί ἐάν πραγματικῶς συνέβησαν τά γεγονότα, πού περιγράφει.

Ἐκ πρώτης ὄψεως ὅλα στήν Π.Δ. μοιάζουν μέ παραμυθᾶκια. Μέ πολλούς τρόπους μπορεῖς νά ἀποδείξεις, ὅτι **ὅλα ὅσα γράφονται στήν Π.Δ. εἶναι ψεύδη**. Ἄς ἀναφέρω κάτι σαφές. Ἡ Ἑβραϊκή θρησκεία π.χ. δέχεται ἀκόμη καί σήμερον, ὅτι ἡ Δημιουργία ἐγίνε ἐδῶ καί 5.763 ἔτη, δηλαδή τό 3761 π.Χ., μολονότι ἔχομεν τόν Θεσσαλικόν πολιτισμόν (Θεόπετρα Τρικάλων κ.ἄ.) ἐδῶ καί 50.000 ἔτη, τόν Ἑλλαδικόν Ἀρχάνθρωπον τῶν Πετραλώνων τῆς Χαλκιδικῆς, ἐδῶ καί 700.000 ἔτη καί τὰς πλήρεις ἀποδείξεις τῶν ἐπιστημῶν, διά τά ἑκατομμύρια ἔτη τοῦ πλανήτου μας.

Ποῖον 3761; Σοβαρῶς ὀμιλεῖτε; Πηγαίνετε στήν Λέσβον νά θαυμάσετε τά ἀπολιθωμένα δάση κωνοφόρων τῶν περιοχῶν Σιγρίου καί Ἀντίσης ἡλικίας

20.000.000 ἐτῶν. Ναί, ἐδῶ καί εἴκοσι ἑκατομμύρια ἔτη εἶχαμε δάση στήν Λέσβο καί δέν ἐπεριμέναμε τόν Ἰεχωβά νά κτίση τόν κόσμον τό 3761 π.Χ. (διά περισσότερα εἰς «Ἐλευθεροτυπίαν» 4-1-2002).

Ἡ χρονολόγησις τῆς κτίσεως τοῦ κόσμου, στήν ὁποίαν ἐπιμένουν οἱ Ἑβραῖοι ὀδηγεῖ στήν ἀπαράδεκτον χρονικήν συρρίκνωσιν τῆς ἱστορίας καί τῆς προϊστορίας. Ὁ Ι. Πασσᾶς («Ἡ ἀληθινή προϊστορία» ἐκδ. «ΗΛΙΟΣ» σελ. 47 κ.ἔ) ἀποδεικνύει τό ὀφθαλμοφανές ψεῦδος «τοῦ μύθου τῆς Βίβλου τῶν Ἑβραίων» κι' ἀκόμη ἡ ὑπόθεσις, ἀπό τήν ἀνακρίβειαν περιπίπτει, στήν γελοιότητα ὅταν:

«Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Ἄρμαγκ τῆς Ἰρλανδίας Τζέιμς Ἄσερ, προσδιορίζει ὡς ἡμερομηνίαν κτίσεως τοῦ κόσμου συμφώνως μέ τās γραφάς τό 4004 π.Χ., ὁ δέ Ἀντικαγκελάριος τοῦ Καίμπριτζ Δόκτωρ Λάιτφουτ, σύγχρονος τοῦ ἀνωτέρω Ἄσερ, ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ κόσμος ἐδημιουργήθη ἀπό τόν Ἰεχωβά, τόν Θεόν τῶν Ἑβραίων εἰς τās 23 Ὀκτωβρίου τοῦ 4004 καί εἰς τās 9 τό πρωί...»!

Τέλος, ὅπως ἀναφέρει ὁ καθηγητής **Γ. Χουρμουζιάδης** εἰς ἄρθρον του («ΡΙζοσπάστης» 26-1-1997) ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Καντέρμπουρι μέ βάσι τήν Ἁγία Γραφή ἐκυκλοφόρησε εἰδικόν φυλλάδιον:

«ὅπου ἀναφερόταν στήν δημιουργία τοῦ κόσμου, τοῦ ἀνθρώπου δηλαδή καί ἰσχυριζόταν πῶς μέ βάση τούς ὑπολογισμούς του, πού τούς στήριζε στήν Ἁγία Γραφή, κατέληξε στό συμπέρασμα πῶς ὁ κόσμος δημιουργήθηκε στό 4000 π.Χ...».

Ἐννοεῖται ὅτι ὅλα αὐτά ὡς ἀναπόδεικτα ἀπορρίπτονται ἀμέσως ἀπ' ὅποιανδήποτε ἐπιστημονικήν ἔρευναν. Ἐν τούτοις λέγονται.

Αἱ ἀναμφισβήτητοι διαπιστώσεις τῶν ἐπιστημῶν ἀποδεικνύουν τό **ψεῦδος τῆς Π.Δ.** καί τῆς Ἑβραϊκῆς

θρησκείας ως προς τήν χρονολόγησιν τοῦ κόσμου, πού ὁμως ἐξακολουθοῦν οἱ φανατικοί νά πιστεύουν, ὥστε,

«τό βράδυ τῆς 7ης Σεπτεμβρίου 2002 θά γιορτάσουν τό Ρῶς Ἀσανᾶ, τήν Ἑβραϊκή πρωτοχρονιά τοῦ ἔτους 5763» διότι **«οἱ Ἑβραῖοι ἔχουν γιά χρονική ἀφετηρία τό ἔτος κτίσεως κόσμου πού ἀντιστοιχεῖ στό 3761 π.Χ.»** («Ἐλευθεροτυπία» 29-10-01).

Ἀσφαλῶς ἡ ἐφημερίς, ἡ ὁποία δημοσιεύει τά ἀνωτέρω δέν τολμᾷ νά τά σχολιάσῃ, ὡς ἀνακριβῆ, μήπως κατηγορηθῆ ἐπί... ἀντισημιτισμῶ!

Στό μουσεῖον τῆς Θεσσαλονίκης καί στό μουσεῖο τῶν Ἀθηνῶν ἐκτίθενται χρυσᾶ κοσμήματα(!) ἡλικίας τοῦ 5000 π.Χ. Χίλια χρόνια δηλαδή πρὶν δημιουργηθῆ ὁ κόσμος, ἐμεῖς κατεσκευάζαμε χρυσᾶ(!) κοσμήματα «περίαπτα». Μάλιστα ἀπεκαλύφθη πραγματικός θησαυρός ἀπό 54 τέτοια χρυσᾶ κοσμήματα («Νέα» 1-10-1997).

Ἡ ἐπιρροή τῆς θρησκείας κάνει ἀκόμη καί τούς μορφωμένους ἀνθρώπους νά σιωποῦν καί νά μή σχολιάζουν τά παραμύθια τῆς Π.Δ. ὅπου οἱ ἄθλιοι κτηνοτρόφοι τῆς ἐρήμου, πού δέν ἐγνώριζαν τό λουτρό, τό θέατρο, τήν ἄθλησι, τήν φιλοσοφίαν, τάς ἐπιστήμας, τήν γλυπτικήν, τήν ἀρχιτεκτονικήν κ.τ.λ. μᾶς παρουσιάζονται ὡς «ἐκλεκτός λαός» πού ὁ Θεός ἀνεκήρυξε: *«λαόν περιούσιον παρά πάντα τά ἔθνη ὅσα ἐπί προσώπου τῆς γῆς»* («Δευτερονόμιον» Ζ,6) κι' ὁ ὁποῖος μάλιστα εἶναι τάχα προωρισμένος, κατά θείαν ἐπιθυμίαν, νά κυριαρχήσῃ ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου καί ὅλων τῶν ἐθνῶν τά ὁποῖα θά γίνουν δοῦλοι τῶν Ἑβραίων κι' ὅσα ἀρνηθοῦν θά ἐξαφανισθοῦν. Σχετικῶς στόν προφήτη Ἡσαΐα (Ξ,12) διαβάζομεν:

«τά γάρ ἔθνη καί οἱ βασιλεῖς οἵτινες οὐ δουλεύουσι σοί ἀπολοῦνται καί τά ἔθνη ἐρημιά ἐρημωθήσεται».

Ἡ **ἱστορία διδάσκει**, ὅτι μέχρι τώρα οἱ Ἑβραῖοι διετέλεσαν δούλοι τῶν Ἀσσυρίων, δούλοι τῶν Αἰγυπτίων, δούλοι τῶν Βαβυλωνίων, δούλοι τῶν Περσῶν, δούλοι τῶν Ἑλλήνων, δούλοι τῶν Ρωμαίων, ξανά δούλοι τῶν Ἑλλήνων τοῦ Βυζαντίου, δούλοι τῶν Ἀράβων, δούλοι τῶν Τούρκων, δούλοι τῶν Ἄγγλων, δούλοι τῶν Γερμανῶν, πού τούς ἐμάζευσαν ἀπό τήν κατεχομένην Εὐρώπην, διὰ νά ἐργάζωνται πειθήνιοι στά ἐργοστάσια τοῦ Τρίτου Ράιχ... Σήμερον ἔχουν τό κρατίδιόν των, τό ὁποῖον συντηροῦν αἱ ΗΠΑ. Εἶδατε λοιπόν, ὅτι παρά τήν ἐπιθυμίαν τοῦ Ἰεχωβά καί παρά τās προσπάθειάς των (Ταλμούδ, Πρωτόκολλα) οἱ Ἑβραῖοι δέν ἐκυριάρχησαν στά Ἔθνη, ἀλλ' ἀντιθέτως ὑπεδουλώθησαν εἰς αὐτά καί ἐπί αἰῶνας ἔζησαν ζωήν δούλων. **«Ἡ μικρά Ἰουδαία ἦτο συνηθισμένη εἰς τήν ὑποταγήν...»** θά γράψῃ ὁ καθηγητής τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Μαρβούργου **Θεόδωρος Μπίρτ** («Μ. Ἀλέξανδρος καί Παγκόσμιος Ἑλληνισμός», Ἑλλ. ἐκδ. «Δαρεμᾶ» σελ. 158).

Ὁ Ὁλλανδός ἱστορικός **Χέντρικ Βάν Λούν** («Ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος», Ἑλλ. ἐκδ. «ἐκλεκταί σελίδες» σελ. 38) λέγει διὰ τούς Ἑβραίους:

«... μιά μικρή καί ἀσήμαντη σημιτική φυλή ποιμένων, ἄφησε τήν παλιά της πατρίδα, πού βρίσκονταν γύρω ἀπό τήν Οὐρ, κοντά στίς ἐκβολές τοῦ Εὐφράτη καί ζήτησε νά βρεῖ καινούργια βοσκοτόπια μέσα στή Βαβυλωνιακή αὐτοκρατορία. Οἱ αὐτοκρατορικοί στρατιῶτες ὅμως τούς ἔδιωξαν ἀπό τά ἐδάφη τῆς αὐτοκρατορίας καί ἀναγκάσθηκαν νά τραθήξουν Δυτικά, ἀναζητώντας κάπου μέρος γιά νά στήσουν τίς σκηνές τους. Αὐτή ἡ φυλή τῶν ποιμένων, ἔγινε γνωστή στήν ἱστορία μέ τό ὄνομα Ἑβραῖοι.»

Τί πολιτισμό μπορεῖ νά ἔχῃ **«μία μικρή καί ἀσήμαντη φυλή ποιμένων»;** δηλαδή κτηνοτρόφων (ἡγνόουν

τόν ἵππον). "Όταν οἱ Ἑβραῖοι ἠσχολοῦντο μέ βοσκοτό-
πια καί στήσιμο σκηνῶν οἱ Ἕλληνες εἶχαν δημιουργή-
σει Αὐτοκρατορίας - Κοσμοκρατορίας μέ ὑψηλούς πολι-
τισμούς καί ὁ Ἀλέξανδρος **«εἶχε ὀδηγήσει τά στρατεύ-
ματά του ὡς τά Ἰμαλαία καί ἔκαμε ὀλόκληρο τόν
κόσμο Μακεδονική ἐπαρχία»!** (ἔνθ. ἄνωτ., σελ. 69).
Μετά ἔκαναν πάλιν ὀλόκληρο τόν κόσμο βυζαντινή
ἐπαρχία, φυσικόν ἐπακόλουθον τῆς ἀπολύτου ἀνωτε-
ρότητος τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς.

3. ΚΡΑΤΟΣ ΕΝ ΚΡΑΤΕΙ

Η Π.Δ. ἔχει μίαν κεντρικήν ἰδέα πού εἶναι, ὅτι ὁ Ἰεχωθά ὑπεσχέθη στούς Ἑβραίους τήν παγκόσμιαν κυριαρχίαν, τήν ὁποίαν ἐπιδιώκουν, διά παντός τρόπον.

Ὁ κάθε Ἑβραῖος ἀπό βρεφικῆς ἡλικίας διαπαιδαγωγεῖται μέ τό ἰδανικό τῆς παγκοσμίου κυριαρχίας, τήν ὁποίαν ἐπιδιώκουν μέ καταχθονίους μεθόδους σκευωριῶν καί ραδιουργιῶν καί μέ τήν συγκέντρωσιν εἰς χεῖρας των τεραστίου πλοῦτου, πού δέν προέρχεται ἀπό τήν ἐργασίαν καί τήν παραγωγήν, ἀλλά ἀπό τήν αἰσχροκέρδειαν μέσῳ χρηματιστηρίων καί τραπεζικῶν συνδυασμῶν, διά τῶν ὁποίων κατακλέπτουν, κυριολεκτικῶς ληστεύουν τούς λαούς. Τά θύματα χάνουν τās οικονομίας των, τās ὁποίας τεχνηέντως ἀρπάζουν οἱ Ἑβραῖοι. Ὁ πολὺς **Φ. Ντοστογιέφσκι** («*Τό ἡμερολόγιο ἑνός συγγραφέα*», Ἑλλ. ἔκδ. «Δαρεμᾶ» σελ. 308-313) ἐξήγησε ἀπό τοῦ 1877 ἤδη πῶς οἱ Ἑβραῖοι σχηματίζουν, ὅπου ζοῦν **«κράτος ἐν κράτει»** καί πῶς πάντοτε πιστεύουν, ὅτι προορίζονται νά κυριαρχήσουν στόν κόσμον ὀλόκληρον, ὄχι βεβαίως μέ τήν στρατιωτικήν καί πολιτιστικήν των δύναμιν, ἀλλά μέ τήν **ὑπονόμευσιν** τῶν Ἑθνῶν. Ὁ Ρῶσος συγγραφεύς ἐπισημαίνει «*τήν ἀλαζονείαν καί τό θράσος*» τοῦ Ἑβραίου καί τονίζει τήν σημασίαν τῆς Ἑβραϊκῆς θρησκείας, διά τήν ἐπίτευξιν τῶν ἰδανικῶν τους. Γράφει:

«Ἐπίσης φανερό εἶναι, πῶς ὁ πανάρχαιος ὑποκινητής τους, πού κάποτε ἔφερε τό ὄνομα τοῦ Ἰεχωθά, συνεχίζει μέ τό ἰδανικό καί τίς ἐπαγγελίες του νά ὀδηγῇ αὐτό τό λαό πρός συγκεκρι-

μένους σκοπούς. Τό ξαναλέω: Είναι αδύνατο νά φαντασθῆ κανεῖς ἄθεο Ἑβραῖο· καί μάλιστα, δέν πιστεύω καθόλου πώς εἶναι ἄθεοι οἱ μορφωμένοι Ἑβραῖοι: ὅλοι τους εἶναι ἀπό τό ἴδιο ζυμᾶρι, κί ἕνας Θεός ξέρει τί ἐπιφυλάσσουν ἀκόμα, στόν κόσμο οἱ μορφωμένοι Ἑβραῖοι!».

Ὅταν κάποιος σήμερα ὑποστηρίξη τά ἀνωτέρω, διά τούς ἑβραίους θά χαρακτηρισθῆ ἀμέσως φασίστας, ναζί, ἀρνητής τοῦ ὀλοκαυτώματος, ρατσιστής, ἀντισημίτης κ.τ.λ. Ὁ Φ. Ντοστογιέφσκι τό 1877 δέν διέτρεχε τέτοιο κίνδυνο. Ἐπίσης ὁ **Μ. Ναπολέων**, κατήγγειλε τό Ἑβραϊκό κράτος ἐν κράτει στήν Γαλλία. Τήν 30ήν Ἀπριλίου 1806 ὀμιλῶν εἰς συνεδρίασιν τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους εἶπε τά ἐξῆς:

«Ἡ νομοθεσία πρέπει νά τίθεται σέ ἰσχύν ὅπου-δήποτε τό γενικόν καλόν βρίσκεται σέ κίνδυνον. Ἡ κυβέρνησις δέν μπορεῖ νά παρακολουθῆ μέ ἀδιαφορία τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖον ἕνα καταφρονημένο ἔθνος, κυριαρχεῖ σέ ὅλα τά ἐπίπεδα τῆς Γαλλίας. Οἱ Ἑβραῖοι πρέπει νά ἀντιμετωπίζονται σάν ἰδιαίτεροι ἄνθρωποι. Εἶναι ἕνα κράτος ἐν κράτει! Εἶναι ἀπογοητευτικό διά τό Γαλλικό ἔθνος νά τελειώσῃ (νά σθύσῃ) κάτω ἀπό τήν διακυβέρνησι τῶν κατωτέρων αὐτῶν ἀνθρώπων. Οἱ Ἑβραῖοι εἶναι οἱ ἀρχιληστές τῶν μοντέρων καιρῶν. Εἶναι οἱ ἀπομυζηταί τῆς ἀνθρωπότητος. Πρέπει νά κρίνωνται βάσει πολιτικοῦ δικαίου καί ὄχι ἀστικοῦ δικαίου (δικαιοσύνης) διότι ἀσφαλῶς δέν εἶναι πραγματικοί πολῖται». (διά περισσότερα εἰς *Ι. Πασσᾶ*, «Ἡ ἀληθινὴ προϊστορία» ἐκδ. ἐγκ. *ΗΛΙΟΣ* σελ. 266).

Καί ὁ **Βενιαμίν Φραγκλῖνος** τήν 26ην Νοεμβρίου 1781 εἰς ἐπιστολήν του πρὸς τόν Πρόεδρο Ἄνταμς ἔγραφε:

«Συμφωνῶ ἀπόλυτα μέ τόν Στρατηγόν Οὐάσιγκτων, πῶς πρέπει νά προστατέψουμε αὐτό τό νεαρὸν ἔθνος ἀπό μιὰ ὑπουλη ἐπίδραση καί διείσδυση. Αὐτή ἡ ἀπειλή εἶνε οἱ Ἑβραῖοι! Σέ ὅποιαδήποτε χώρα καί ἂν ἐγκαταστάθην οἱ Ἑβραῖοι σέ μεγάλο ἀριθμό, κατέβασαν τό ἐπίπεδο τῆς ἠθικῆς καί τῆς ἐμπορικῆς τῆς ἀκεραιότητος. Ἀπετέλεσαν δική τους κοινωνία (μέσα στό κράτος) καί δέν ἀφομοιώθηκαν. Ἐχλεύασαν καί προσπάθην νά ὑπονομεύσουν τήν Χριστιανικήν θρησκείαν ἐπάνω εἰς τήν ὅποιαν, ἔχει θεμελιωθῆ αὐτό τό κράτος. Ἔφτιαξαν ἓνα Κράτος ἐν Κράτει! Καί ὅταν συνάντησαν ἀντιρρήσεις προσπάθην νά πνίξουν οἰκονομικά αὐτό τό ἔθνος, ὅπως καί εἰς τήν περίπτωσιν τῆς Ἰσπανίας καί τῆς Πορτογαλίας».

Στό ἱστορικόν περιοδικόν «ΤΟ ΦΩΣ» (τεῦχος Αὐγούστου 1938) ἐπιβεβαιοῦται ἡ γνώμη τοῦ Φ. Ντοστογιέφσκι διά τήν δημιουργίαν ὑπό τῶν Ἑβραίων κράτους ἐν τῷ κράτει. Διαβάζομεν:

«Ὁ Ἑβραῖος γνωστότατος ἱστορικός Hanri Grets (Καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μπρεσλάου) εἰς τήν μεγάλην ἱστορίαν τοῦ Ἰσραήλ λέγει ὅτι οἱ Ἑβραῖοι ἐδημιούργησαν ἐν Πολωνίᾳ ἓνα Κράτος ἐν Κράτει. Σύν τῷ χρόνῳ ὅμως αὐτή ἡ κατάστασις ἐγέννησεν πολλὰς δυσκολίας καί φροντίδας εἰς τήν Πολωνικήν Κυβέρνησιν οὕτως ὥστε κατά τό 1788 ἡ Μεγάλη Πολωνική Δίαιτα ἠσχολήθη σοβαρῶς μέ τό ζήτημα τό Ἑβραϊκόν.

Οἱ κανονισμοί τούς ὁποίους ἐπεξεργάσθη τό ἀνώτερον Συμβούλιον καί ἰδίᾳ ὁ ὄγδοος ἐξ αὐτῶν ἀναγράφει ὅτι ἡ εἰσπραξις τῶν φόρων θά γίνεται καί διά τούς Ἑβραίους ὅπως καί διά τούς Χριστιανούς καί ὁ 5ος Κανὼν ἀναγράφει

ὅτι τὰ πολιτικά δικαιώματα τῶν Ἑβραίων καταργοῦνται. Εἰς τό μέλλον οἱ Ἑβραῖοι πρέπει νά συμμορφοῦνται πρός τούς Πολωνικούς νόμους».

Τό 1975 πρωτοδημοσιεύεται στό Παρίσι μελέτη τοῦ **Ζάν Μπουαγιέ** («Οἱ χειρότεροι ἐχθροί τῶν λαῶν», Ἑλλ. ἔκδ. Ἄθ. 1982) ὅπου ἀναλύεται λεπτομερῶς πῶς αἱ Ἑβραϊκά κοινότητες καθίστανται κράτος ἐν κράτει. Γράφει (σελ. 7):

«Οἱ Ἑβραϊκές κοινότητες σέ κάθε ἔθνος πού εἰσέβαλαν δημιουργοῦσαν ἀμυντικές μετωπικές ὀργανώσεις γιά τόν ἑαυτό τους ἔτσι ὥστε νά μὴ φαίνωνται ἐπικίνδυνες. Πίσω ἀπό τέτοιες Ἑβραϊκές κοινότητες λειτουργοῦσαν καί ἀκόμα λειτουργοῦν ἱκανές μυστικές ὀργανώσεις μέ σκοπό νά διαβρώσουν καί νά κατακτήσουν τίς χῶρες ὅπου εἰσέβαλαν. Αὐτές οἱ ὀργανώσεις ἔχουν ἡγέτες στούς ὁποίους πρέπει νά ὑπακούουν ὄλοι οἱ Ἑβραῖοι μέ προτεραιότητα πάνω ἀπό τήν ὑπακοή πρός τό κράτος στό ὁποῖο ζοῦν.

Οἱ Ἑβραϊκές κοινότητες εἶναι πράγματι κράτος ἐν κράτει. Καί οἱ Ἑβραῖοι ὀργανωμένοι σ' ὅλο τόν κόσμο ἔχουν ὀρθῶς ἀποκληθῆ ὁ ξεχωριστός λαός ἢ ξεχωριστό ἔθνος».

Τό Ἑβραϊκόν «κράτος ἐν κράτει» εἶχε κατήγγειλε ὁ τ. Πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων Ἐπιτελείων τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων τῶν ΗΠΑ Στρατηγός **Τζώρτζ Μπράουν** («Πανευρώπη» 19-2-1975) ὁ ὁποῖος εἰς ὀμιλίαν του τόν Νοέμβριον τοῦ 1974, στό πανεπιστήμιον τῆς Β. Καρολίνας ἐπεσήμανε τήν Ἑβραϊκή διεἰσδυσιν εἰς Ἀμερικανικὰς τραπέζας, ἐφημερίδας κ.τ.λ. καί προσέθεσε, ὅτι «παρομοία κατάστασις πιθανόν νά ἀναγκάσῃ τούς Ἀμερικανούς νά υἱοθετήσουν σκληράν στάσιν καί νά περιορίσουν τήν Ἑβραϊκὴν ἐπιρροήν στήν χώραν των».

Ὁ τότε Πρόεδρος τῶν ΗΠΑ ἐχαρακτήρισε τὰς δηλώσεις τοῦ Στρατηγοῦ Μπράουν «ἀσύνητες» (εἰδησεογραφία 2 Φεβρ. 1975) καί τόν ἀπήλλαξε τῶν καθηκόντων του.

Πράγματι εἰς ὅλας τὰς χώρας οἱ Ἑβραῖοι ὀργανώνουν μυστικόν, ἀλλ' οὐσιαστικόν κράτος ἐν κράτει. Περιορίζομαι νά ἀναφέρω τήν Ἑλλάδα, ὅπου ὑπάρχει εἰδική εὐμενῆς νομοθεσία ὑπέρ αὐτῶν, χρηματοδοτοῦνται κι' ἐπιδοδοῦνται τὰ ἰδρύματά των, αἱ κοινότητες των (ἄνω τῶν 5 οἰκογενειῶν) ἀνεκηρύχθησαν Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, ὅπως καί τό Κεντρικόν Ἰσραηλιτικόν Συμβούλιον κ.τ.λ.

4. ΑΝΙΣΤΟΡΗΤΑ ΚΑΙ ΑΝΗΘΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

Ε ύθέως οί Έβραίοι πιστεύουν καί μᾶς τό λέγει ἡ Π.Δ. ὅτι ὁ Ἰεχωβά θά τούς καταστήσῃ «**ὑπεράνω πάντων τῶν ἔθνῶν**»! («Δευτερονόμιον» ΚΣΤ, 18-19) ὅτι «**εἶναι λαός περιούσιος παρά πάντα τά ἔθνη ὅσα ἐπί προσώπου τῆς γῆς**»!! (ἔνθ. ἄνωτ. Ζ, 6) καί ὅτι θά ἐξολοθρεύουν πάντα τά ἔθνη «**τά ὅποια Κύριος ὁ Θεός σου θέλει παραδώσει εἰς σέ**» (ἔνθ. ἄνωτ. Ζ,16). Τά σχόλια δικά σας.

Τά βασικά ἱερά βιβλία τῶν Έβραίων εἶναι τά Ταλμούδ καί ἡ Π.Δ.

Ἄναφέρομαι τώρα στήν Π.Δ. τῆς ὁποίας **δέν υπάρχουν πρωτότυπα** καί τά βιβλία τῆς πρωτοεγράφησαν στά Έβραϊκά, Ἀραμαϊκά καί Ἑλληνικά (π.χ. «Μακκαβαίων Β», «Σοφία Σολομώντος»). Τά Έβραϊκά κείμενα διμορφώθησαν τόν 2ον μ.Χ. αἰῶνα! καί μᾶς πληροφοροῦν λεπτομερῶς διά πρόσωπα καί γεγονότα 5-6 αἰώνων, μέχρι καί 16 αἰώνων προηγουμένως. Τά βιβλία τῆς Π.Δ. πού ὑποθέτομεν, ὅτι πρωτοεγράφησαν στά Έβραϊκά ἢ Ἀραμαϊκά ἐχάθησαν ὅλα κι' ἔχομεν μόνον μεταφράσεις των στά Ἑλληνικά.

Ὁ ἀρχιεύτης **Ἰώσηπος** μᾶς βεβαιώνει, ὅτι οὐδεὶς ἐτόλμησε νά προσθήσῃ, νά ἀφαιρέσῃ ἢ νά ἀλλάξῃ κάτι στήν Π.Δ.: «*οὔτε προσθῆναι τίς οὐδέν, οὔτε ἀναρρεῖν αὐτῶν, οὔτε μεταθῆναι τετόλμηκεν*» («Κατά Ἀπίωνος» Α,8). Οἱ ἱστορικοί ὅμως ὑποστηρίζουν ἀκριβῶς τά ἀντίθετα. Ὁ **Ε. Γιαροσλάσκι** μάλιστα στό ἔργον του: «*Πῶς γεννιοῦνται, ζοῦν καί πεθαίνουν οἱ*

Θεοί καί οί Θεές» (Έλλ. έκδ. «Εὐαγγελίου» Ἀθ. 1976, σελ. 36) ἐπισημαίνει ὅτι:

«Ἡ Βίβλος εἶναι μία συλλογή ἀπό γραφτά, ἀπό σημειώσεις, ἀπό προφορικές ἀφηγήσεις, θρύλους, παραδείγματα καί χρονικά, πού συντάχθηκαν σέ διαφορετικές χρονολογίες ἀπό διάφορα πρόσωπα, καί τροποποιήθηκαν χιλιάδες φορές (ἢ ἀντίθετα, διαστρεβλώθηκαν), μέ διάφορες προσθήκες, μεταγενέστερες διαγραφές κ.λ.π.».

Σημειώνω καί ἀλλοῦ, ὅτι οἱ μορφωμένοι Χριστιανοί ἀμφισβητοῦν τήν γνησιότητα τῶν κειμένων τῆς Π.Δ. Εἰδικώτερον ὁ μάρτυς καί φιλόσοφος **Ἰουστίνος** ἀναγνωρίζει ἀλλοιώσεις στό Ἑβραϊκό κείμενο («*Διάλογος πρὸς Τρύφωνα τόν Ἰουδαῖον*»). Ὁ Ἰουστίνος ἀπεκεφαλίσθη τό 165, «μαζί μέ ὁμάδα μαθητῶν του» στήν Ρώμην, ὅπου ἴδρυσε καί ἐλειτούργει Χριστιανικήν Σχολήν (διά περισσότερα εἰς Π. Χρήστου: «*Ἑλληνική Πατρολογία*» 2α έκδ. «Κυρομάνος» Θεσ/νίκη 1991, τόμος Β, σελ. 542). Ἀπό τούς νεωτέρους ὁ διάσημος θεολόγος **Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας Οἰκονόμος ὁ ἐξ Οἰκονόμων** πιστεύει, ὅτι ἔγιναν ἀλλοιώσεις στό Ἑβραϊκόν κείμενον. Ἀρχαῖα ἀντίτυπα (κώδικες) τῆς Π.Δ. δέν ὑπάρχουν, διότι οἱ Ἑβραῖοι λέγουν, ὅτι τά ἔκαιγαν μήπως κάποιος τά πωλήσῃ!...

Ἔτσι τό ἀρχαιότερον χειρόγραφον ἀντίτυπον, πού διατίθεται εἶναι κάποιο ἐλλειπές τῆς πεντατεύχου τοῦ -προσέξατε- **843 μετά Χριστόν!**

Τί εἶναι ἡ Π.Δ.; Κατά τήν Ἑβραϊκὴν καί τήν Χριστιανικήν θρησκείαν εἶναι ἡ συμφωνία (διαθήκη) τήν ὁποίαν ἔκανε ὁ Ἰεχωβᾶ μέ τούς Ἑβραῖους. Κατά τήν συμφωνίαν αὐτήν, τήν ὁποίαν διά τό ἔγκυρον ἐρράντισαν μέ αἷμα τράγων καί μόσχων, (Ἑβρ. 9,12) ὁ μὲν Θεός ἀπαλλάσει τούς Ἑβραῖους ἀπό τήν δουλείαν στήν

Αίγυπτον καί τούς ὀδηγεῖ στήν γῆ τῆς ἐπαγγελίας καί στήν κυριαρχίαν τοῦ κόσμου, οἱ δέ Ἑβραῖοι θά τόν λατρεύουν καί δέν θά ἔχουν ἄλλους Θεούς παρά μόνον αὐτόν («Ἐξοδος» Κ, 3-5). Ἐννοεῖται ὅτι ἡ συμφωνία αὐτή δέν ἀποτελεῖ ἱστορικό κείμενον, ὅπως δέν ἀποτελοῦν ἱστορικά γεγονότα αἱ συζητήσεις μεταξύ Θεοῦ καί Μωϋσέως, Ἀγγέλων καί Προφητῶν καί τά ὄραματα καί ὄνειρα, πού ὁ κάθε Ἑβραῖος ἔβλεπε καί περιέχονται στήν Π.Δ.

Ὁ Θεός («Ἐξοδος» ΙΒ, 12-16, 22-24, 29-32) λέγει στόν Μωϋσῆ:

«Θά περάσω (διελεύσομαι) τά μεσάνυχτα ἀπό τήν χώρα τῆς Αἰγύπτου καί θά σφάξω κάθε πρωτότοκον ἀπό ἄνθρωπο, μέχρι ζῶον. Σεῖς νά βάψετε μέ αἷμα προβάτου τήν θύραν τῆς οἰκίας σας, ὥστε ὅπου ἰδῶ τό σημεῖον τοῦτο (ὄψομαι τό αἷμα) νά μή εἰσέλθω μέσα διά νά σφάξω, ἀλλά νά πάω παρακάτω...».

Μήπως εἶναι ἱστορία αὐτά; ἢ εἶναι ἱστορία ὅσα γράφει τό «Λευϊτικόν» (Α-Η, ΙΒ-ΙΘ) ὅπου ὁ Ἰεχωβά δίδει συμβουλές μαγειρικῆς, ζαχαροπλαστικῆς, μαιευτικῆς, γυναικολογικῆς, σεξουαλικῆς ἀγωγῆς, κτηνοβασίαις κ.τ.λ. Ἀνοίξατε μίαν Π.Δ. καί διαβάσατε τό «Λευϊτικόν» διά νά πληροφορηθῆτε ὅσα γράφονται ἐκεῖ, ὥστε νά σχηματίσετε προσωπικήν γνώμην. Διαβάσατε τό βιβλίον «**Ἰώβ**» ὅπου ὁ Ἰεχωβά συνομιλεῖ μέ τόν Διάβολον! καί τούς Ἀγγέλους καί ἀποφασίζει νά βασανίζη τόν Ἰώβ (πού ἔζησε 240 ἔτη) τοῦ ὁποίου ἐφόνευσε τά δέκα παιδιά! Εἶναι ἱστορία αὐτό; Διαβάσατε τό βιβλίον «**Ἰωνᾶς**» ὅπου ὁ ὁμώνυμος προφήτης παρέμεινε στήν κοιλίαν τοῦ κήτους ἐπί τριήμερον. Εἶναι ἱστορία αὐτό; Διαβάσατε τούς «**Κριτάς**» (ΙΣΤ) ὅπου ἡ σωματική δύναμις τοῦ Σαμφῶντος ὀφείλεται εἰς τά μαλλιά τῆς κεφαλῆς του, τά ὁποῖα τοῦ ἐξύρισε ἡ Δαλιδά. Εἶναι

ιστορία αυτό; Έτσι συνεχίζεται όλη ή Π.Δ. πού έκ του περιεχομένου της καί μόνον αποδεικνύεται ανιστόρητον βιβλίον. Κάποιος θά αντιτείνη, ότι ίσως πρόκειται περι συμβολισμών, άλληγοριών κ.τ.λ. Ουδεμία αντίρρησης. Ή Π.Δ. είναι ότιδηποτε άλλο θέλετε, **έκτός από ιστορία.**

Μας τήν έδίδαξαν στό σχολειον, τήν αποδέχεται ό Χριστιανισμός, τήν είδαμε στόν κινηματογράφο, τήν αναλύουν στήν θεολογική σχολή τών Πανεπιστημίων κ.τ.λ.

Στήν Π.Δ. αναφέρονται πρόσωπα καί περιγράφονται γεγονότα. Ή έπιστημονική έρευνα (ιστορία, αρχαιολογία) απέδειξε, ότι τόσον τά πρόσωπα πού αναφέρονται εκεί είναι **άνύπαρκα**, όσον καί τά γεγονότα, πού περιγράφονται **φανταστικά.**

Ή **Γιάννης Κορδάτος** στό βιβλίον του «Ή Παλαιά Διαθήκη στό φώς τής κριτικής» (έκδ. «Μπουκουμάνη» Άθ. 1973, σελ. 11) ξεκινά τήν έργασίαν του μέ τήν δήλωσι ότι:

«Όποιος μελετήσει μέ προσοχή τήν Παλαιά Διαθήκη, θά ιδεί πώς υπάρχουν ένα σωρό αντιφάσεις, αναχρονισμοί, μυθολογικές παραδόσεις, ασυναρτησίες, κενά καί τό σπουδαιότερο στό Έβραϊκο κείμενο, άλλοϋ μέν υπάρχει ό τύπος Έλωχείμ πού σημαίνει θεοί καί άλλοϋ ό τύπος Γιαχβέ πού δέν ξέρουμε τί σημαίνει κι οϋτε έτυμολογικά μπόρεσε νά εξηγηθει από τούς ειδικούς».

Ή Π.Δ. είναι βιβλίον ανιστόρητον καί ως προς τό περιεχόμενον της είναι ένα ανήθικο βιβλίον, πού περιλαμβάνει όλας τάς άτιμωτικές πράξεις.

Πράγματι τά φανταστικά πρόσωπα τής Π.Δ. διέπραξαν, ότι πρόστυχο μπορείτε νά υποθέσετε. Σχετικώς στήν έργασία μου «*Άς μιλήσουμε για Έβραίους*» (έκδ. «Νέα Θέσις» Άθ. 1990 σελ. 43 κ.έ.) παρουσιάζω τάς «προσωπικότητας» τής Π.Δ. καί δεικνύω μέ ακριβείς παραπομπάς τά χυδαία έργα των.

Δέν απαιτεῖται κόπος, ἀρκεῖ νά διαβάσετε τήν Π.Δ. καί θά πληροφορηθῆτε, ὅτι π.χ. ὁ **Ἀβραάμ** ἦτο μαστροπός τῆς συζύγου του **Σάρρας**, ἡ ὁποία ἐξεδίδετο στούς Αἰγυπτίους («Γένεσις» ΙΒ, 11-19). Ὁ **Ἰσαάκ** ἦτο σωματέμπορος τῆς συζύγου του **Ρεβέκκας**, πού ἐξεδίδετο στούς Φιλισταίους («Γένεσις» ΚΣΤ, 7-11). Ἡ **Σάρρα** ἐκτός ἀπό πόρνη ἦτο καί μαστροπός («Γένεσις» ΙΣΤ, 1-12,16). Ὁ **Ἰακώβ** γνωστός ἀπατεών («Γένεσις» ΚΖ, 15-29, 30-41, 47). Ἡ **Ραχήλ** κλέπτρα («Γένεσις» ΛΑ, 19). Ἡ **Ἰουδίθ** πόρνη καί δολοφόνος («Ἰουδίθ» Α, 3-6). Ἡ **Ἐσθήρ** πόρνη καί δολοφόνος («Ἐσθήρ» 1,3-Θ, 24). Ἡ **Ρούθ** πόρνη («Ρούθ» Γ, Δ, 13). Ὁ **Ἰωσήφ** λωποδύτης («Γένεσις» Ζ,18). Ὁ **Δαυίδ** ὑπῆρξε μοιχός καί δολοφόνος, («Γένεσις» ΙΒ, 15-2,5, 14-16, 21-27). Ὁ **Ἀμνών** βιαστής τῆς ἀδελφῆς του! («Βασιλειῶν» ΙΓ, 11-21). Ὁ **Σολομών** ἔκλυτος («Βασιλειῶν Γ» ΙΔ, 30). Ὁ **Νῶε** μέθυσος («Γένεσις» Θ, 21-26). Ὁ **Καίν** ἀδελφοκτόνος («Γένεσις» Δ, 8-16). Ὁ **Αὐνάν** μᾶς ἄφησε καί τόν ὀρισμόν («Γένεσις» ΑΗ, 3-11). Ὁ **Μωϋσῆς** δολοφόνος («Ἐξοδος» Γ, 8). Ὁ **Βενιαμίν** ληστής («Γένεσις» 49,27). Αἱ **θυγατέρες τοῦ Λώτ** αἰμομίκτριαι («Γένεσις» ΙΘ, 30-36) κ.τ.λ. Ἀπό ποῦ νά ἀρχίσω καί ποῦ νά τελειώσω; **Θαμάρ, Γομέρ, Ἀβεσσαλώμ**, κι' ὅλα τά πρόσωπα τῆς Π.Δ. συγκροτοῦν πινακοθήκη ὑπανθρώπων.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει στήν Π.Δ. ὑπερχειλίζει ἡ ἀνηθικότης, μέχρι κι' ὁ ἴδιος ὁ Ἰεχωβά κατέστησε ἔγκυον (ἔκανε πέντε παιδιά) τήν Ἄνναν σύζυγον τοῦ ἱερέως Ἐλκανᾶ («Σαμουήλ Α» Β, 21 - «Βασιλειῶν Α» Β, 21). Ἄλλως τε στήν λεγομένην «σκηνήν τοῦ μαρτυρίου» ἐγένοντο ὄργια ὑπό τῶν υἱῶν τοῦ ἱερέως Ἡλί (ἐνθ. ἄνωτ.) καί γενικῶς στούς Ἑβραίους διεπράττοντο πολλάί κτηνοβασίαι, ὁμοφυλοφιλίαι πού ἦσαν καθιερωμένοι («Δευτερονόμιον» 23,17), αἰμομιξίαι («Λευϊτικόν» ΙΗ, Κ, 15-16 κ.ε.) κ.τ.λ. Θά προσθέσω ἀκόμη ὅτι οἱ Ἑβραῖοι ἔχουν ἀντάξιον θεόν των, ἀφοῦ εἶναι θεός δολοφόνος νηπιῶν («Ἐξοδος» 12, 1-13, 21-28).

Ὁ καθηγητής τῆς θεολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν φιλοεβραῖος **Β. Βέλλας** ἀναφερόμενος στήν ἠθικήν κατάπτωσιν τῶν Ἑβραίων γράφει («*Θρησκευτικά καί προσωπικότητες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης*», Ἀθ. 1935, σελ. 73-74) ὅτι ἐπεκράτει στήν Ἑβραϊκή κοινωνία:

«Ἡ καταδυνάστευσις τῶν πτωχῶν, ἡ διαστροφή τῆς δικαιοσύνης, ἡ ἔλλειψις τῆς ἀγάπης..., τά ψεύδη, αἱ βλασφημίαι, αἱ δολοφονίαι, ἀπεχθῆς αἰσχροκέρδεια, εἰδεχθεῖς πορνεῖαι καί μοιχεῖαι, εἶναι τά κύρια χαρακτηριστικά τῆς ἐποχῆς ἐκείνης...»

Μή νομίσετε ὅτι ὑπερβάλλει. Ὁ **Ρομπέρ Ἀμπελαίν** («Ἰησοῦς», Ἑλλ. ἔκδ. «Δίβρης» σελ. 175) περιγράφει ἕνα μικρό μέρος τῆς ἠθικῆς τῆς Ἑβραϊκῆς κοινωνίας καί παρακαλῶ νά τό διαβάσετε προσεκτικῶς:

«Ἡ Ταμάρ («Γένεσις» ΛΗ, 12-19) πορνεύεται μέ τόν πεθερό της σέ μιά γωνιά τοῦ δρόμου, χωρίς ὁ τελευταῖος νά τήν ἀναγνωρίσει, καί σέ συνέχεια τήν παντρεύεται. Ἡ Ραχάβ, ἐπίσημη πόρνη στήν Ἱεριχῶ, πού κρύβει τοὺς κατασκόπους τοῦ Ὡσηέ, πρὶν ἀπό τήν καταστροφή τῆς πόλης καί ἔτσι καταφέρνει νά σωθεῖ. Παντρεύεται σέ συνέχεια τόν Σαλωμόν, γιό τοῦ Ναασόν, πρίγκηπα τοῦ Ἰούδα, καί γίνεται μητέρα τοῦ Βοόζ («Ὡσηέ», Β, 1-ΣΤ 17, «Ματθαῖος» Α, 5). Ἡ Ρούθ σύζυγος τοῦ Μαχαλῶν καί ὕστερα σύζυγος τοῦ Βοόζ, πού καταγόταν ἀπό τήν φυλή τοῦ Μωάβ, φυλή πού προῆλθε ἀπό τόν βιασμό τοῦ Λώτ ἀπό τίς κόρες του, γεγονός πού ἀπαγόρευε στή Ρούθ νά μπεῖ σ' Ἑβραϊκή οἰκογένεια («Ρουθ», Α, 4-Β, 2-Γ, 9-Δ, 5 καί «Ματθαῖος» Α, 5). Τέλος ἡ Βηθσαβή, γυναίκα τοῦ Οὐρίου τοῦ Χετταίου, πού ἔγινε ἐρωμένη τοῦ βασιλιᾶ Δαυίδ καί γυναίκα του, ὅταν ἐκεῖνος δολοφόνησε, τόν ἄντρα της. Ἡ ἴδια γέννησε τόν βασιλιά Σολομώντα («Β. Σαμουήλ», ΙΑ καί «Ματθαῖος» Α, 6).

Ἡ Π.Δ. πού ἔχω ὑπ' ὄψιν μου ἐνεκρίθη ἀπό τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη καί ἀπό τήν Ἱεράν Σύνοδο καί ἐξεδόθη ὑπό τοῦ ἐκδ. οἴκου «Ρηγοπούλου» (Θεσσαλονίκη 1969). Τά σχόλια, εἰσαγωγή κ.τ.λ. ἐγράφησαν ὑπό τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἰωήλ Γιαννακοπουλου, ὁ ὁποῖος σχολιάζει ἠπιώτατα τήν ἠθικήν ποιότητα τῶν Ἑβραϊκῶν προσωπικοτήτων (σελ. 21):

«Ὁ Ἰακώβ ψεύδεται εἰς τόν πατέρα του Ἰσαάκ παρουσιαζόμενος ὡς ὁ Ἡσαῦ καί λαμβάνει τήν πατρικήν εὐλογίαν (κεφ. 27). Ἡ πεφιλημένη σύζυγος τοῦ Ἰακώβ, ἡ Ραχήλ, κλέπτει τά εἶδωλα τοῦ πατρός της καί ψεύδεται πρὸς αὐτόν (31,39). Οἱ υἱοί τοῦ Ἰακώβ φέρονται ἀπανθρωπῶς πρὸς τοὺς Συχεμέτας (κεφ. 34) καί εἶναι εἰδωλολάτραι (35,2). Ὁ Ρουβὴν γίνεται αἰμομικτης (35,21). Ἡ διαγωγή τῶν υἱῶν τοῦ Ἰούδα Ἀνάν καί Ἡρ εἶναι ἐπαισχυντος, ὡς καί ἡ μετὰ τῆς Θάμαρ τῆς νύμφης του ἀμαρτία τοῦ ἰδίου τοῦ Ἰούδα (κεφ. 38). Ὁ περίφημος Πατριάρχης Ἀβραάμ ψεύδεται εἰς τόν Φαραῶ λέγων εἰς αὐτόν, ὅτι ἡ Σάρα δέν εἶναι γυνή του ἀλλὰ ἀδελφή του, διά νά μή θανατωθῇ παραδίδων οὕτω τήν γυναῖκα του εἰς μοιχείαν».

Εἰς ὀλίγας σειράς ἔχομεν λοιπόν ψευδολογίαν, κλοπήν, ἀπανθρωπία, εἰδωλολατρεία, αἰμομιξίαν, ἀμαρτίαν (ἐννοεῖ πορνείαν) ἐπαισχυντία, πάλιν ψευδολογίαν, μοιχεία...

5. ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΑΙ ΚΑΙ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΙΑΙ

Οί Έβραιοί με διάφορα δημοσιεύματα προσπαθούν απεγνωσμένως νά μή ἀποκαλυφθῆ ἡ ἀλήθεια, διά τήν Π.Δ. *Ἡ ἀπουσία ὄμως ἱστορικῶν στοιχείων καί ἀρχαιολογικῶν εὐρημάτων* δέν καλύπτεται μέ δημοσιεύματα εἰς ἐφημερίδας. **Σήμερον δέν ὑπάρχει εἰς ἐπιστήμων**, ὁ ὁποῖος νά ὑποστηρίζη τήν ἱστορικότητα τῆς Π.Δ. Τά πρόσωπα καί τά γεγνότα πού περιγράφονται στό Ἰουδαϊκό βιβλίον εἶναι φανταστικά.

Στήν ἐφημερίδα «Καθημερινή» (24-12-1995) ἡ ὁποία ἐμφανῶς εἶναι φιλοσημιτική καί ἡ ὁποία ἐστενοχωρήθη, διότι στήν Βηρυττό ἀρχάς Μαρτίου 1999 ὠργανώθη συμπόσιον ἀπό τούς «ἀμφισβητίες τοῦ Ὁλοκαυτώματος» («Καθημερινή», 25-11-01). Ἐς δημοσίευση ἡ καλή ἐφημερίς τά πορίσματα τοῦ διεθνοῦς συνεδρίου κί' ἄς τά ἀντικρούση μέ στοιχεῖα καί μέ ἐπιχειρήματα, ἄν μπορῆ Αὐτό ἀπαιτεῖ ἡ ἱστορική ἀλήθεια. Ἐπανερχόμεθα. Στήν «Καθημερινή», λοιπόν, παρατίθεται δημοσίευμα μέ μεγάλο τίτλον: «Βίβλος: μῦθος ἢ πραγματικότητα;» τό ὁποῖον ἐδημοσιεύθη ἐπίσης καί στό περιοδικόν «Time». Ἐκεῖ καταβάλλεται προσπάθεια νά βεβαιωθῆ, ὅτι δέν ὑπάρχει ἀμφισβήτησις ὡς πρός τήν ἱστορικότητα τῆς Π.Δ. ἐνῶ τό ἀληθές εἶναι ὅτι ἡ Π.Δ. στερεῖται ἱστορικότητας. Διαβάζομεν στό δημοσίευμα:

«Ἀπό τό ἄλλο μέρος, κατά τή γνώμη πολλῶν εἰδικῶν, πολλά πρόσωπα καί ἐπεισόδια τῆς Βίβλου εἶναι κατά πᾶσα πιθανότητα φανταστικά,

έφ' όσον καμία άρχαιολογική άπόδειξη, καμία άναφορά έξω άπό τή Βίβλο δέν έπιβεβαιώνει ότι έζησαν ή ότι συνέβησαν. Οί περισσότεροι έρευνητές κλίνουν πρός τήν άποψη ότι ό 'Αβραάμ, ό 'Ισαάκ και ό 'Ιακώβ, οί παραδοσιακοί ιδρυτές του 'Ιουδαϊσμού, είναι μυθικά πρόσωπα. 'Αμφισβητούν έπίσης τήν ιστορική ύπαρξη του Μωυσή, τήν 'Εξοδο και τήν κατάκτηση τής 'Ιεριχούς και τής Γής τής 'Επαγγελίας».

Προσέξατε τήν δεξιοτεχνική προπαγάνδα. Γράφουν «πολλά πρόσωπα και έπεισόδια τής Βίβλου είναι κατά πᾶσα πιθανότητα φανταστικά, έφ' όσον καμία άρχαιολογική άπόδειξη, καμία άναφορά έξω άπό τήν Βίβλο δέν έπιβεβαιώνει ότι έζησαν ή ότι συνέβησαν...». Τό άληθές είναι όχι «πολλά πρόσωπα και έπεισόδια» αλλά όλα τά πρόσωπα και όλα τά έπεισόδια είναι φανταστικά άφου δέν υπάρχουν στοιχεία, άποδείξεις άρχαιολογικά κ.τ.λ. Τό συμπέρασμα ύποχρεωτικῶς, είναι ότι πρόκειται περί φανταστικῶν προσώπων και έπεισοδίων κι' όχι «κατά πᾶσαν πιθανότητα». Οί φιλοσημίται λοιπόν σκοπίμως γράφουν ότι «πολλά πρόσωπα κ.τ.λ.» ένῶ τό άληθές είναι ότι όλα τά πρόσωπα κ.τ.λ. ή είναι «κατά πᾶσαν πιθανότητα φανταστικά» ένῶ τό άληθές είναι, ότι είναι πράγματι φανταστικά.

Περαιτέρω τό άρθρο μᾶς πληροφορεῖ ότι:

«'Εκείνο πού οί άρχαιολόγοι και οί ιστορικοί πού ασχολοῦνται μέ τή Βίβλο ποθοῦν διακαῶς νά βρεθῆ, είναι ένα βασιλικό άρχεῖο χρονολογούμενο πρίν άπό τήν έποχή του Δαυίδ ή του Σολομώντα. Τέτοιο άρχεῖο δέν έχει άνακαλυφθεῖ μέσα στό 'Ισραήλ, παρ' όλο πού σέ γειτονικές χῶρες έχουν βρεθεῖ πολλά άπό τήν ἴδια έποχή».

Ἐδῶ ἐνυπάρχει δεξιότεχνικόν ψεῦδος, διότι γράφουν, ὅτι ἀναζητεῖται βασιλικό ἀρχεῖο ἀπό τήν ἐποχὴ τοῦ Δαυίδ ἢ τοῦ Σολομῶντος. Προϋποθέτουν δηλαδή αὐθαιρέτως, ὅτι ὑπῆρξε ὁ Δαυίδ κι' ὁ Σολομῶν, ἐνῶ ἡ ἱστορία δέχεται, ὅτι αὐτοὶ ἦσαν ἀνύπαρκτοι. Βεβαίως ἂν εὐρεθοῦν στοιχεῖα θά τὰ δεχθοῦν ὅλοι καί φυσικά πρῶτοι ἐμεῖς. Τώρα ὅμως, ἀφοῦ δέν εὐρέθησαν στοιχεῖα ἀρνούμεθα τήν ἱστορικότητά των.

Ἄν Ἑβραῖος ἢ φιλοεβραῖος ἀρθρογράφος ἀναγκάζεται νά παραδεχθῆ:

«Σέ ἀντίθεση μέ τήν Ἔξοδο, ἡ ἱστορία τῆς κατάκτησης τῆς Χαναάν μπορεῖ νά ἐλεγχθῆ σέ ἀντιπαραβολή μέ ἄφθονα ἱστορικά τεκμήρια -τά ὁποῖα ὅμως κάθε ἄλλο παρά ἐπιβεβαιώνουν τή βιβλική ἀφήγηση. Τά τείχη τῆς Ἱεριχοῦς πράγματι γκρεμίστηκαν, λένε οἱ ἱστορικοί, ἀλλά αὐτό συνέβη αἰῶνες πρὶν ἀπό τότε πού ὑποτίθεται ὅτι ἔφτασε ἐκεῖ ὁ προστατευόμενος τοῦ Μωϋσῆ».

Ἄν ὅσο καὶ ἐπρεπε νά εὐρεθῆ. Ἔστω νά πλαστογραφηθῆ. Τελικῶς ἀνεκοινώθη (ἐνθ. ἀνωτ.) ὅτι:

«Σέ μία ἀπό τίς πιό σημαντικές ἀνακαλύψεις τῶν τελευταίων χρόνων, τό 1993, στό βόρειο Ἰσραήλ, μιά ομάδα ἀρχαιολόγων ἀνακάλυψε μιά ἐπιγραφή τοῦ 9ου π.Χ. αἰῶνα. Λέξεις χαραγμένες πάνω σ' ἓνα κομμάτι βασάλτη ἀναφέρονται στόν «Οἶκο τοῦ Δαυίδ» καί στόν «Βασιλέα τοῦ Ἰσραήλ». Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού τό ὄνομα τοῦ Ἑβραίου μονάρχου ἔχει βρεθῆ γραμμένο ἐκτός τῆς Βίβλου - καί αὐτό συνηγορεῖ στήν ἄποψη ὅτι πρόκειται γιά ἱστορικό πρόσωπο».

Ἄν δεχθῶμεν τό ἀνωτέρω κείμενον ὡς ἀληθές, ἀμέσως διερωτώμεθα: διατί εἶναι ἱστορικόν πρόσω-

πον εκείνο του οποίου τό ὄνομα εὐρέθη κάπου γραμμένο; Τότε ὀλόκληρος ἡ Ἑλληνική «μυθολογία» ἔχει ἱστορικά πρόσωπα, ἀφοῦ τὰ ὀνόματά των ἀναφέρονται εἰς χιλιάδας (ὄχι εἰς μίαν) ἐπιγραφάς, συγγράμματα, στήλας κ.τ.λ.

Ἄλλά νά σταματήσουν τὰ ψεύδη καί ἡ παραπληροφόρησις. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι «εὐρέθη» ἀπό τόν Ἑβραῖο ἀρχαιολόγο **Ἄβραάμ Μπιράν** στήν πόλι **Δάν**, τήν 21 Ἰουλίου 1993 στήλη ἀπό βασάλτη (ἠφαιστειογενές πέτρωμα) μέ ἐπιγραφή στά Ἀραμαϊκά(!) κι' ὄχι στά Ἑβραϊκά(!!) στήν ὁποίαν ἐπιγραφή, ὁ Ἑβραῖος Μπιράν ἰσχυρίζεται, ὅτι διαβάζει (μόνον αὐτός) τήν λέξιν «Δαυίδ». Ἄλλά οἱ εἰδικοί ἐπιστήμονες δέν συμφωνοῦν στήν ἐρμηνεία τῆς ἐπιγραφῆς: *«Οἱ ἐπιστήμονες ἐρίζουν γύρω ἀπό τήν ἀποκρυπτογράφησίν της»* («Ἀδέσμευτος Τύπος», 7-1-1996) κι' ἐπί πλέον ἀμφισβητεῖται ἀπό τήν ἐπιστημονικήν κοινότητα **«ἡ ἀρχαιότητά της καί ἡ διασύνδεσή της μέ τόν οἶκο Δαυίδ...»** (ἔνθ. ἄνωτ.) Ἄλλως τε πανθομολογουμένως γίνεται δεκτόν ὅτι:

«ὄλα ἀνεξαιρέτως τὰ νεώτερα ἀρχαιολογικά εὐρήματα, μέ ἐξαιρέση τήν ἐπιγραφή του Μπιράν, δέν ἐπαληθεύουν τό γεγονός ὅτι προῦπηρξε του ὀγδόου προχριστιανικοῦ αἰῶνα ὀργανωμένο ἰουδαϊκό κράτος μέ βασιλιάδες ἀπ' τόν Οἶκο του Δαβίδ».

Εἶναι γεγονός ὅτι ἡ στήλη πού ἐπαρουσίασε ὁ Μπιράν εἶναι Ἑβραϊκό κατασκεύασμα, δι' αὐτό **ἀρνοῦνται τόν ἔλεγχον** τῆς ἀρχαιότητός της. Ἀκόμη ἂν ἐπρόκειτο περί γνησίου Ἑβραϊκοῦ εὐρήματος, διατί ἡ ἐπιγραφή εἶναι γραμμένη στά Ἀραμαϊκά; θά ἔπρεπε νά ἦτο στά Ἑβραϊκά. Ἐπί 50 ἔτη ματαίως οἱ Ἑβραῖοι ἀναζητοῦν κάποιον δικό τους ἀρχαιολογικό εὐρημα. Ματαίως ἀναζητοῦν μία ἀναφορά των, εἰς ἱστορικόν κείμενον. Οἱ

ιστορικοί τούς άγνοοῦν. Ποῖος ιστορικός νά τούς αναφέρη; καί γιατί; Ἦσαν εἰς κατώτερος λαός κτηνοτρόφων, οἱ ὅποιοι ἐχρειάσθησαν 40 χρόνια, διά νά ἐξέλθουν μικρᾶς ἐρήμου, διότι προφανῶς ἠγνόουν στοιχειώδη προσανατολισμόν. **Ἐάν δέν εἶχον σταυρώσει τόν Χριστό θά ἦσαν ἀκόμη άγνωστοί στήν ἱστορίαν.**

Γνωρίζω καλῶς, ὅτι κάποιοι Ἑβραῖοι ὑφαρπάζουν πέτρας ἢ τεμάχια μαρμάρων ἀπό τήν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν κι' ἀπ' ἄλλοῦ πιθανῶς καί χαράσσουν ἐπιγραφάς, τάς ὁποίας ἀποπειρῶνται νά χρονολογήσουν μέ τήν ἡλικίαν τῶν πετρῶν ἢ τῶν μαρμάρων. Τέτοιοι πλαστογράφοι εἶναι κι' ἀκόμη χειρότεροι. Μέ κάθε τρόπο προσπαθοῦν νά ἀποδείξουν, ὅτι εἶναι ἀρχαῖος λαός. Ἀλλά ἤδη ὁ χρονογράφος **Χαιρήμων**, ὁ ιστορικός **Ἀπίων**, ὁ Αἰγύπτιος ιστορικός **Μανέθων**, ὁ ιστορικός **Λυσίμαχος**, ὁ γεωγράφος **Μνασέας**, ὁ ιστορικός **Ἀπολλώνιος ὁ Μόλων**, ὁ ιστορικός **Δαμόκριτος** κ.ἄ. βεβαιῶνουν, ὅτι οἱ **ἔβραῖοι δέν εἶναι ἀρχαῖοι**. Ἐν τούτοις ἐκεῖνοι ἐπιμένουν σέ μεθόδους ἐξευτελιστικές π.χ. συνελήφθη Ἑβραϊκή θαλαμηγός νοτίως τῆς Κρήτης, διότι ἀνέσυρε μαρμαρίνους πλάκας ἀπό τήν θάλασσαν. Ὡδηγήθησαν στό Ἡράκλειον καί τελικῶς ἀφέθησαν ἐλεύθεροι, διότι ἀπέδειξαν, ὅτι δέν ἀνέσυραν τάς πλάκας, ἀλλά τάς... ἔρριπταν!! Δηλαδή οἱ Ἑβραῖοι ἀνέγραψαν εἰς ἀρχαίας πλάκας -τάς ὁποίας προφανῶς ἔκλεψαν- ἐπιγραφάς, τάς ἔρριξαν πλησίον τῆς Κρήτης καί μετά «κάποιοι» καθηγηταί τῶν ΗΠΑ ἐρευνῶντες τήν θαλασσίαν περιοχήν τάς «ἀνακαλύπτουν» καί συνεπῶς ἀποδεικνύεται ἀρχαιολογικῶς, ὅτι οἱ Ἑβραῖοι εἶχαν ἔλθῃ εἰς Κρήτην κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Πλαστογράφοι τῆς ἱστορίας καί τῆς ἀρχαιολογίας μέ προεξάρχοντα τόν **Φλάβιον Ἰώσηπον** (1ος μ.Χ. αἰών) ὁ ὅποιος ἐξεκίνησε ὡς «ἱστορικός» πλαστογραφῶν τό ὄνομά του, διότι οὔτε Φλάβιος ὠνομάζετο, οὔτε Ἰώσηπος, ἀλλά ἦτο υἱός ραββίνου, πού κά-

πως Ἑβραϊκῶς θά ὠνομάζετο. Τά βιβλία του, τά ὅποια διεσώθησαν πανθομολογουμένως, ἀποτελοῦν μνημεῖον πρωτοφανοῦς ψευδολογίας.

Ὁ καθηγητής Β. Βέλλας («Ἑβραϊκή ἀρχαιολογία», ἔκδ. «Ἀποστολική Διακονία», Ἀθ. 1984, σελ. 35) συνιστᾷ μετά λεπτότητος:

*«τῶν συγγραφῶν τοῦ Ἰωσήπου πρέπει νά γίνε-
ται χρῆσις μετά μεγάλης προσοχῆς, λαμβανομέ-
νης ὑπ' ὄψιν τῆς τάσεως αὐτοῦ νά ἐξυμνῇ καί
ὑπερβάλλῃ πᾶν τό ἰσραηλιτικόν».*

Τήν ψευδολογίαν τοῦ Ἰωσήπου τήν ἀποκαλεῖ τάσιν ἐξυμνήσεως παντός ἰσραηλιτικοῦ... Ὁ ἴδιος καθηγητής περιμένει ματαίως ἡ ἀρχαιολογία στήν Π.Δ. «νά ἀποκτήσῃ τό περιεχόμενον... ὅταν τό ἔδαφος τῆς Παλαιστίνης δώσῃ εἰς ἡμᾶς τό ἀναγκαῖον ὑλικόν» (ἐνθ. ἄνωτ. σελ. 31). Καλῶς, ὅταν τό ἔδαφος τῆς Παλαιστίνης σᾶς δώσῃ τό ἀναγκαῖον ὑλικόν, ἐδῶ εἴμεθα καί τά ξαναλέγομεν. Μέχρι τότε ἡ γῆ τῆς Παλαιστίνης δίδει ἀρχαιολογικά εὐρήματα Ἑλληνικά, ἄλλως τε καί ἡ ὄνομασία ἀκόμη τῆς περιοχῆς εἶναι Ἑλληνικῆς προελεύσεως, ἐκ τοῦ **Παλαιστίνου, υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος!**

Ἄλλά καί ὁ ἐκδότης τῆς ἐγκυκλοπαιδείας «ΗΛΙΟΣ» Ἰωάννης Πασσαῶς καταθέτει τήν μαρτυρίαν του («Ἡ ἀληθινή προϊστορία», ἔκδ. ΗΛΙΟΣ, σελ. 262):

*«Ἐν πάσῃ περιπτώσει εἶναι ἀποδεδειγμένον ἱστορικῶς, ὅτι οἱ Ἑβραῖοι οὐδέποτε εἶχον ἀρί-
στας καί εὐπρεπεῖς σχέσεις μέ τήν Ἱστορίαν,
διότι ἀνέκαθεν ὑπῆρξαν θιασταί της καί διαφο-
ροτρόπως τήν ἔχουν κακομεταχειρισθεῖ καί
παραποιήσει. Ἡ Προϊστορία τους εἶναι γεμάτη
ἀπό μύθους καί ἀπό παραδόσεις ἀνεξακρίβω-
τες -αἰχμαλωσίαι εἰς Αἴγυπτον, ἔξοδος ἐξ
αὐτῆς, μετά τῶν διωκομένων Αἰγυπτίων, οἱ*

ὅποιοι μετεμορφώθησαν εἰς Ἰσραηλίτας, τὰ περί καταγωγῆς κ.τ.λ. τοῦ Μωϋσέως ὡς Αἰγυπτίου ἱερέως, οἱ ἰσχυρισμοί των περί Μονοθεΐας καί περί ἐκλογῆς των ὑπό τοῦ Θεοῦ ὡς τοῦ μοναδικοῦ ἐκλεκτοῦ καί περιουσίου Λαοῦ ἐπί τῆς γῆς κ.τ.λ.- καί τό χειρότερον ὅλων εἶναι ἡ προσπάθειά των νά ἀποδείξουν, ὅτι εἶναι πολύ ἀρχαία φυλή. Τούς ἀρέσει νά περιπλέκουν καί νά συγχέουν παλαιάς πληροφορίας Ἱστορικάς καί νά τάς συσχετίζουν μέ τούς μύθους τῆς δῆθεν Ἱστορίας των».

6. ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ, ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ Π.Δ.

Εν τῷ μεταξύ ἡ ἀρχαιολογική ἔρευνα δέν ἐξε-
λίσσεται, ὅπως θά ἦθελαν οἱ Ἑβραῖοι, διότι τά
νέα εὐρήματα ἐνισχύουν περαιτέρω τήν κρα-
τοῦσαν ἄποψιν, ὅτι ἡ Π.Δ. εἶναι **βιβλίον ἀνιστόρητον**.

Στό Ἑβραϊκῆς ἰδιοκτησίας περιοδικό «Der Spiegel»
(τεῦχος 26/97) ἐδημοσιεύθη ἄρθρον, ὅπου καταφαίνεται
ὅτι «*νέα ἀρχαιολογικά εὐρήματα ἔχουν ἰσχυρότατα
κλονίσει τό ἱστορικό περιεχόμενο τῆς Παλαιᾶς Διαθή-
κης*». Ὁ Γερμανός Αἰγυπτιολόγος **Ρόλφ Κράους** ὁμιλῶν
στό Πανεπιστήμιον τῆς Χαϊδελβέργης διέψευσε τούς
δηθεν ἱστορικούς ἰσχυρισμούς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης
καί ὄχι μόνον. Στήν ἰδίαν ἐκδήλωσιν ὁ Θεολόγος Ἀκα-
δημαϊκός **Ὀμπερατ Ντίμπνερ** κατέληξε στό συμπέρα-
σμα ὅτι ἡ Παλαιά Διαθήκη εἶναι ἕνα παραμῦθι καί «**ὡς
ἱστορικόν βιβλίον εἶναι ἄχρηστον**»! Ἐπί πλέον ὁ Δανός
βιβλιοερευνητής **Νίλ Πέτερ Λέμχε** διετύπωσε τήν γνώ-
μην ὅτι «*συχνῶς καί εἰς μεγάλο βαθμόν*» οἱ μυθιστοριο-
γράφοι συγγραφεῖς τῆς Βίβλου «**ἔχουν συνειδητῶς δια-
στρεβλώσει βασικά ἱστορικά γεγονότα**».

Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὅπως ἀναφέρει τό «Der Spiegel»
(ἐνθ. ἄνωτ.) οἱ ἐπιστήμονες, πού ἔλαβαν μέρος στήν
ἐκδήλωσι τοῦ πανεπιστημίου τῆς Χαϊδελβέργης συνε-
φώνησαν, ὅτι ἡ ἔξοδος τῶν Ἑβραίων ἀπό τήν Αἴγυπτο
εἶναι μῦθος. Τό μέγα βασίλειο τοῦ Δαυίδ **δέν ὑπῆρξε
ποτέ**. Ἡ «*πεντάτευχος*» ἐγράφη ὄχι τόν 10ον π.Χ.
αἰῶνα, ἀλλά τόν 5ον. Ἡ Χαναάν ἀντιθέτως πρὸς τούς
ἰσχυρισμούς τῆς Π.Δ. δέν ἐσυλήθη ποτέ ἀπό ὀμάδας

Ἰσραηλινῶν στρατιωτῶν. Τελικό συμπέρασμα: ἡ Π.Δ. περιγράφει «**ψευδοϊστορικούς ἀπατηλούς κόσμους**».

Θά ὑπενθυμίσω, ὅτι πολύ πρὶν ἀπὸ αὐτάς τὰς ἀνακοινώσεις ὁ Ἰαγγλος καθηγητής **Τόμας Τόμσον**, ἀφοῦ ἐπραγματοποίησε ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας 15 ἐτῶν ἐξέδωσε βιβλίον, ὅπου ἀποδεικνύει, ὅτι τὰ πρόσωπα τῆς Π.Δ. εἶναι φανταστικά. Ἡ εἶδησις ἐδημοσιεύθη στὸν τύπον. Συγκεκριμένως στὸν «Ἐλεύθερο Τύπον» (30-3-1993) διαβάζομεν:

«Βρετανός καθηγητής ἀμφισβητεῖ τὴ Βίβλο.

Ἵ Ο Ἰαβραάμ, ὁ Ἰακῶβ, ὁ Μωυσεῖς, ὁ Βασιλεὺς Δαυίδ καὶ ὁ Βασιλεὺς Σολομῶν δέν ὑπῆρξαν ποτέ! Τὸν ἐκπληκτικὸ αὐτὸ ἰσχυρισμὸ ἐπιχειρεῖ νὰ ἀποδείξει ὁ Βρετανὸς καθηγητὴς Τόμας Τόμσον στὸ καινούργιο βιβλίο του «Οἱ πρῶτοι χρόνοι τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ ἔθνους».

Μετὰ ἀπὸ ἀρχαιολογικὴ μελέτη 15 περίπου χρόνων, ὁ Τόμσον, πού θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς πιὸ σημαντικὸς μελετητὲς τῆς Βιβλικῆς ἀρχαιολογίας, κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι τὰ πρῶτα 10 βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἶναι ἀπολύτως φανταστικά καὶ ὅτι ἔχουν γραφεῖ 500-1.500 χρόνια μετὰ τὰ γεγονότα πού περιγράφουν».

Καί πολύ πρὶν ἀπὸ τὸν Τόμας, ἤδη ἀπὸ τοῦ 1947, ὁ Γιάννης Κορδάτος (ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 286) εἶχεν ὑποστηρίξει καὶ ἀποδείξει, ὅτι ὁ Ἰαβραάμ, ὁ Ἰσαάκ, ὁ Ἰακῶβ κ.τ.λ. ἦσαν ἀνύπαρκτα πρόσωπα.

Πέραν τῶν ἐπιστημόνων ἐξηγέρθησαν κατὰ τῆς Π.Δ. καὶ ἱερωμένοι! Ἀπὸ 103 ἱερεῖς τῆς Ἀγγλικανικῆς, Καθολικῆς καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Μεθοδιστῶν, πού ἔλαβαν μέρος εἰς εἰδικὴν ἔρευνα τοῦ BBC μόνον 3 (τρεῖς!) πιστεύουν, ὅτι τὸ περιεχόμενον τῶν Γραφῶν εἶναι ἀληθινόν. Καί αὐτὴ ἡ εἶδησις ἐδημοσιεύθη στὸν τύπο. «Στό Καρφί» (28-12-1999) διαβάζομεν:

«Ίερείς στρέφονται κατά τῆς Βίβλου.

ΒΡΕΤΑΝΙΑ. «Φωτιές» ἄναψαν στούς Βρετανικούς θρησκευτικούς κύκλους 100 ἱερείς οἱ ὅποιοι ἐξέφρασαν τήν πλήρη δυσπιστία τους στήν παράδοση τῆς Βίβλου γιά τή δημιουργία τοῦ κόσμου ἀπό τόν Θεό μέσα σέ 6 ἡμέρες. Μόνο 3 ἀπό τούς 103 ἱερείς τῆς Ἀγγλικανικῆς, τῆς Καθολικῆς καί τῆς ἐκκλησίας τῶν Μεθοδιστῶν, οἱ ὅποιοι συμμετεῖχαν σέ σχετική ἔρευνα τοῦ BBC, πιστεύουν ὅτι τό περιεχόμενο τῶν Γραφῶν εἶναι ἀληθινό. Μάλιστα οἱ 80 ἀπό αὐτούς ἀμφιβάλλουν ἐάν οἱ πρωτόπλαστοι Ἀδάμ καί Εὐά ἦταν ὑπαρκτά πρόσωπα. Πιστεύουν ὅμως πάλι καλά στήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καί τίς 10 ἐντολές».

Ἡ φιλοεβραϊκή ἐφημερίς «Καθημερινή» μέ χορηγία τήν «Ἐθνοκάρτα» (νά μή πληρώσουν οἱ Ἑβραῖοι!) ἐξέδωσε μελέτην ὑπό τόν τίτλον «Ἄτλας τῆς Βίβλου». Ἐκεῖ μέσα διαβάζομεν τά παρακάτω, τά ὅποια προέρχονται ἀπό φιλοεβραϊκή πηγή καί μολαταῦτα οὐσιαστικῶς παραδέχονται τό **ἀντιστόρητον** τῆς Π.Δ. Ἴδού μερικά ἀποσπάσματα (αἱ ὑπογραμμίσεις ἰδικαί μου):

«... Τό πρῶτο βιβλίον τῶν Βασιλειῶν τοποθετεῖ τήν Ἔξοδο 480 χρόνια πρὶν ἀρχίσει ὁ Σολομῶν τό χτίσιμο τοῦ Ναοῦ, δηλαδή περί τό 1440 π.Χ. Ἡ χρονολόγησις αὕτη **συγκρούεται** μέ ἄλλα δεδομένα ἀπό τή Βίβλο καί πρέπει νά θεωρηθῆι **πρῶμιμη**: ὑπάρχουν πολλές ἐξηγήσεις γιά τό πῶς υἰοθετήθηκε.

Δέν γνωρίζομε μέ βεβαιότητα τόν τρόπο μέ τόν ὅποιο τό Ἰσραήλ ἐγκαταστάθηκε στή Χαναάν. Ἡ παράδοσις τῆς Π.Δ. μᾶς δίνει μιᾶ ἐξαιρετικά πολὺπλοκη ἐκδοχή, πρᾶγμα πού ὀδήγησε στή διατύπωση **πληθώρας θεωριῶν**. Οἱ κυριότερες ἀπό αὐτές εἶναι ἡ θεωρία τῆς «συνολικῆς κατά-

κτησης», τῆς «βαθμιαίας διείσδυσης» καί τῆς «ἐξέ-
γερσης τῶν χωρικῶν». Ἔχουν γίνει ἐπίσης προ-
σπάθειες σύνθεσης τῶν θεωριῶν αὐτῶν...

Τό ποῦ ἦταν τό ὄρος Σινᾶ (ἢ τό ὄρος Χωρήβ,
ὅπως ὀνομάζεται σέ ὀρισμένα κείμενα) εἶναι ἓνα
ἰδιαίτερο πρόβλημα· ἔχουν προταθεῖ περισσότε-
ρες ἀπό **δώδεκα τοποθεσίες**. Πολλές ἀπό τίς
ἐνδείξεις πού ἔχουν χρησιμοποιηθεῖ στήν ἐπιστη-
μονική αὐτή συζήτηση εἶναι ὑπερβολικά ἀκριβεῖς
σέ σχέση μέ τό ζητούμενο (λ.χ. τά ἠφαιστειακά
χαρακτηριστικά πού ἀναφέρει ἡ Ἔξοδος ἐνδέχε-
ται νά ἀνήκουν σέ ὕστερη ἐπεξεργασία τῆς ἀφή-
γησης γιά τό Σινᾶ καί ἔτσι δέν συνεπάγονται ὅτι
τό ὄρος Σινᾶ ἦταν πράγματι ἓνα ἠφαίστειο καί
ὅτι ἄρα βρισκόταν στήν βορειοδυτική Ἀραβία),
ἐνῶ ἀρκετές ἀπό αὐτές ἀναφέρονται σέ ἓνα
ξεχωριστό «ὄρος τοῦ Θεοῦ» καί ὄχι τοῦ Σινᾶ...

Τό πέρασμα τῶν Ἰσραηλιτῶν μέσα ἀπό τήν
ἔρημο περιγράφεται σέ μιά σειρά ἀπό ἀναφορές
στήν πορεία αὐτή, διάσπαρτες στά βιβλία τῆς
Ἔξοδος, τῶν Ἀριθμῶν καί τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ,
καί μέ πῖο συνοπτικό τρόπο στό χωρίο 33,1-49
τῶν Ἀριθμῶν. Εἶναι πιθανόν αὐτό τό χωρίο νά
εἶναι ὁ πυρήνας τῶν σχετικῶν ἀφηγήσεων. Ὅρι-
σμένα τμήματα τοῦ ταξιδιοῦ περιγράφονται καί
σέ ἄλλα βιβλία τῆς Π.Δ., ὅπως στό Δευτερονό-
μιον καί στούς Κριτές. **Οἱ περιγραφές αὐτές δέν
συμφωνοῦν πάντοτε μεταξύ τους** καί, ἀκόμα καί
ὅταν εἶναι σύμφωνες, ἴσως νά εἶναι ἀποτέλεσμα
μιᾶς **ἐκ τῶν ὑστέρων** ἐναρμόνισης. Τά αἰγυπτια-
κά ἀρχεῖα δέν ἀναφέρονται στήν Ἔξοδο, πράγμα
πού δέν ξενίζει ἰδιαίτερα, ἀφοῦ ἔχει ἀναγνωρι-
στεῖ ὅτι ὁ ἀριθμός ὄσων συμμετεῖχαν σέ αὐτήν
εἶναι πολύ μικρότερος ἀπό ὅ,τι ἀφήνεται νά
ἐννοηθῇ σέ μερικά χωρία τῆς Π.Δ., τά ὁποῖα εἶναι

συγκριτικά μεταγενέστερης προέλευσης (Έξ. 12,37 νά συγκριθῆ μέ τό Ἄριθ. 1,46 καί 26,51)».

Ὅπως δὴποτε ὅλοι συμφωνοῦμεν, ὅτι τά ἀνωτέρω κείμενα, ἀντί νά διαφωτίζουν συσκοτίζουν. Διότι ὅταν διά τήν τοποθεσίαν τοῦ ὄρους Σινᾶ προτείνονται δώδεκα περιοχαί(!) καί ἡ ἄποψις, ὅτι ἄλλο ἦτο τό ὄρος, ὅπου συνήντησε ὁ Θεός τόν Μωϋσῆ. Ὅταν λοιπόν δέν δύνανται νά προσδιορίσουν ποῖον ὄρος εἶναι τό Σινᾶ ἀντιλαμβάνεσθε τήν ἀξιοπιστίαν τῶν γεγονότων, πού περιγράφουν.

Καί διά νά εἶπω διαφορετικῶς τάς θέσεις μου.

Ὅμιλοῦμεν π.χ. διά τόν Ἡράκλειτον. Γνωρίζομεν τό βιβλίον του «Περὶ Φύσεως». Εὐρέθησαν προτομαί του. Ἀπεκαλύφθησαν ἐπιγραφαί, μέ στοιχεῖα του. Τόν ἀναφέρουν πολλοί συγγραφεῖς, φιλόσοφοι, ἱστορικοί κ.τ.λ. ἐκ τῶν ὁποίων πληροφορούμεθα περί τῆς ζωῆς καί τοῦ ἔργου του, διά νά καταλήξωμεν στό συμπέρασμα τῆς ἱστορικότητός του, πού ἔζησε, πότε ἔζησε, τό ἔργον του, πότε ἀπέθανε κ.τ.λ. Τά ἴδια διά τόν Ἀριστοτέλη, τόν Πλάτωνα, τόν Πεισίστρατο, τόν Ἡρόδοτο, τόν Ξενοφῶντα, τόν Ἀναξίμανδρο, τόν... τόν... τόν... κι' ὅλας τάς Ἀρχαιοελληνικάς προσωπικότητας.

Ὅμιλοῦμεν περί Αὐνάν, Ἰσαάκ, Ἰεζεκιήλ, Ραχήλ, Λῶτ κ.τ.λ. Ποῖος τούς ἀναφέρει; οὐδεῖς! (μόνον ἡ Π.Δ.). Ποῖος τούς ἐπιβεβαιώνει; οὐδεῖς! Τί ἔχουν ἀφήσει; οὐδέν! Ποῦ ἀναγράφονται τά ὀνόματά των; οὐδαμοῦ! Ποῖος μᾶς πληροφορεῖ περί ἐκείνων; οὐδεῖς! Συνεπῶς ἱστορικῶς εἶναι φανταστικά πρόσωπα ἐπινοηθέντα, ὑπό τοῦ Ἑβραϊκοῦ ἱερατείου.

Ἔτσι λοιπόν ἀπό φιλοεβραϊκᾶς «πηγᾶς» βλέπομεν τάς ἀντιφάσεις καί τάς φαντασιώσεις τῆς Π.Δ. Κατά τά λοιπά ἡ ἱστορία δέν γράφεται μέ «συνθέσεις θεωριῶν» ἀλλά μέ ἐξηκριβωμένα γεγονότα. Πάντως ἡ πλαστογραφία (ὁμολογεῖται καθαρῶς) γίνεται μέ τήν «ἐκ τῶν ὑστέρων ἐναρμόνιση»! Τάς νοθείας τῶν βι-

βλίων τῆς Π.Δ. ἀπό τοὺς ραββίνους ἐπισημαίνουν καθηγηταί πανεπιστημίων τῆς θεολογίας, π.χ. **Π. Μπρατσιώτης** («*Εἰσαγωγή εἰς τὴν Παλαιάν Διαθήκην*», Ἀθ. 1937, σελ. 533-536), **Β. Βέλλας** («*Κριτικὴ τῆς Βίβλου καὶ ἐκκλησιαστικὴ αὐθεντία*», Ἀθ. 1937, σελ. 6) ὁ ὁποῖος καταγγέλει «**ἐσκεμμένη μεταβολή!**»! Ὁ **Α. Λόντς** («*Ὁ Ἰουδαϊσμός σάν πρόδρομος τοῦ Χριστιανισμοῦ*», ἔκδ. «Δίβρης» Ἀθ. 1979, σελ. 172) ὁμιλεῖ διὰ «**τίς θρασεῖς αὐθαιρεσίαι τῆς ἱερατικῆς παραλλαγῆς!**»!

Τό πῶς τώρα συνδυάζεται πλαστογραφία καί θεόπνευστον εἶναι ζήτημα ἐρευνητέον, στό ὁποῖον θά μᾶς ἀπαντήσουν οἱ θεολογοῦντες, δι' ἐπιφοιτήσεως.

Ὁλοκληρώνω ἐδῶ μέ τὴν ἐγκυκλοπαιδεῖαν ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗ (ἔκδ. 1928, τόμος 6ος, σελ. 769, λ. «Ἰουδίθ») ἡ ὁποία γράφει περὶ Ἰουδίθ, ὅτι εἶναι «*Ἰουδαία ἡρώις ἀπό τοῦ ὀνόματος τῆς ὁποίας ἐπιγράφεται ἐν ἐκ τῶν βιβλίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης... ὡς ἔχει ἡ διήγησις εἶναι ἐντελῶς μυθική!*» Αὐτά ὑποστηρίζω καί ἐγώ. Ἡ «Ἰουδαία ἡρώις» εἶναι μυθική, ὄχι ἱστορική, ὅπως μυθικά εἶναι ὅλα τὰ πρόσωπα τῆς Π.Δ.

7. ΞΕΝΟΙ ΜΥΘΟΙ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙΩΣΕΙΣ

Ο 'Αμερικανοεβραϊός Γουίλ Ντυράν (*«Παγκόσμιος ιστορία του Πολιτισμού»*, Έλλ. Έκδ. «Συρόπουλοι» 'Αθ. 1965, τόμος Α, σελ. 346, 358) όμιλεί διά **«τά τόσον γοητευτικά μικρά μυθιστορήματα της Βίβλου...»**. Σύμφωνοι καί προσδέτω, ότι τά μυθιστορήματα της Βίβλου βασικώς δέν ένεπνεύσθησαν από Έβραίους, άλλ' άντεγράφησαν από τάς μυθολογίας άλλων λαών: *«αί ώραιαι διηγήσεις της Δημιουργίας, του Πειρασμού καί του κατακλυσμού προήλθον από τούς μύθους της Μεσοποταμίας είναι δέ πιθανόν οί Έβραίοι νά έδανείσθησαν τούς μύθους των από τήν Βαβυλωνιακήν φιλολογίαν κατά τήν διάρκειαν της αίχμαλωσίας των...»*.

Τό ότι οί Έβραίοι άντέγραψαν άλλους λαούς είναι εύκολον νά γίνη άντιληπτόν, έφ' όσον διαβάσετε τήν γραμματείαν αρχαίων λαών. Κάπου - κάπου οί ίδιοι οί Έβραίοι όμολογοῦν τάς απομιμήσεις. 'Ο Έβραϊός 'Ασέρ Μωϋσῆ (*«Έλληνοϊουδαϊκαί μελέται»*, 'Αθ. 1958, σελ. 28) έπιθυμῶν νά δικαιολογήση τόν δήθεν Μωσαϊκόν νόμον του «όφθαλμόν άντί όφθαλμοῦ κ.τ.λ.» κάνει συγκρίσεις μέ προηγούμενας νομοθεσίας, πού είχαν αὐτήν τήν αρχήν της άνταποδόσεως, γράφει:

«'Ας κάμωμεν μίαν συγκριτικήν έπισκόπησιν. 'Ο κατά 500 έτη αρχαιότερος του Μωυσέως Κώδιξ του Βασιλέως των Βαβυλωνείων Χαμουραβή καθιερώνει ως γενικήν τήν αρχήν της άνταποδόσεως όρίζων ιδίως εις άρθρον 106: "έάν τις έκβά-

λη τόν ὀφθαλμόν ἐλευθέρου ἀνθρώπου, θά τοῦ ἐκβληθῆ εἰς ὀφθαλμός», καί ἄρθρον 200: «ἐάν τις ἐκβάλῃ τόν ὀδόντα ἀνθρώπου τῆς ἰδίας μέ αὐτόν καταστάσεως, θά τοῦ ἐκβληθοῦν οἱ ὀδόντες του». Οἱ Πυθαγόρειοι ἐδίδασκον ὅτι «δίκαιον εἶναι ἅ τίς ἐποίησε, ταῦτα ἀντιπαθεῖν».

Ὁ Ἄγγλος ἀκαδημαϊκός **Φ. Γουώλμπανκ** ὑποστηρίζει («Ἑλληνιστικός κόσμος», Γλασκῶβη 1986, σελ. 294) ὅτι τό βιβλίον «Ἐκκλησιαστικής» **«ἐγγραφή περί τό 250 ὑπό τήν πλήρη ἐπίδρασι τῶν Ἑλληνικῶν ιδεῶν...»**. Ἄποφιν πού διετύπωσεν ὁ **Οὖγος Γρότιους** (1583-1645).

Προσέτι καί στόν Χριστιανισμόν ἡ ἐπίδρασις τῶν ιδεῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἶναι ἔντονος καί βεβαία.

Ὁ Ἐπίσκοπος Κατάνης (Ἰάκωβος Πηλίλης) συνέγραψε ὀγκώδη πραγματεῖαν, ὑπό τόν τίτλον: «*Ἡ θρησκεία τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων*» (ἔκδ. «Παπαδήμα» σελ. 8, 199, 221) τήν ὁποῖαν παρά τάς ἀντιρρήσεις μου (Ἰνδοευρωπαϊοί, ἀλφάβητον κ.ἄ.) ἀποδέχομαι ὡς περισπούδαστον ἔργον καί ἀντικειμενικόν, ἀφοῦ ἀναγνωρίζη τήν ἐπιρροήν τῆς Ἑλληνικῆς θρησκείας στόν Χριστιανισμόν (σελ. 8, 199, 221 κ.ἄ.) καί μετὰ παρρησίας ἀναγνωρίζει, ὅτι εἰς ἐπιστολάς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου **«ἐκφράζονται τά στωικά δόγματα»** ὅτι ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης **«εἶχεν Ἑλληνιστικάς τάσεις...»** καί οἱ πρῶτοι Χριστιανοί Πατέρες εἶναι βέβαιοι ὅτι συνέπλεξαν πολλάς ιδέας καί ἀρχάς τῆς πλατωνικῆς διδασκαλίας μέ τά Χριστιανικά δόγματα» (ἐνθ. ἄνωτ. σελ. 8). Ἀκόμη τονίζεται ὅτι:

«Τά δόγματα περί Ἄδου καί καθαρτηρίου πυρός, περί τοῦ σώματος καί τῆς ψυχῆς, περί τοῦ θείου υἱοῦ, ὁ ὁποῖος ἐσφάγη καί ἀνεγεννήθη, ὡς καί ἡ μυστηριακή βρῶσις τοῦ σώματος καί τοῦ αἵματος καί τῆς θεολογίας περί τῆς προσωπικότητος τοῦ Θεοῦ, εὐθέως, ἢ ἐμμέσως, ἐπηρέασαν τόν Χριστιανισμόν» (ἐνθ. ἄνωτ. σελ. 199).

Παρά τήν ἐμφανῆ Ἑβραιοπληξίαν του ὁ Ντυράν μᾶς πληροφορεῖ ὅτι στό ἐρώτημα: «πῶς καί πότε ἐγράφησαν τά βιβλία αὐτά» ἐλέχθησαν πολλά **«χωρίς νά δώσουν ἀπάντησιν εἰς αὐτά τά ἐρωτήματα»** (ἔνθ. ἄνωτ.). Ἐπίσης ἀγνοεῖται ὁ συγγραφεύς ἢ ἡ ομάδα τῶν συγγραφέων πού τά συνέγραψε κ.τ.λ. "Ἄλλως τε *«διά τήν φυλήν τῶν ἑβραίων, γνωρίζομεν μόνον καί αὐτό χωρίς βεβαιότητα, ὅτι εἶναι σημιτική...»!* (ἔνθ. ἄνωτ. σελ. 319).

Ἡ ἀβεβαιότης, ὡς πρός ὅλα, πού ἐπικρατεῖ στήν Π.Δ. εἶναι διάχυτος. Διά νά μή σᾶς παραπέμψω εἰς εἰδικά βιβλία, πού δυσκόλως εὐρίσκονται, προσφεύγω στήν ἐγκυκλοπαίδεια «Ἐλευθερουδάκη» (ἔκδ. πέμπτη, λ. «Βίβλος») ὅπου διαβάζομεν:

«Καί ἡ μέν Π. Διαθήκη περιέχει ἔργα συγγραφέωντα εἰς διάστημα τουλάχιστον ἑνδεκα αἰώνων»!

«Ἄφ' ὅτου ὅμως ἡ Αἰγυπτιακή καί ἡ Ἀσσυριο-λογία ἀπεκάλυψαν εἰς ἡμᾶς τούς πνευματικούς θησαυρούς τῆς Αἰγύπτου καί τῆς Μεσοποταμίας κατά χιλιετηρίδας ὅλας παλαιότερας τῆς Ἑβραϊκῆς φιλολογίας, ἀπεδείχθη ἀναμφισβήτητα ὅτι αὕτη ἐν πολλοῖς ἀπεμιμήθη ξένα ἀρχαιότερα πρότυπα κατά τε τό περιεχόμενον καί τόν τύπον. Τοῦτο ὅμως δέν ἐκώλυσε τούς Ἑβραίους ποιητάς νά προσαρμόσωσι τά ξένα πρότυπα πρός τήν θρησκευτικήν αὐτῶν ἰδεολογίαν καί τάς κοινωνικάς ἀντιλήψεις, ὥστε ν' ἀποτυπωθῇ εἰς αὐτά ὅλως ἔθνικός Ἑβραϊκός χαρακτήρ. Καίπερ εὐρισκόμενα ὑπό τήν διηνεκῆ φύλαξιν τῶν προφητῶν, ἱερέων καί πρεσβυτέρων, κατά τόν Ἰώσηπον, τά βιβλία τῆς Π. Διαθήκης ὑπέστησαν διά τοῦ χρόνου πολλὰς ἀλλοιώσεις εἴτε ἐκ τῆς ἀμελοῦς ἀντιγραφῆς, εἴτε ἐξ ἰδιοτελῶν βλέψεων τῶν ἐκάστοτε διεπόντων τάς τύχας τοῦ λαοῦ. Εἰς τοῦτο συνετέλεσεν ἡ ἔλλειψις φωνηέντων

γραμματών, ἣτις παρείχεν ἐλευθερίαν εἰς τὴν ἐρμηνείαν ὁμοιοτύπων λέξεων, ὡς τοῦτο κατεδείχθη ἐκ τῆς ἐλληνικῆς μεταφράσεως τῶν Ὁ τῆς γενομένης κατὰ τὸν Γ΄ π.Χ. αἰῶνα ἐξ ἐλληνικῆς μεταγραφῆς τοῦ Ἑβραϊκοῦ κειμένου διὰ τοὺς Ἑλληνιστὰς τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς ἄλλης διασπορᾶς Ἑβραίουσ, ἣτις περιέχει διὰ τοῦτο πολλὰς ἀνακριθείας καὶ πλείονας ἀσαφείας».

Ἐχομεν λοιπόν καὶ λέγομεν, ὅτι ἡ Π.Δ. ἀποτελεῖ «ἀπομίμησιν ξένων ἀρχαιοτέρων προτύπων» ὅτι τὰ βιβλία τῆς ὑπέστησαν, διὰ τοῦ χρόνου πολλὰς ἀλλοιώσεις «εἴτε ἐξ ἀμελοῦς ἀντιγραφῆς, εἴτε ἐξ ἰδιοτελῶν βλέψεων» ὅτι «περιέχει πολλὰς ἀνακριθείας καὶ πλείονας ἀσαφείας». Καὶ ἐρωτῶ: μέ προσαρμογὰς ἀπομιμήσεων, μέ ἀλλοιώσεις κειμένων, μέ ἀνακριθείας καὶ μέ ἀσαφείας γράφεται ἱστορία; **ὄχι, ὅπωςδήποτε ὄχι.**

Ἄνάλογα ὑποστηρίζει καὶ ὁ Α. Λόντς («Προχριστιανικὴ ἐποχὴ», Ἑλλ. ἔκδ. «Δίβρης» σελ. 185):

«Ἡ διάδοσις τῶν Βαβυλωνιακῶν μύθων στὴ Χαναάν, μέ τῆ χαρακτηριστικῆ ἀνάμιξη τῶν Χετταϊκῶν καὶ Κυπροκρητικῶν στοιχείων, ἔπαιξε πολὺ σημαντικό ρόλο στὴ διαμόρφωσι τῶν Ἰσραηλιτικῶν ἀφηγήσεων γιὰ τὴ δημιουργία τοῦ κόσμου».

Μῦθοι λοιπόν καὶ μάλιστα ξένοι. **Πάντως ὄχι ἱστορία.** Ὁ ἴδιος συγγραφεὺς («Ὁ Μωϋσῆς», Ἑλλ. ἔκδ. «Δίβρης» Ἀθ. 1978, σελ. 143) μᾶς πληροφορεῖ ὅτι:

«Δέν ὑπάρχουν σίγουρες μαρτυρίες οὔτε γιὰ τὴν προσωπικότητα, οὔτε γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Μωϋσῆ...» καὶ στὴν συνέχεια προσθέτει: «Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά ὅμως, δέν μπορούμε νὰ παραδεχτοῦμε πὼς ἡ κλασσικὴ ἀφήγησι, πού περιέχεται στὴν Πεντάτευχο, εἶναι ἀθθεντικὴ. Τὰ κείμενα αὐτὰ ξαναγράφηκαν σὲ μεταγενέστερες

έποχές, έξιδανικεύτηκαν, έμπλουτίστηκαν και κάθε έποχή, μέχρι την όριστική σταθεροποίηση, άφιέρωσε στό Μωϋσή τίς άρχές της, τούς κανόνες της, και τούς νόμους της. "Έτσι παρουσιάζουν τό Μωϋσή σαν τόν ίδρυτή και τόν καθιερωτή μιās θρησκείας και μιās νομοθεσίας, πού στό σύνολό τους δέν έχουν καμία άνταπόκριση στην ιστορική άλήθεια. Κανένα λοιπόν από τά στοιχεία τής Πεντατεύχου, δέν άνταποκρίνεται άμεσα στη Μωσαϊκή έποχή, άκόμα κι αυτός ό περίφημος Δεκάλογος.

Χωρίς γνήσια τεκμήρια, πού νά δημιουργήθηκαν τήν έποχή πού μελετάμε, είναι πάρα πολύ δύσκολο νά καθορίσουμε μέ άκρίβεια ποιός ήταν και τί άκριβώς έκανε ό Μωϋσής». (ένθ. άνωτ. σελ. 144).

Σύμφωνοι. Μās άρκεί τό «δέν έχουν καμία άνταπόκριση στην ιστορικήν άλήθεια»! διά νά τά θεωρήσωμεν άνιστόρητα κείμενα. Άκόμη σχολιάζει:

«Τά έπεισόδια άπ' τή ζωή του κάθε έθνάρχη, ό περιπέτειές του, τά λόγια του, δέν έχουν άναγκαστικά πάντοτε μιá ιστορική άνταπόκριση, ούτε άποτελοϋν στοιχεία ιστορικής μνήμης, πού διατηρήθηκαν μέσα στην προφορική παράδοση. Πολλές φορές, τ' άφηγηματικά έπεισόδια άποβλέπουν στό νά εξηγήσουν μέ μιá πράξη του πρόγονου, τόν χαρακτήρα, τήν άποστολή, τόν προορισμό τής φυλής, κι άκόμα τίς σχέσεις της μέ τούς άλλους λαούς».

Άφοϋ όι λόγοι και τά έπεισόδια («Προχριστιανική έποχή», σελ. 195) από τήν ζωή του κάθε Έβραίου έθνάρχη δέν έχουν άναγκαστικώς ιστορικήν άνταπόκριση, ούτε έστω άποτελοϋν στοιχεία ιστορικής μνήμης, ύποχρεωτικώς όδηγούμεθα στό συμπέρασμα, ότι

δέν είναι ιστορία, ή όποία άπαιτεϊ άνταπόκρισιν προς τήν πραγματικότητα.

Ό Έπίσκοπος Κατάνης (Ίάκωβος Πηλίλης) είναι, κατά τήν γνώμην μου ό σοφώτερος ίερωμένος τής έποχής μας. Μεταξύ τών πολυτόμων έργων του, πού συνεγράφησαν εις άψογον Έλληνικήν γλῶσσαν ύπάρχει ειδικόν βιβλίον περί Άγίας Γραφής, χιλίων καί πλέον σελίδων. Τίτλος του: «*Η Άγία Γραφή*» (έκδ. «Άποστολικής Διακονίας τής Έλλάδος» Άθ. 1992). Στην όγκώδη, μέ πλουσιωτάτην βιβλιογραφίαν, έντυπωσιακήν τό όντως μελέτην διαβλέπω σύγκρουσιν έπιστήμονος καί πιστου, ώστόσο μερικά σημεία ώς προς τήν ιστορικότητα είναι διαφωτιστικά καί τά παραθέτω.

«Η ιστορία εις τήν Παλαιάν Διαθήκην δέν είναι «ίστορία» κατά τήν σύγχρονον έννοιαν...» (σελ. 137). «Τό βιβλίον τουτο καλεϊται άναρμόστως τό «Γ΄ Μακκαβαίων» καθ' όσον ούδόλως άναφέρει τά κατορθώματα τών Μακκαβαίων ήρώων, άλλ' άναφέρει γεγονότα μιās άρχαιότερης έποχής...» (σελ. 381). «Άν καί ό παραιναιτικός σκοπός του βιβλίου μετέστρεψεν τόν συγγραφέα τόσον νά τροποποιήση καί νά καλλωπίση τά γεγονότα τά όποία άναφέρει, ώστε νά καταστήση αυτά περισσότερο ύπηρετικά εις τόν σκοπόν του, ή παρατήρησις του Samuel Davidson, ότι, «ή διήγησις έμφανίζεται ότι ούδέν έτερον είναι ειμή ένας παράλογος Ίουδαϊκός μύθος», είναι πολύ, έπίσης, περιεκτική».

Μέ ειλικρίνεια ό συγγραφεύς άναφέρει τās συγκρουομένας χρονολογήσεις:

«Χρόνος Συγγραφής: Οι διάφοροι κριτικοί συγγραφείς διαφέρουν έν σχέσει μέ τόν ακριβή χρόνον συγγραφής του βιβλίου, («Τωβίτ») ώς οι Karl Ilgen καί Robert Gray θεωροϋν μεταξύ τών έτών

689-600 π.Χ., ό **H.G. Ewald** θεωρεί έν έτει 350 π.Χ., ό **Leon Berthold** θεωρεί μεταξύ τών έτών 250-200 π.Χ., ό **E. Schürer** θεωρεί έν έτει περίπου 150 π.Χ., και ό **P.H. Pfeiffer** θεωρεί έν έτει 120 π.Χ., ένω ό **H. Graetz** προχωρεί πολύ περισσότερο, και ισχυρίζεται ότι τό βιβλίον έγράφη μετά τήν καταστροφήν του Ίεροϋ υπό τών Ρωμαίων, 70 μ.Χ., ήτοι επί τής έποχής του Ρωμαίου αυτοκράτορος Άδριανου (117-138 μ.Χ.)» (σελ. 371).

Έν πάση περιπτώσει έξ αρχής ό συγγραφεύς μās δηλώνει, ότι «Η Άγία Γραφή είναι ή φημολογία περι τής πίστεως ούχί μιās έπιστημονικής παρατηρήσεως ή μιās ιστορικής άποδείξεως...» (σελ. 113).

Κατά τούς Έβραίους ή Π.Δ. είναι ή ιστορία τους από τήν έποχή τής Δημιουργίας του Κόσμου, μέχρι τήν έποχή του δευτέρου Ναου. Όλη αυτή ή δθθεν ιστορία οϋδαμου στηρίζεται, οϋδέν άποδεικνύεται, οϋδεμία τεκμηρίωσις αναφέρεται, αλλά όλα είναι έφευρήματα ή χονδροειδείς πλαστογραφία.

Άξιόλογον διά τās πλαστογραφίας τών Έβραίων είναι τό δίτομον έργον του **Γιάννη Φουράκη** «Έβραίοι - οί πλαστογράφοι τής Έλληνικής ιστορίας» (έκδ. «Γραμμή» Άθ. 1983) όπου παρατίθενται παραπομπά είς Άρχαίους ιστορικούς κ.τ.λ. (Β' τόμος, σελ. 381). Έκεί ύπάρχει ιδιαιτέρως ένδιαφέρον κεφάλαιον υπό τόν τίτλον «τά δθθεν «ιστορικά» γεγονότα τής Βίβλου και τά άντίστοιχα τής μυθολογίας - ιστορίας τών Έλλήνων» τό όποιον και συνιστῶ, διά τήν έρευνητικήν πρωτοτυπίαν του. Ό συγγραφεύς έξακολουθεί νά ζη.

Τά άτυχα παιδιά μας διδάσκονται στό σχολείο ότι: «**Στήν Παλαιά Διαθήκη διασώζεται ή παλιότερη ιστορία τών Έβραίων...**» (Ε. Βρανόπουλος: «Ιστορία τών αρχαίων χρόνων» τής Α' Λυκείου, σελ. 32). Στο ίδιο

βιβλίο προσδιορίζεται ή «Έξοδος» τῶν Έβραίων μέ αξιοζήλευτον ακρίβειαν, «έγινε» τό 1220 π.Χ.! Πῶς βγαίνει αὐτή ή ακριβεστάτη χρονολογία; εάν κάποιος μαθητής έρωτήση, οὐδείς θά τοῦ άπαντήση.

Ό δρ. **Άριστείδης Άνδρόνικος** («Κίνδυνος έν όψει», Β΄ έκδ. Άθ. 1976, σελ. 37) γράφει διά τό περιεχόμενον τής Πεντατεύχου (έννοεΐται ή Βίβλος τοῦ Μωϋσέως, ήτοι τά πέντε πρῶτα βιβλία τής Π.Δ. πού είναι: Γένεσις, Έξοδος, Άριθμοί, Λευϊτικόν καί Δευτερονόμιον): «Πρός τόν σκοπόν τοῦτον έγράφη καί ή Πεντάτευχος, ώς καί άλλα τής παλαιᾶς γραφῆς βιβλία, στηριζόμενα εις παραδόσεις ή σκοπίμως δημιουργηθείσας τοιαύτας».

Φυσικά μέ σκοπίμως δημιουργηθείσας παραδόσεις δέν στοιχειοθετεΐται ιστορία.

8. ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΚΑΙ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Οί Έβραιοι ψευδόμενοι ακολουθοῦν τήν ἐξῆς τακτικήν: Περιγράφουν φανταστικά πρόσωπα καί γεγονότα, τά ὅποια τάχα συνέβησαν στήν τάδε πόλιν, ἡ ὅποια πραγματικῶς ὑπῆρξε. Οἱ ἀρχαιολόγοι εὐρίσκουν τήν τάδε πόλιν καί οἱ Έβραιοι ἰσχυρίζονται, ὅτι ὅσα ἔγραψαν ἀπεδείχθησαν ἀληθῆ, ἀφοῦ εὐρέθη ἡ τάδε πόλις. Προφανῶς ἀντιλαμβάνεσθε τήν ἀπάτην. Ἡ ἀνακάλυψις τῆς τάδε πόλεως δέν σημαίνει, ὅτι ὅσα περιέγραψαν οἱ Έβραιοι εἶναι ἀληθῆ.

Ὁ ἱστορικός ἀναζητεῖ τήν ἀλήθειαν. Ὅταν οἱ Έβραιοι ἐξιστοροῦν τήν δρᾶσιν κάποιου Μαλαχία των καί δέν τήν τεκμηριώνουν, τότε δέν ἔχομεν ἱστορίαν.

Θά ἐπαναλάβω, ὅτι δέν γνωρίζομεν μέ ἀκρίβειαν, οὔτε πότε ἐγράφησαν τά 49 βιβλία τῆς Π.Δ. οὔτε ποῖος τά ἔγραψε. Μόνον ὑποθέσεις γίνονται. Τίποτε τό συγκεκριμένον.

Ἄλλοι ἐπιστήμονες δέν προχωροῦν στήν ἐξέτασιν τοῦ ζητήματος τῆς ἱστορικότητος τῆς Π.Δ. μέ τόν ἰσχυρισμόν, ὅτι ὅπου τά ἀναφερόμενα γεγονότα τελοῦνται ἀπό τόν Θεό καί τούς Ἄγγέλους του δέν ἔχομεν ἱστορίαν.

Ἡ ἀναζήτησις τῆς γλώσσης τῶν κειμένων ἢ τῆς ἱστορικότητος τῶν προσώπων πού ἀναφέρονται ἢ ὁ ἐντοπισμός τῶν παραποιήσεων ἢ ἡ ἐπισήμανσις τῶν ἀντιφάσεων ἢ ἡ ἀνακάλυψις τῶν συγγραφέων μπορεῖ νά γίνῃ κι' ἔχει κάποιαν ἀξίαν διά τόν μελετητήν, τόν ἐρευνητήν, τόν ἱστορικόν, ἐάν τά περιγραφόμενα δέν εἶναι **αὐταπόδεικτα παραμύθια**. Δηλαδή ὅταν διαβάζωμεν στή «Γένεσιν» (Ε,21-22) ὅτι ὁ Ἐνώχ ἔκανε περι-

πάτους μέ τόν Θεόν δέν εἶναι ἐπιστημονικόν νά προχωρήσωμεν εἰς ἀναζήτησιν π.χ. γλωσσικῶν στοιχείων, διά τήν ἀπόρριψιν τῆς Π.Δ. Τό ὅτι κατά τό ἕνα κεφάλαιον τῆς «Γενέσεως» (Δ,1) ὁ Ἄδάμ ἐγέννησε τόν Κάϊν καί κατά τό ἄλλο (Ε,3) τόν Σήθ ἢ ὅτι μετά τόν φόνον τοῦ Ἄβελ, ὁ Κάϊν εἶπε στόν Θεό ὅτι ἀνησυχεῖ μήπως τόν σκοτώσῃ «*πᾶς ὅστις μέ εὔρη*» (ἐνθ. ἄνωτ. Δ, 14). Ποῖος «*πᾶς ὅστις*»; ἀφοῦ δέν ὑπάρχουν ἄλλοι ἄνθρωποι παρά μόνον ὁ Ἄδάμ καί ἡ Εὐά; καί κατόπιν ὁ Κάϊν «*ἐγνώρισε τήν γυναῖκα αὐτοῦ*» Ποῖαν γυναῖκα; ἢ τό ὅτι (ἐνθ. ἄνωτ. Στ, 2) «*ιδόντες οἱ υἱοί τοῦ Θεοῦ τάς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων ὅτι ἦσαν ὡραῖαι ἔλαβαν εἰς ἑαυτούς γυναῖκας ἐκ πασῶν ὅσας ἔκλεξαν*». Ποῖοι υἱοί Θεοῦ; ποῖαι θυγατέρες ἀνθρώπων;

Καλά ὅλα αὐτά, ἀλλά νά ὑποστηρίζουν ὅτι τό ὑπέρτατον ὄν ὁ Θεός, μεταμελεῖται πού ἔκανε τούς ἀνθρώπους, διότι ἐπληθύνθησαν αἱ κακίαι των (ἐνθ. ἄνωτ. Στ, 5-7) καί ἀποφασίζει νά ἐξαλείψῃ τόν ἄνθρωπο ἐπί τῆς γῆς ἀκόμη καί τά κτήνη, ἐρπετά καί τά πτηνά «*ἐπειδή μετεμελήθη ὅτι ἐποίησε αὐτούς*»! Εἶναι νοητόν νά μετανοῇ ὁ Θεός; καί νά καταστρέφῃ ἐκεῖνα τά ὅποια λίγο πρῖν: «*ἦσαν καλά λίαν*» καί τέλος πάντων τά δύστυχα πτηνά τί τοῦ ἔφταιγαν; μήπως καί εἰς αὐτά ἐπληθύνθησαν αἱ κακίαι; Ἐκτός πού μετανοεῖ ὁ Θεός «*ἐλυπήθη ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ*». Ἐμεῖς τί νά κάνωμεν ὡς ἱστορικοί; νά ἐξετάζωμεν ἂν ὁ Θεός ἐλυπήθη; καί νά τό καταγράψωμεν ὡς ἱστορικόν γεγονός; Τό ἂν ἐλυπήθη ὁ Θεός ἀπορρίπτεται αὐταποδείκτως, δίχως τήν συνδρομήν τῆς ἀρχαιολογίας, ἱστορίας, γλωσσολογίας, ἀναλύσεως κειμένων. Ἡ Π.Δ. εἶναι **αὐταπόδεικτον παραμῦθι** ἑνός κατωτέρου λαοῦ περιφερομένων κτηνοτρόφων, ὅπως ἦσαν οἱ Ἑβραῖοι.

Ἐπομένως ἡ ἀπόρριψις τῆς Π.Δ. πραγματοποιεῖται αὐταποδείκτως, ἐκ τοῦ περιεχομένου τῶν διηγήσεών της, δίχως νά χρειάζονται περαιτέρω ἀναλύσεις πού

είναι περιτταί. Ἐκτός κι' ἂν παραδέχεσθε τὰ παραμυθᾶκια μέ τόν ὄφιν καί τήν Εὐαν. Κάποιοι θά ποῦν: συμβολισμοί. Ἐν τάξει, ἀλλ' ὄχι ἱστορία!

Ἐν τῷ μεταξύ διάφοροι ἱερωμένοι ἀσχολοῦνται σοβαρῶς μέ τὰ παραμύθια τῆς Π.Δ. σάν νά εἶναι ἀληθιαί καί βάσει ἐκείνων προβαίνουν εἰς συστάσεις.

Ἐπί παραδείγματι ὁ Ἀρχιμανδρίτης Α. Σιαμάκης στό βιβλίον του «*Βιβλικές οἰκογένειες*» (ἐκδ. «Παπαδημητρίου» Ἀθ. 1997, σελ. 129-130) μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ Ἄβραάμ προκειμένου νά νυμφεύσῃ τόν υἱόν του Ἰσαάκ «*ξεκινᾶει ἀπό τό τί ζητάει ὁ Θεός!*» κι' ὁ Θεός «*ζητάει νά εἶναι ἡ νύφη ἀπό τήν Μεσοποταμία!*» τήν ὁποῖαν ἀναλαμβάνει νά εὔρη ὁ προξενητής Ἐλιέζερ:

*«Ὁ Θεός τὰ ἐτοιμάζει ὅλα ἀοράτως τόσο ὠραῖα, ἀλλά δέν καταργεῖ τήν κρίσι τοῦ προξενητοῦ. Παρέχει τέτοιες δυνατότητες στόν Ἐλιέζερ, ὥστε καί αὐτός σάν ἄνθρωπος νά ἐκτιμήσῃ τὰ φυσικά καί πνευματικά προσόντα τῆς κόρης, τὰ ὁποῖα ἀξίζει καί ἐμεῖς νά προσέξουμε ἰδιαίτε-
ρω, διότι ἡ Ρεβέκκα, ὅπως θά δοῦμε, ἦταν προικισμένη μέ πολλές καί ἐξαιρετικές ἀρετές. Κι ἂν ὁ Θεός διάλεξε γιά τόν δεύτερο τῶν πατριαρχῶν μιά κόρη πού εἶχε αὐτές τίς ἀρετές, πολύ περισσότερο ὅλοι οἱ γονεῖς τίς ἀρετές τῆς Ρεβέκκας πρέπει νά παίρνουν σάν κριτήριον γιά τήν ἀνεύρεσι τῆς μελλούσης συζύγου τῶν παιδιῶν τους».*

Ὁ Θεός λοιπόν «*τά ἐτοιμάζει ὅλα ἀοράτως τόσο ὠραῖα!*» Πάντως ἡ Ρεβέκκα, πού ἔλαβε ὡς σύζυγον ὁ Ἰσαάκ δέν ἦτο ἀπό τήν Μεσοποταμία, ἀλλ' ἀπό τήν Συρία (ἐνθ. ἄνωτ. ΚΣΤ, 20). Λεπτομέρεια. "Ὅσον ἀφορᾶ στήν Ρεβέκκα, πρὸς Θεοῦ, μή τήν ἔχετε «*σάν κριτήριον γιά τήν ἀνεύρεσι μελλούσης συζύγου τῶν παιδιῶν σας,*» διότι ἡ Ρεβέκκα δέν εἶχε ἀρετήν, ἐπειδή ἐξηπά-

τησε τόν σύζυγόν της Ἰσαάκ («Γένεσις» ΚΖ, 11-17) ἀφοῦ καθωδήγησε τόν υἱόν τους Ἰακώβ καί τόν μετεμφίεσε μέ δέρματα ἐριφίων κ.τ.λ. ὥστε νά μοιάζη τοῦ ἀδελφοῦ του Ἡσαῦ κ.τ.λ. διά νά ξεγελάση τόν πατέρα του Ἰσαάκ καί νά πάρη τήν εὐλογία του κ.τ.λ. Ἄν ἤμουν εἴρων θά ἀνέφερα, ὅτι τήν «ἐνάρετον» Ρεβέκκαν ἐπαρουσίασε ὁ πατριάρχης σύζυγός της στούς Φιλισταίους, ὡς... ἀδελφήν του κ.τ.λ. ὅπως ἀκριβῶς ἔκανε τήν Σάρραν ὁ πατήρ του, ἄλλος πατριάρχης, Ἀβραάμ, ὁ ὁποῖος ἐπαρουσίασε τήν σύζυγόν του Σάρραν ὡς ἀδελφήν του, διά νά «εἰσέλθωσι» εἰς αὐτήν Αἰγύπτιοι καί Φιλισταῖοι ἐπί πληρωμῇ... («Γένεσις» ΙΒ, 11-19, Κ, 2-12, 14-16).

Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὅταν ὁ Θεός τά ἐτοιμάζει ὅλα ἀοράτως καί ὠραίως δέν ἀφήνονται περιθώρια στήν **ιστορική ἔρευνα.**

Ἡ καθολική παρουσία τοῦ Θεοῦ Ἰεχωβά στήν Π.Δ. εἶναι ἀπόλυτος. Τά πάντα τελοῦνται βάσει τῶν ἐντολῶν του καί κυρίως βάσει συμφωνίας Ἰεχωβά - Ἑβραίων. Πρόκειται περί ἀμφοτεροβαροῦς συμβάσεως, ὅπως λέγομεν οἱ νομικοί, κατά τήν ὁποίαν ὁ μέν Ἰεχωβά θά προσφέρει στόν ἐκλεκτόν του λαό, στούς Ἑβραῖους δηλαδή, τήν παγκόσμιον κυριαρχίαν, οἱ δέ Ἑβραῖοι θά πιστεύουν μόνον εἰς αὐτόν καί ὄχι εἰς ἄλλους θεούς, διότι σύν τοῖς ἄλλοις εἶναι καί ζηλιάρης.

Τό ἰδανικό νά κυβερνήσουν τόν κόσμον ἐξακολουθεῖ νά τούς ἐμπνέη, κυρίως ὡς ἐντολή τοῦ Θεοῦ των, δι' αὐτό ἀγωνίζονται (εὐγε των) διά τήν καθαρότητα τῆς φυλῆς των.

«Ἡ σημερινή Ἑβραϊκή οἰκογένεια εἶναι τόσο δεμένη στίς βασικές σταθερές ἀξίες τῆς φυλῆς της (ὅσο ἦταν κάποτε ἡ Ἑλληνική), ὥστε ὁ «ἐκμοντερνισμός», μέ τήν ἀμφισβήτηση τῶν σταθερῶν ἀξιῶν, ὁ ὁποῖος ὀδηγεῖ στή διάλυση τῆς οἰκογένειας, τῆς κοινωνίας, τοῦ ἔθνους, νά ἐπηρεάση

ὄλους τούς ἄλλους, πλὴν τῶν Ἑβραίων, ὥστε νά εἶναι ἔτοιμοι, ὅταν θά ἔρθη ἡ κατάλληλη ὥρα, «νά κυβερνήσουν τόν κόσμον κατ' ἐντολή τοῦ Θεοῦ». (Ἀρ. Ἰλαρίδης: «Οἱ Ἕλληνες, οἱ γείτονες, οἱ Ἑβραῖοι», ἐκδ. «Νέα Θέσις» Ἀθ. 1997 σελ. 173).

Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες ἐκυβερνήσαμεν τόν κόσμον, δίχως νά ἔχωμεν συμφωνήσει κάτι τέτοιο μέ τόν Ἰεχωβά, οὔτε κατά θείαν παραχώρησιν, ἀλλά μέ τήν ἀκατάβλητον δύναμιν τοῦ **πολιτισμοῦ** μας καί τοῦ **ξίφους** μας. Αὐτό πού ἐμεῖς ἐπραγματοποιήσαμεν πολλές φορές στό παρελθόν ἐλπίζουν νά τό κάνουν οἱ Ἑβραῖοι στό μέλλον.

Ἐκ παραλλήλου ὁ καθηγητής **Τζών Μπώουκερ** τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Πενσυλβανίας («Ὁ θάνατος καί οἱ θρησκείες», Ἑλλ. ἐκδ. «Παπαδήμας» Ἀθ. 1996, σελ. 77) βασιζει ὅλον τόν Ἰουδαϊσμό «**στόν δεσμόν συμβολαίου ἀνάμεσα στόν Θεό καί τό λαό του, στήν πραγμάτωση τῶν ὄρων**». Ὁ δεσμός αὐτός, οἱ ὄροι τοῦ συμβολαίου καί ὁ τρόπος πραγματώσεώς του περιλαμβάνονται στήν Π.Δ. Ὁ ἴδιος συγγραφεύς (ἐνθ. ἄνωτ.) πιστεύει ὅτι «**ἡ Γένεσις, μαζί μέ τήν ὑπόλοιπη Γραφή, ἀποτελεῖ ἐξιστόρηση τοῦ ἔργου τοῦ Θεοῦ...**». Ἀσφαλῶς ἡ ἐξιστόρησις τοῦ ἔργου τοῦ Θεοῦ δέν γίνεται ἀπό ἱστορικούς, ἐλλείπει ἱστορικῶν δεδομένων, ἀλλά ἀπό σοφούς ραββίνους!

Ἐκτός ἀπό τόν ἄγνωστον χρόνον συγγραφῆς καί τούς ἀγνώστους συγγραφεῖς ἡ Π.Δ. εἶναι γεμάτη ἀντιφάσεις. Ἡ «Μεγάλη Ἑλληνική Ἐγκυκλοπαίδεια» (λ. «Ἁγία Γραφή») σημειώνει σχετικῶς:

«**Ἡ Πεντάτευχος λοιπόν δέν ἐγράφη ὑπό τοῦ Μωϋσέως. Ἄλλ' οὐδέ εἶναι αὕτη ἔργον ἐνός συγγραφέως, ἀλλά συνετέθη ἐκ πολλῶν γραπτῶν πηγῶν, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν πολλῶν ἐν αὐτῇ ἐπαναλήψεων καί ἀντιφάσεων. Ἐν τῇ Γε-**

νέση ἤδη ἢ περί τοῦ κατακλυσμοῦ π.χ. ἀφήγησις εἶναι ἐξ ἀρχῆς διπλῆ, ὀφειλομένη εἰς δύο διαφόρους ἀφηγητάς, ἐξ ὧν συναπηρτίσθη ὑπό τινος συμπιλιτοῦ ἢ ἐν κεφαλαίοις ἐβδόμῳ καί ὀγδόῳ μέτας προφανεῖς τῆς ἀντιφάσεις μεταξύ τῶν δύο, ὧν ὁ μὲν ὁμιλεῖ περί θυελλώδους βροχῆς μόνον, ὁ δέ ἄλλος λέγει ὅτι ὄλαι αἱ πηγαί τοῦ μεγάλου Ὀκεανοῦ (τῆς Ἀβύσσου) διερράγησαν καί τά παράθυρα ἀκόμη (οἱ καταρράκται) τοῦ οὐρανοῦ ἠνοίχθησαν, ὅτι ἐπομένως καί τά κάτω καί τά ἐπάνω νερά συνηνώθησαν καί παρήγαγον τόν κατακλυσμόν».

Δηλαδή βιβλία ἀγνώστου ἐποχῆς γραφέντα ἀπό ἀγνώστους, πού περιέχουν «προφανεῖς ἀντιφάσεις» διεκδικοῦν ἱστορικότητα. Ἄν εἶναι δυνατόν!

Ἐκτός ἀπό τό ἀπροσδιόριστον τῶν χρονολογήσεων, τό ἀγνωστον τῶν συγγραφέων, τās ἀντιφάσεις τῶν περιεχομένων καί τās σκοπίμους ἀλλοιώσεις ἔχουмен καί τό πρόβλημα τῆς γλώσσης τῶν περισσοτέρων βιβλίων τῆς Π.Δ. Δέν ὑπάρχει βεβαιότης ὡς πρὸς τό ἀλφάβητον, μέ τό ὅποιον ἐγράφησαν ἡ Πεντάτευχος καί ἄλλα βιβλία τῆς Π.Δ. Πολλά καί ποικίλαι θεωρία ὑπεστηρίχθησαν, πού παρατίθενται στήν ἐργασίαν τοῦ **Α. Φιλιππίδη** «Ἡ ἱστορία τῆς θρησκείας τοῦ ἀρχαίου Ἰσραήλ» (Ἀθ. 1938, τόμος Α', σελ. 53) καί αἱ ὁποῖαι περιπλέκουν τό ζήτημα.

Ἐξ ὅλων αὐτῶν συμπεραίνεται τελικῶς, ὅτι οὐδέν συγκεκριμένον ἀποδεικνύεται.

Ἡ ἔλλειψις ἱστορικότητος τῆς Π.Δ. ἐδημιούργησε - κακῶς- προβλήματα καί στούς Χριστιανούς. Αὐτοί ἐδεώρησαν ὑποχρέωσιν των νά ὑπεραμυνθοῦν τῆς Βίβλου. Εὐτυχῶς ὄχι ὅλοι, διότι ὑπῆρξαν πεφωτισμένοι ἱεράρχαι, οἱ ὁποῖοι χάριν τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας παρεμέρισαν τά Ἑβραϊκά παραμῦθια. Ἡ τακτική αὐτή δέν ἐθίγε τό Χριστιανικό δόγμα, τό ὅποιον ἀπεναντίας

Ζημιούται εάν συγκρούεται με την έπιστήμην και την ιστορίαν. Κάθε τέτοια σύγκρουσις είναι αντίθεσις προς την αλήθειαν.

Ό Πάπας Πίος ό 12ος τό 1950 εξέδωσε έγκύκλιον στήν όποίαν δηλώνει ότι: «ή Θεία Πρόνοια έδωσε μόνον εις αυτόν τό δικαίωμα νά έρμηνεύη τήν Βίβλον» (Ε. Γιαροσλάβσκι: ένθ. άνωτ. σελ. 4, 269). Είναι σοβαρά πράγματα αυτά;;;

Στήν έγκυκλοπαίδειαν (ένθ. άνωτ. λ. «Ίσαάκ») δια-βάζομεν τά εξής:

«**Ίσαάκ** [Βιβλ.], Πατριάρχης τών Έβραίων, ό μόνος υίός του Άβραάμ έκ τής Σάρρας. Η γέννησις του προηγέληθ υπ' αυτού του Θεου, ότε ό Άβραάμ και ή Σάρρα ήσαν προβεηκότες τήν ηλικίαν. Τήν έπαγγελίαν ταύτην άκούσασα ή Σάρρα έθεώρησεν αυτήν άδύνατον, δι' ό και έγέλασεν, ένεκα δέ τούτου ό έξ αυτής γεννηθείς έκλήθη Ίσαάκ (=γελα). Ό Άβραάμ τή προτροπή τής Σάρρας εξεδίωξε τόν έκ τής Άγαρ υίόν του Ίσμαήλ, ίνα ούτω παραμείνη μόνος κληρονόμος ό Ίσαάκ. Τήν πίστιν του Άβραάμ θέλων νά δοκιμάση ό Θεός, διέταξεν αυτόν νά θυσιάση τόν Ίσαάκ. Κατά τήν τελευταίαν όμως στιγμήν άναφανείς Άγγελος Κυρίου έσωσε τόν Ίσαάκ, ύποσχεθείς συγχρόνως νά καταστήση τούς άπογόνους αυτού έθνος μέγα. Ό Ίσαάκ άνδρωθείς έλαβεν ώς σύζυγον τήν Ρεβέκκαν, θυγατέρα του Βαθουήλ και άδελφήν του Λάβαν, έκ τής όποίας έγεννήθησαν ό Ησαυ και ό Ίακώβ».

Προσέξατε τήν διήγησιν. Ουδείς άμφισβητεί τά ψεύδη τών Έβραίων. Ίσαάκ. Ποιος Ίσαάκ; που αναφέρεται; τί στοιχειά, έστω ένδειξεις, έχομεν διά τήν ύπαρξίν του; Υίός λέγει του Άβραάμ και τής Σάρρας, στήν όποίαν «προήγγειλε» ό Θεός ότι θά άποκτήση

παιδί. Ἐρωτῶ: εἶναι ἱστορία ἢ προαγγελία τοῦ Θεοῦ;
Ὅσοσον τὰ παραμυθάκια τὰ συνταιριάζουν ὄμορφα μέ μνημονεύσεις λεπτομερειῶν, διά νά καταστοῦν ἀληθοφανῆ. Ὁ Ἰσαάκ ἐνυμφεύθη τήν Ρεβέκκαν, θυγατέρα τοῦ Βαθουήλ καί ἀδελφή τοῦ Λάβαν... Ποίου Βαθουήλ;; καί ποίου Λάβαν;; Παραμύθια. Βάζουν ἕναν Βαθουήλ καί μᾶς ἔπεισαν! Πάντως ὁ Ἰεχωβᾶ ὑπεσχέθη δι' Ἀγγέλου νά καταστήσῃ τοὺς ἀπογόνους τῶν Ἀβραάμ - Ἰσαάκ «ἔθνος μέγα».

Τό «μέγα ἔθνος» μετά ἀπό 3000 χρόνους δουλείας πετροβολεῖται, ἀπό τὰ παιδιά τῆς Παλαιστίνης.

9. ΣΥΝΗΘΕΙΣ ΕΒΡΑΪΚΑΙ ΑΝΗΘΙΚΟΤΗΤΕΣ

M

ιά κι' ανέφερα τόν 'Αβραάμ καί 'Ισαάκ θά σᾶς παραπέμψω στήν «Γένεσι» (IB 11-19, K 2-12, 14-16, ΚΣΤ 7-11, 16) διά νά διαβάσετε, ὅτι ἀμφότεροι οἱ Πατριάρχαι τοῦ 'Ισραήλ σωματεμπορεύοντο τάς συζύγους των Σάρραν καί Ρεβέκκαν, τάς ὁποίας ἐπαρουσίαζαν δηθεν ὡς ἀδελφάς των κι' ὄχι ὡς συζύγους των, διά νά τάς ἐκδίδουν καί νά εἰσπράττουν. Ὁ Βασιλεύς τῶν Φιλισταίων 'Αβιμέλεχ, κατά τήν θεόπνευστον διήγησιν, τῇ ἐπεμβάσει τοῦ 'Ιεχωβᾶ ἐπέστρεψε τήν Σάρραν στόν σύζυγόν της στόν ὁποῖον προσέφερε «πρόβατα καί μόσχους» κ.τ.λ. ἀκόμη καί «χίλια δίδραχμα» (!!)" Ὡστε ἐκυκλοφόρουν δίδραχμα(!) τήν ἐποχήν τοῦ 'Αβραάμ(;) κι' ὀλόκληρος πατριάρχης τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ κατεδέχθη νά πάρη χίλια δίδραχμα, 6 Εὐρώ μόνον(;)!

Ὁ καθηγητής τῆς ἱστορίας στό Πανεπιστήμιον τῶν Ἀθηνῶν Γ. Σωτηριάδης, εἰς ἄρθρον στήν Μεγάλην Ἑλληνικήν Ἐγκυκλοπαίδειαν (λ. «'Αβραάμ») ἀποφαίνεται κατηγορηματικῶς, ὅτι «**ἱστορία δέν εἶναι ἡ Γένεσις... ἡ Γένεσις διασώζει ὄχι ἱστορίαν...**». Ἴδού τό σχετικόν κείμενον:

«Ἄλλ' εἶνε ἀρκετά πλέον τά περί τούτων. Καί μόνον διά νά συγκεντρώσωμεν εἰς ἓν τελικόν ἐξαγόμενον, τά στοιχειώδη ἀνωτέρω ἐκ πολλῶν καί μεγάλων ἐργασιῶν τῶν ἐρευνητικῶν συνηρομολογημένα, προσεπιλέγομεν τά ἐξῆς: Ἱστορία δέν εἶνε ἡ Γένεσις, καί ὅ,τι περί αὐτήν κεῖται, διά

τούς πρώτους χρόνους τῆς δευτέρας πρό Χριστοῦ χιλιετηρίδος καί θέσις διά τήν ζωήν τῶν Πατριαρχῶν, ὅπως θέλει αὐτήν ἡ Γραφή, δέν εὐρίσκεται εἰς τήν ἱστορίαν τῆς Παλαιστίνης κατά τήν προμωσαϊκὴν ἐκείνην ἐποχὴν κατά τὰς πολιτικὰς καί κοινωνιολογικὰς καί θρησκευτικὰς συνθήκας τῆς χώρας. Αἱ ἀναμνήσεις περὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Πατριαρχῶν ἀπὸ τοῦ Ἀβραάμ καί κατόπιν («Γέν.» ιβ' κεφ. καί ἐξῆς) δέν εἶνε σύγχρονοι καί δέν δύνανται νὰ χρησιμοποιηθοῦν ὅπως τῶρα ἔχουν, διά τούς πρό τοῦ Μωϋσέως χρόνους· προμωσαϊκὴν ἱστορίαν δέν διετήρησαν ὡς ἀποδεικνύει ἡ ἱστορικὴ κριτικὴ καί διασαφοῦν ἄλλοι ἐξωτερικοὶ λόγοι. Οἰαδήποτε δέ μέλλουσα ἔρευνα δέν θά ἄρῃ τὰς ἐσωτερικὰς ἰδιορρυθμίας, αἱ ὁποῖαι δεικνύουν ὅτι ἡ Γένεσις διασώζει ὄχι ἱστορίαν ὡς λογοτεχνικόν προϊόν ἑνὸς παρελθόντος, ἀλλὰ λαϊκὰς μόνον παραδόσεις αὐτοῦ, αἱ ὁποῖαι παντοῦ καί πάντοτε ἀπὸ κοινῆς ρίζης μύθου καί θρύλου γεγονότων καί πλασμάτων ἀναφύονται καί περὶ τό κοινόν στέλεχος αὐτῶν ἀναβλαστάνουσι».

Περαιτέρω μάλιστα ὁ ἴδιος καθηγητῆς καίτοι φανατικός Χριστιανός, ἀναφέρεται εἰς τὰς μυθοπλασίας περὶ περιπάτων τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καί στόν πλοῦτον, πού ὁ Ἀβραάμ κερδίζει ἐκ τῆς ἀτιμώσεως τῆς γυναικὸς του καί τό ἀηδές ἐπεισόδιον μέ τὰς θυγατέρας τοῦ Λώτ:

«Τι σημαίνει τώρα ἂν αἱ πρῶται καί παλαιόταται ἀναμνήσεις καί πᾶσα ἐπομένως ἡ δι' αὐτῶν συγκροτηθεῖσα παλαιὰ τοῦ Ἰσραήλ θρησκεία φέρουν καί ἓνα ἔστω μυθοπλαστικόν περίβλημα, τό ὁποῖον δέν δύναται ν' ἀπατήσῃ ὄχι πλέον τόν κριτικόν, ἀλλ' οὐδέ τόν εὐπιστότερον παρατηρητήν: Εὐεξήγητον εἶνε, διά τήν ἀπλοϊκότητα ἑνὸς

παλαιοῡ, πολύ παλαιοῡ κόσμου, ανατολικοῡ
 μάλιστα, τό ὅτι ἡ παράδοσις αὕτη ἐνίστε προσ-
 κρούει καί εἰς τό στοιχειῶδες ἠθικόν αἴσθημα ἐνός
 τιμίου ἀνθρώπου ἢ εἰς τήν στοιχειώδη του ἀντί-
 ληψιν περί τοῦ ἀσυλλήπτου εἰς τήν διάνοιαν
 ὑπερτάτου ὄντος, ὅταν ἐδῶ μὲν παριστάνεται
 ὁ θεός κάμνων· ἕνα περίπατον ἀναψυχῆς κατὰ
 τό δειλινόν εἰς τόν κῆπον, ὃν ἐφύτευσεν διά τήν
 διατριβήν τοῦ ἀνθρώπου του ὁ Κύριος ἐν Ἐδέμ
 κατὰ ἀνατολάς, χωρίς νά παραμελήσῃ καί τήν
 δημιουργίαν ποταμοῦ διά νά ποτίζεται ὁ παρά-
 δεισος οὗτος («Γέν.» α' 8), ἀλλοῦ δέ πάλιν ἀνα-
 φέρεται περί τοῦ Ἀβραάμ ἡ σκανδαλώδης
 ὑπόθεσις μέ τήν γυναίκα του Σάρραν εἰς τήν
 Αἴγυπτον, ὅπου παραδίδει αὐτήν χωρίς τήν ἐλα-
 χίστην κατὰ τό φαινόμενον συνείδησιν περί συζυ-
 γικῆς τιμῆς, μέ τό ψεῦδος μάλιστα εἰς τό στόμα,
 πρὸς τόν Φαραῶ («Γέν.» ιβ' 14, ἰδιαίτερος ιβ' 16
 ὅπου πλουῦτον κερδίζει ὁ Ἀβραάμ ἐκ τῆς ἀτιμώ-
 σεως τῆς γυναικός του), καί ἐπαναλαμβάνεται δέ
 ἡ αὐτή ἱστορία ἄνευ ἀνάγκης, πολύ ἀστόχως καί
 κατόπιν μέ τόν βασιλέα τῶν Γεράρων Ἀβιμέλεχ
 («Γέν.» κ') ἐξακολουθητικῶς ὕστερα ἀπό ἕνα
 ὡσαύτως ἤκιστα οἰκοδομητικόν καί αὐτό τοῦτο
 ἀηδές, ἐπεισόδιον περί τοῦ Λῶτ καί τῶν θυγατέ-
 ρων του» («Γέν.» ιθ' 30) (ἐνθ. ἀνωτ.).

Τό ἀηδές ἐπεισόδιον πού ἀναφέρει ὁ Γ. Σωτηριάδης
 ἔχει ὡς ἐξῆς, δι' ὅσους ἀγνοοῦν τέτοια σημαντικά
 γεγονότα.

Μετά τήν καταστροφὴν τῶν Σοδόμων καί Γομόρων
 ὁ Λῶτ μέ τήν οικογένειά του ἔμενε εἰς κάποιον σπή-
 λαιον. Ἡ μεγαλύτερα κόρη του εἶπε στήν μικροτέραν
 ἀδελφήν της, ὅτι ἐδῶ δέν ὑπάρχουν ἄνδρες, διά νά
 κάνωμεν ἔρωτα παρά μόνο ὁ γέρων πατήρ μας. Λοι-
 πόν θά τόν μεθύσωμεν καί τό ἕνα βράδυ θά «κοιμηθῶ»

ἐγὼ μαζί του καί τό ἄλλο βράδυ ἐσύ. Ἔτσι καί συνέβη. Τό ἱστορικό καί θεόπνευστον βιβλίον τῆς Π.Δ. μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι αἱ στοργικά θυγατέρες ἐπότισαν μέ οἶνον τόν πατέρα των καί ἡ πρεσβυτέρα «ἐκοιμήθη (δηλαδή συνουσιάσθη, διά νά μή πῶ τό ἄλλο, πού σκέπτεσθε) μετά τοῦ πατρός αὐτῆς, ἐν τῇ νυκτί ἐκείνη..». Τήν ἐπομένην ἡμέραν αἱ στοργικά θυγατέρες πάλιν ἐπότισαν τόν γέροντα πατέρα των μέ οἶνον, τόν ἐμέθυσαν καί ἡ νεωτέρα, μέ τήν σειράν τῆς ἐκοιμήθη, μετά τοῦ πατρός αὐτῆς. Δύο νύκτας ὁ γέρον ἐμέθυσε καί παρά τό γῆρας του κατέστησε ἐγκύους ἀμφοτέρας τās θυγατέρας του, αἱ ὁποῖα ἡ μέν μεγάλη ἔτεκε τόν Μωάβ, γενάρχη τῶν Μωαβιτῶν καί ἡ μικρά τόν Ἀμμάν γενάρχη τῶν Ἀμμανιτῶν, ἀμφοτέρων πασιγνώστως ἀγνώστων λαῶν. Παραθέτω τό κείμενον ἐκ τῆς «Γενέσεως» (ΙΘ, 30-36):

«καί κατώκησεν ἐν τῷ σπηλαίῳ αὐτός καί αἱ δύο θυγατέρες αὐτοῦ μέτ' αὐτοῦ. εἶπε δέ ἡ πρεσβυτέρα πρὸς τήν νεωτέραν· ὁ πατήρ ἡμῶν πρεσβύτερος, καί οὐδεὶς ἐστίν ἐπί τῆς γῆς, ὅς εἰσελεύσεται πρὸς ἡμᾶς, ὡς καθήκει πάση τῇ γῇ· δεῦρο καί ποτίσωμεν τόν πατέρα ἡμῶν οἶνον καί κοιμηθῶμεν μετ' αὐτοῦ καί ἐξαναστήσωμεν ἐκ τοῦ πατρός ἡμῶν σπέρμα, ἐπότισαν δέ τόν πατέρα αὐτῶν οἶνον ἐν τῇ νυκτί ἐκείνη καί εἰσελθοῦσα ἡ πρεσβυτέρα ἐκοιμήθη μετά τοῦ πατρός αὐτῆς ἐν τῇ νυκτί ἐκείνη, καί οὐκ ἴδρι ἐν τῷ κοιμηθῆναι αὐτόν καί ἐν τῷ ἀναστῆναι. ἐγένετο δέ ἐν τῇ ἐπαύριον καί εἶπεν ἡ πρεσβυτέρα πρὸς τήν νεωτέραν· ἰδοὺ ἐκοιμήθη χθές μετά τοῦ πατρός ἡμῶν· ποτίσωμεν αὐτόν οἶνον καί ἐν τῇ νυκτί ταύτῃ, καί εἰσελθοῦσα κοιμήθη μετ' αὐτοῦ, καί ἐξαναστήσωμεν ἐκ τοῦ πατρός ἡμῶν σπέρμα. ἐπότισαν δέ καί ἐν τῇ νυκτί ἐκείνη τόν πατέρα αὐτῶν οἶνον, καί εἰσελθοῦσα ἡ νεωτέρα

έκοιμήθη μετά του πατρός αὐτῆς, καί οὐκ ἤδει ἐν τῷ κοιμηθῆναι αὐτόν καί ἀναστῆναι. καί συνέλαβον αἱ δύο θυγατέρες Λώτ ἐκ τοῦ πατρός αὐτῶν. καί ἔτεκεν ἡ πρεσβυτέρα υἰόν καί ἐκάλεσε τό ὄνομα αὐτοῦ πατήρ Μωαβιτῶν ἕως τῆς σήμερον ἡμέρας. ἔτεκε δέ καί ἡ νεωτέρα υἰόν καί ἐκάλεσε τό ὄνομα αὐτοῦ Ἀμμάν, λέγουσα υἰός γένους μου· οὗτος πατήρ Ἀμμανιτῶν ἕως τῆς σήμερον ἡμέρας».

Στήν Π.Δ. ὑπάρχουν ὀλόκληρα βιβλία πού τιτλοφοροῦνται μέ τό ὄνομα τοῦ πρωταγωνιστοῦ των. Ἔτσι ἔχομεν Ἀθβακούμ, Σοφονίας, Ἀγγαῖος, Ἰωήλ, Σοφία Σειράχ (σιγά τήν σοφία), Ὡσηέ, Ἀμῶς, Μιχαῖος, Ὁθδιῶ καί ἄλλοι φανταστικοί μπάρμπα Στρούμφ, πού στραβώνονται νά τούς μελετήσουν οἱ Θεολόγοι, οἱ ὁποῖοι φυσικά εἰς οὐδέν ὠφελοῦνται διαβάζοντες τόν Ὁθδιῶ ἢ τόν Ἰωήλ. Τί; μήπως εἶναι Πλάτων κι' Ἀριστοτέλης, διά νά μάθης καί νά μορφωθῆς; Ὁχι, ἀπολύτως ὄχι. Ἄν μάλιστα διαβάσουν τήν Π.Δ. μικρά παιδιά θά μάθουν περί αἰμομιξίας («Γένεσις» ΙΘ, 30-36), περί ἀναντισμοῦ («Γένεσις» ΑΗ, 3-11), περί μεθυσιοῦ («Γένεσις» Θ, 21-26), περί κτηνοβασίας («Λευϊτικόν» Κ, 15-16), περί μαστροπείας («Ρούθ» Γ, Δ, 13), περί βιασμοῦ ἀδελφῆς («Βασιλειῶν Β» ΙΓ 11,21), περί παιδοκτονίας («Γένεσις» ΙΒ 15), περί ἀπάτης («Γένεσις» ΚΖ, 15-29, 30-41, 47), περί κλοπῆς («Γένεσις» ΛΑ 19), περί τοκογλυφίας («Δευτερονόμιον» ΚΓ 21), περί μοιχείας («Γένεσις» ΙΒ 15), περί ἀδελφοκτονίας («Γένεσις» Δ 8-16), περί ψεύδους στόν πατέρα («Γένεσις» ΚΖ 15-29, 30-41), περί σεξουαλικῶν διαστροφῶν («Γένεσις» Γ,Δ), περί ὁμαδικῶν ὀργίων («Σαμουήλ Α» Β22, «Βασιλειῶν Α», Β 21) καί γενικῶς περί ὄλων τῶν κακουργημάτων καί λοιπῶν ἀνηθικῶν πράξεων. Ὑπ' αὐτήν τήν ἔννοιαν ὁ παιδευτικός χαρακτήρ τῆς Π.Δ. ὀδηγεῖ στόν ὑπόκοσμο.

10. ΠΟΙΟΣ Ο ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ ΕΙΣ ΧΡΙΣΤΟΝ

Οί Χριστιανοί ιερωμένοι και θεολόγοι διδάσκουν, ότι ή Π.Δ. είναι παιδαγωγός εις Χριστόν κι' έτσι στην Χριστιανικήν θρησκείαν εισήγαγον τόν «λυσσικόν Έβραϊκόν ίόν» (Περικλής Γιαννόπουλος: «Άπαντα - Έκκλησις προς τό Πανελλήνιον Κοινόν» έκδ. «Νέα Θέσις» Άθ. 1993, σελ. 181).

“Οποιος, έν τούτοις, μελέτηση τήν Π.Δ. και τήν συγκρίνει, ως προς τό ήθικόν περιεχόμενον μέ τήν Καινήν Διαθήκην θά διαπιστώση, ότι ή Π.Δ. ουδεμίαν ήθικήν ή πνευματικήν αξίαν προσέφερε στόν Χριστιανισμόν. Άπεναντίας ή Χριστιανική θρησκεία έχει ήθικάς τοποθετήσεις αντίθετους, από εκείνας τής Π.Δ. Ό Άβραάμ, ό Ίσαάκ, ό Ίακώβ και τά άλλα φανταστικά πρόσωπα τής Π.Δ. μέ χριστιανικά κριτήρια είναι άντιχριστιανοί, στόν λόγον τους και στην πράξι τους.

Ήθικάς και πνευματικάς αξίας δέν έδωσαν οι Έβραιοι στόν Χριστιανισμόν, διότι δέν είχαν. Τά αγαθά π.χ. του Άβραάμ, πού λέγουν στην Έκκλησίαν δέν ήσαν αγαθά πνευματικά, πού άνεβάζουν τόν πολιτισμόν του άνθρώπου, αλλά κτηνοτροφικά, δηλαδή «πρόβατα και μόσχοι και όνοι και ήμίονοι και κάμηλοι...» («Γένεσις» ΙΒ, 11-19).

Νά υπενθυμίσωμεν έδω ότι τά αγαθά του Άβραάμ άπεκτήθησαν έκ τής σωματεμπορίας στους Αιγυπτίους και Φιλισταίους τής συζύγου του πόρνης και μαστροπού Σάρρας («Γένεσις» Κ, 2-12, 14-16, ΙΣΤ, 1-12-16).

Έτσι ή άλλοιως οι Έβραιοι ευτέλισαν τήν έννοιαν

«ἀγαθόν» τὴν ὁποῖαν οἱ ἈρχαιοἝλληνες ἀνέδειξαν εἰς ὑψιστον ἠθικὸν ἰδεῶδες. Οἱ Ἑβραῖοι ποιμένες, ὡς πνευματικῶς κατώτεροι ἄνθρωποι ἐστεροῦντο τῆς ἱκανότητος συλλήψεως πνευματικῶν ἐννοιῶν. Εἶναι φυσικόν. Δι' αὐτό οἱ διάφοροι εἰδικοί ἐπιστήμονες ὁμοφώνως κατέληξαν στό συμπέρασμα, ὅτι τὰ πρότυπα ζωῆς εὐρίσκονται μόνον στήν Ἑλλάδα, διότι:

«... εἶναι ἀδύνατο νά πάρη κανεῖς ἀπό τήν Ἰουδαία ἓνα περιεχόμενο ζωῆς· εἶναι ἀδύνατο νά ζήση κανεῖς κατά τόν τρόπο τοῦ Ἑβραίου, γιά τόν ἀποχρῶντα λόγο ὅτι, ἂν ἐπιχειρούσαμε, θά εἶχαμε νά κάμωμε πολύ λίγα πράγματα. Ὁ ὑψηλά πολιτισμένος ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά δαπανήσῃ τόν καιρό του στή λατρεία, ἢ τή γεωργία, ἢ τό ἐμπόριο, διότι δέν γεννήθηκε ἀποκλειστικά μόνο γιά τήν προσευχή, ἢ τό ὄργωμα ἢ τήν ἀπόκτηση χρημάτων. Ἔχει πολλές ἱκανότητες καί ἔνστικτα, καί ὁ Ἕλληνας, πού σκέφτηκε τήν τέχνη καί τή λογοτεχνία καί τήν πολιτική ζωή εἶναι τό καλύτερο πρότυπο στό ὁποῖο ὁ ὑψηλά πολιτισμένος πρέπει νά στραφῇ, ἂν ἐπιθυμῇ νά χρησιμοποιήσῃ ἐπάξια αὐτές τίς ἱκανότητές του». (P. Λίβινγκστον: «Τό Ἑλληνικό πνεῦμα καί ἡ σημασία του γιά μᾶς», Ἑλλ. ἔκδ. «Καστορίδη» Θεσ/νίκη, σελ. 151).

Ὁ ἴδιος καθηγητής θεωρεῖ παιδαγωγόν εἰς Χριστόν τούς Ἕλληνας φιλοσόφους. Γράφει (ἐνθ. ἄνωτ. σελ. 248): «ἀσφαλέστερον τά θεῖα διδάγματα τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, πείθεται πᾶς ὅστις μελετᾷ ἐμβριθῶς τά «Χρυσᾶ ἔπη», τό μικρόν τοῦτο τοῦ Πυθαγόρου εὐαγγέλιον ὡς εἰσαγωγὴν καί ὑπόμνημα τοῦ μεγάλου τοῦ Χριστοῦ εὐαγγελίου» καί περαιτέρω ἀναλύει τήν συμβολή τοῦ Ἑλληνισμοῦ στήν προετοιμασία τοῦ ἐδάφους, διὰ τόν Χριστιανισμόν, πράγμα πού δέν κάνει ἡ Π.Δ.

Ἄλλοι ἐπιστήμονες ἐξειδικεύουν τὴν Ἑλληνικὴν συμβολὴν π.χ. ὁ **Ε. Παντελάκης** («Χρυσᾶ ἔπη» Πυθαγόρου ἔκδ. «Πάπυρος» Ἀθ. 1975, σελ. 95) εὐστόχως παρατηρεῖ:

«Ἡ ὑπὸ τοῦ Υἱοῦ δὲ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ ἰδρυθεῖσα ἐπὶ τῆς γῆς Ἐκκλησία διεδέχθη, ὡς ἦτο ἐπόμενον, θεία οὐσα αὐτῇ, τὴν θαυμαστὴν μὲν πάντοτε, ἀλλ' ἀνθρωπίνην πάντως οὐσαν τοῦ Πυθαγόρου Ἐκκλησίαν».

Ὁ διάσημος Ἀκαδημαϊκὸς Ἑλληνιστὴς Πολωνός **Θαδ. Ζιλίνσκυ** καὶ μαζί του πλῆθος ἐπιστημόνων, ἀλλὰ καὶ θεολόγων συμφωνοῦν, ὅτι παιδαγωγὸς εἰς Χριστόν εἶναι ἡ **Ἑλληνικὴ φιλοσοφία**, στὴν ὁποίαν διευτυπώθησαν χιλιάδες ἔτη πρό Χριστοῦ, ὅσα Αὐτὸς ἐδίδαξε.

Πολύ ὀρθῶς λοιπὸν ὁ **Δ. Χιώνης** («Ἡ ἀποκάθαρση τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπὸ τὰ Ἑβραϊκὰ στοιχεῖα» ἔκδ. «Ἀμιλλα» Ἀθ. 1985, σελ. 62,64) συμπεραίνει:

«Θά ἦταν, πράγματι, μεγάλη κατάπτωση γιὰ τὸ Ἑλληνικὸ πνεῦμα, ἐάν, ἔστω καὶ ἀργὰ δὲν σπεύσει νὰ διορθώσει τὸ μέγιστο σφάλμα πού ὡς τώρα ἔχει πράξει, μέ τὸ νὰ πιστεύει ὡς ἀφετηρία τοῦ Χριστιανισμοῦ τὸν Ἰουδαϊσμό. Τὸ θέμα εἶναι πολὺ σοβαρὸ καὶ σὰν τέτοιο χρειάζεται ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονή, μελέτη καὶ θάρρος ἀπαράμιλλο, προκειμένου νὰ τεθεῖ κανεὶς τώρα ἀντιμέτωπος μέ τὴν προκατάληψη καὶ τὰ τελειωμένα γεγονότα.

Καὶ ἡ πιὸ πρόχειρη ἱστορικὴ ἔρευνα, τῶν πνευματικῶν καὶ θρησκευτικῶν τάσεων σ' ὅλο τὸν Ἑλληνικὸ καὶ Ἑλληνιστικὸ κόσμον, καὶ κυρίως στὶς λαϊκὲς μάζες, καταλήγει στὴν διαπίστωση, ὅτι: Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΥΠΗΡΞΕ ΚΑΘΑΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΟ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ, ΤΟΣΟ ΣΤΟΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ ΤΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΟΣΟ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΤΟΥ ΕΜΠΝΕΥΣΗ».

Σχετικῶς ἐπικαλοῦμαι μέ πολλήν εὐχαρίστησιν τήν ἄποψιν τοῦ ἱερέως **Ἡλία Ὑφαντή**, (Ράϊνα, Ἀγρινίου) ὁ ὁποῖος εἰς ἐπιστολήν του δημοσιευθεῖσαν στήν ἐφημερίδα «Ἐλευθεροτυπία» (19-1-2002) διαμαρτύρεται ἐπειδή τά Ἑλληνόπουλα ἀπομνημονεύουν τά δώδεκα παιδιά τοῦ Ἰακώβ, ἐνῶ ἀγνοοῦν τούς μεγαλοφυεῖς φιλοσόφους τῆς ἀρχαιότητος, βεβαιώνει, ὅτι ὁ Χριστός **ἄφησε ὀριστικά καί ἀμετάκλητα πίσω του τήν Π. Διαθήκη** καί καταλήγει μέ τά ἐξῆς ἀληθῆ καί θαρραλέα:

«Καυχόμαστε συνήθως οἱ Ἕλληνες γιά τήν αὐτοκρατορία τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἔστω καί ἂν ἀνήκει στό παρελθόν. Οἱ αὐτοκρατορίες τοῦ Ἡράκλειου, τοῦ Πλάτωνα, τοῦ Ἀριστοτέλη καί τῶν τόσων ἄλλων παραμένουν αἰώνιες καί παγκόσμιες. Κι ὅμως κάποιοι ἐπιμένουν νά τίς κρατοῦν θαμμένες στή λήθη. Συνεπῶς ἡ οὐσία τοῦ προβλήματος δέν βρίσκεται στήν Π. Διαθήκη, πού ἔτσι κι ἀλλοιῶς ἔχει ξεπεραστεῖ πρίν ἀπό 2.000 καί περισσότερα χρόνια. Οὔτε στούς βανδαλισμούς τῶν ἀντίχριστων ἀνθελλήνων, πού, κάποτε, κατέστρεψαν τούς καλλιτεχνικούς καί πνευματικούς θησαυρούς τῆς Ἑλλάδας... Τό πρόβλημα βρίσκεται σ' αὐτούς πού «ἐδῶ καί τώρα» μέ τήν πτωμαῖνη τῆς ἐβραϊλας δηλητηριάζουν τόν πολιτισμό μας καί κρατοῦν τά παιδιά μας καί τήν παιδεία μας μακριά ἀπ' τούς ἀμύθητους προγονικούς μας θησαυρούς».

Μοῦ εἶναι εὐκόλον νά ἐπιχειρηματολογήσω καί νά παραθέσω σειράν διαπρεπῶν ἐπιστημόνων, θεολόγων καί ἱερωμένων, πού ἀπορρίπτουν τήν Π.Δ. ὡς παιδαγωγόν εἰς Χριστόν καί δέχονται τήν Ἑλληνικήν φιλοσοφίαν. Ἄντ' αὐτοῦ καί χάριν συντομίας θά μεταφέρω ἐδῶ τί γράφει ὁ **Ἅγιος Νεκτάριος**, τόν ὁποῖον φυσικά οὐδεὶς χριστιανός θά ἀμφισβητήση.

Τό 1896 ὁ **Νεκτάριος Κεφαλάς** (Ἅγιος Νεκτάριος) Μητροπολίτης Πενταπόλεως καί Διευθυντής τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ριζαρείου Σχολῆς στήν εἰσαγωγὴν τοῦ Β΄ τόμου τοῦ ἔργου του «*Ἱερῶν καί φιλοσοφικῶν λογίων θησαύρισμα*» (σελ. 5,6 κ.ἔ.) γράφει τὰ ἐξῆς σημαντικά ὑπὸ τόν τίτλον «**περί τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας ὡς προπαιδεΐας εἰς τόν Χριστιανισμόν**»:

«Ἑλληνική φιλοσοφία: Δύο λέξεις· ἀλλά λέξεις μεσταί μεγάλων καί ὑψηλῶν ἐννοιῶν· Ἐν αὐταῖς ἐγκολλποῦται ἡ τελεία περί ἀνθρώπου ἔννοια· ἐν αὐταῖς συνάπτονται τὰ πέρατα τῆς φιλοσοφικῆς ἐνεργείας· ἐν αὐταῖς περιλαμβάνεται τό σύνολον τῶν ἐπιστημονικῶν ἀρχῶν· ἐν αὐταῖς ἐκφράζεται τό πνεῦμα τῆς ἀναπτυχθείσης ἀνθρωπότητος· ἐν αὐταῖς χαρακτηρίζεται ἡ τελεία τοῦ ἀνθρώπου εἰκὼν· ἐν αὐταῖς ὁμολογεῖται τό μέγεθος τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦ· τό ὕψος τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας, τό βάθος τῶν ἐννοιῶν, ἡ ἰσχὺς καί τό κάλλος τοῦ λόγου, ἡ λεπτότης τῶν διανοημάτων, ἡ εὐκρίνεια καί ἡ σαφήνεια αὐτῶν, ἡ δύναμις, ἡ χάρις αὐτῶν, καί τέλος ἡ θεϊότης τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ Ἑλληνική φιλοσοφία εἶναι ἡ θεμελιώδης ἀρχὴ τῆς ἀληθοῦς ἀναπτύξεως καί μορφώσεως· εἶναι ὁ παιδαγωγός τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ποδηγέτης πρὸς τὴν εὐσέβειαν. Αὕτη ἐγένετο διδάσκαλος τῆς ἀληθείας, διδάσκουσα τόν ἄνθρωπον τίς ἐστί, τίς ἢ ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολή αὐτοῦ, καί τί δέον ἐργάζεσθαι, διδάσκουσα αὐτόν τὴν ὑπαρξιν τοῦ Θεοῦ, τὴν σχέσιν αὐτοῦ πρὸς τό θεῖον, καί τὴν σχέσιν τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν ἄνθρωπον· διδάσκουσα τὰ θεῖα ἰδιώματα καί τὴν συγγένειαν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τό θεῖον. Ἡ Ἑλληνική φιλοσοφία ἐδίδαξε τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα καί ἐγένετο διὰ τῶν ὑγιῶν αὐτῆς θεωριῶν παιδαγωγός τῆς ἀνθρωπότητος εἰς Χριστόν.

Ἡ φιλοσοφία εἶναι ἀληθῶς ἀναφαίρετον κτῆμα τοῦ Ἑλληνος· διαδομένη ἀνά τὰ ἔθνη προσηλυτίζει αὐτά καί καθιστᾷ αὐτά Ἑλληνικά, οὐδέποτε δέ παύεται οὕσα Ἑλληνική· οἱ ὀπαδοί αὐτῆς, οἱ ὀμιληταί αὐτῆς, ἀποβαλλόντες τό ξένον καί βάρβαρον, περιβάλλονται τό Ἑλληνικόν καί τήν εὐγένειαν· ἡ Ἑλληνική φιλοσοφία προώρισταί ἵνα καταστήσῃ τούς πάντας Ἑλληνας· ἐγεννήθη ὑπέρ τοῦ Χριστιανισμοῦ καί συνεταυτίσθη μέτ' αὐτοῦ, ὅπως ἐργασθῆ πρός σωτηρίαν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἑλλην καί φιλοσοφία εἰσί δύο τινά ἀναπόσπαστα· μαρτυρεῖ δέ καί ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος λέγων: «Ἑλληνες σοφίαν ζητοῦσιν» (Α' Κόρ. 1,22). Ὁ Ἑλλην ἀληθῶς ἐγεννήθη, ἵνα φιλοσοφῆ· διότι ἐγεννήθη διδάσκαλος τῆς ἀνθρωπότητος. Ἄλλ' ἐάν ἡ φιλοσοφία ἐγένετο παιδαγωγός εἰς Χριστόν, ἔπεται ὅτι ὁ Ἑλλην, πλασθεὶς φιλόσοφος, ἐπλάσθη χριστιανός, ἐπλάσθη ἵνα γνωρίσῃ τήν ἀληθειαν καί διαδῶ αὐτήν τοῖς ἔθνεσιν.

Ναί ὁ Ἑλλην ἐγεννήθη κατά θεῖαν πρόνοιαν διδάσκαλος τῆς ἀνθρωπότητος· τοῦτο τό ἔργον ἐκληρώθη αὐτῷ· αὕτη ἦτο ἡ ἀποστολή αὐτοῦ· αὕτη ἡ κλήσις αὐτοῦ ἐν τοῖς ἔθνεσιν· μαρτύριον ἡ ἐθνική αὐτοῦ ἱστορία· μαρτύριον ἡ φιλοσοφία αὐτοῦ· μαρτύριον ἡ κλίσις αὐτοῦ· μαρτύριον αἱ εὐγενεῖς αὐτοῦ διαθέσεις· μαρτύριον ἡ παγκόσμιος ἱστορία· μαρτύριον ἡ μακροβιότης αὐτοῦ, ἐξ ἧς δυνάμεθα ἀδιστακτικῶς νά συμπεράνωμεν καί τήν αἰωνιότητα αὐτοῦ, διὰ τό αἰώνιον ἔργον τοῦ Χριστιανισμοῦ μεθ' οὗ συνεδέθη ὁ Ἑλληνισμός· διότι ἐνῶ ὅλα τὰ ἔθνη τὰ ἐμφανισθέντα ἐπί τῆς παγκοσμίου σκηνῆς ἦλθον καί παρήλθον, μόνο τό Ἑλληνικόν ἔμεινε ὡς πρόσωπον δρῶν ἐπί τῆς παγκοσμίου σκηνῆς καθ' ὅλους

τούς αιώνας· καί τοῦτο, διότι ἡ ἀνθρωπότης δεῖται αἰωνίων διδασκάλων· μαρτύριον τέλος ἡ ἐκλογή αὐτοῦ μεταξύ τῶν ἐθνῶν ὑπό τῆς θείας προνοίας, ὅπως ἐμπιστευθῆ αὐτῷ τήν ἱεράν παρακαταθήκην, τήν ἀγίαν πίστιν, τήν θρησκευτικήν τῆς ἀποκαλύψεως καί τό θεῖον ἔργον τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς, τό αἰώνιον ἔργον τῆς σωτηρίας διὰ τῆς διαπλάσεως ἀπάσης τῆς ἀνθρωπότητος κατά τάς ἀρχάς τῆς ἀποκαλυφθείσης θρησκείας. Τό ἔργον τοῦτο ἀληθῶς ἀνετέθη τῇ Ἑλληνικῇ φυλῇ· τοῦτο μαρτυρεῖται ὑπό τῆς ἱστορίας· ἐν μόνον βλέμμα ριπτόμενον εἰς τήν ἱστορίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπαρκεῖ ὅπως πιστώσῃ τήν ἀλήθειαν ταύτην. Ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπό τῆς πρώτης σελίδος αὐτῆς ἀναφαίνεται ἡ τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς ἐν τῷ Χριστιανισμῷ δρᾶσις, καί ἡ κλήσις αὐτῆς ἵνα ἀναλάβῃ τό μέγα τῆς ἀποστολῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ ἔργον. Οἱ θεῖοι τοῦ Σωτῆρος λόγοι «νῦν ἐδοξάσθη ὁ υἱός τοῦ ἀνθρώπου» (Ἰωάν. 13,31) ὅτε ἀνηγγέλη αὐτῷ, ὅτι Ἕλληνες ἤθελον ἰδεῖν αὐτόν, ἐνεῖχον βαθεῖαν ἔννοιαν· ἡ ρῆσις ἦτο προφητεία, πρόρρησις τῶν μελλόντων· οἱ ἐκεῖ ἐμφανισθέντες Ἕλληνες ἦσαν οἱ ἀντιπρόσωποι ὅλου τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους· ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐτῶν διείδεν ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς τό ἔθνος ἐκεῖνο, εἰς ὃ ἔμελλε νά παραδώσῃ τήν ἱεράν παρακαταθήκην ἵνα διαφυλαχθῇ τῇ ἀνθρωπότητι. Ἐν τῇ ἐπιζητήσει αὐτῶν διέγνω τήν προθυμίαν τῆς ἀποδοχῆς τῆς ἑαυτοῦ διδασκαλίας, διείδε τήν ἑαυτοῦ δόξαν τήν ἐκ τῆς πίστεως τῶν ἐθνῶν, καί ἀνεγνώρισε τό ἔθνος, ὅπερ πρός τόν σκοπόν τοῦτον προώριστο ἀπό καταβολῆς κόσμου. Τό Ἑλληνικόν ἔθνος ἀληθῶς πρός τόν σκοπόν τοῦτον ἐκλήθη ἀπό καταβολῆς κόσμου καί πρός

τοῦτον μαρτυρεῖται διαπεπλασμένον· ὁ Θεός ἐν τῇ θείᾳ αὐτοῦ προνοίᾳ διέπλασεν αὐτό ὀφθαλμόν τοῦ σώματος τοῦ συγκροτουμένου ὑφ' ἀπάσης τῆς ἀνθρωπότητος· ὡς ὄργανον τοιοῦτον ἐν τῷ σώματι τῆς ἀνθρωπότητος ὁ Ἕλληνας ἐκλήθη ἵνα ἐργασθῆ καὶ ἐν τῷ ἔργῳ τῆς ἀναγεννήσεως».

Καὶ ἀκολουθεῖ ὀλόκληρος μελέτη ὑπὲρ τῆς ἀπόψεως, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ φιλοσοφία «**ἐγένετο παιδαγωγὸς εἰς Χριστόν**», ἄποψιν τὴν ὁποίαν πρὸ αἰώνων διετύπωσε ὁ **Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς**, ὁ ὁποῖος ἐθεώρει τὴν Ἑλληνικὴν (ἄλλη δὲν ὑπάρχει) φιλοσοφίαν «προοδοποιούσα τὸν ὑπὸ Χριστοῦ τελειούμενον» (Κλήμης Ἀλεξανδρεὺς: «*Στρωματεῖς*» Migne E.Π. 8). Ἐπίσης ἐθεώρει τὸν Ἑλληνισμόν ἰδιαίτερος τὴν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν «ἔργον τῆς θείας προνοίας» (ἐνθ. ἀνωτ. Α,5).

Πράγματι ὅπως γράφει ὁ Ρῶσος Ἀκαδημαϊκὸς **Α. Ρανόβιτς** «ὁ Ἑλληνισμὸς δημιούργησε τίς προϋποθέσεις γιὰ μιὰ παγκόσμια θρησκεία καὶ ὁ Χριστιανισμὸς κατὰ τὴν ἐμφάνισή του... εἶχε σέ ἔτοιμη μορφή, ὅλα τὰ βασικά στοιχεῖα τῆς παγκόσμιας θρησκείας» («*Ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ ὁ ἱστορικὸς του ρόλος, 336-30 π.Χ.*» Ἑλλ. ἔκδ. «ὁ σύγχρονος» Ἀθ. 1954, σελ. 36).

Εὐθὺς ὁ **Πασκάλ** («*Σκέψις*») θά βεβαιώσῃ ὅτι «Ὁ Πλάτων προετοίμασε τὸν Χριστιανισμό» (Ἀντρέ Μπονάρ: «Ὁ Ἀρχαῖος Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς», ἔκδ. «Θεμέλιο» Ἀθ. 1986, σελ. 145) κί ὁ **Μπονάρ** θά ἀφιερῶσῃ στὴν προαναφερθεῖσα ἐργασίαν τοῦ ἕνα ὀλόκληρο κεφάλαιον διὰ νά ἀποδείξῃ αὐτό.

Στοὺς μεγάλους διανοητάς, πού ζητοῦν τὴν κάθαρσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπὸ τὸν Ἑβραϊσμόν συγκαταλέγεται κί ὁ Ρῶσος συγγραφεὺς **Λέων Τολστόϊ**, πού γράφει:

«Κάθε φορά πού κάθομαι νά μελετήσω τὸν Χριστιανισμόν, βρίσκω ἀνακατωμένη μέσα εἰς τίς Χριστιανικὲς ὑπέροχες ἀλήθειες, αὐτὴ τὴν ξένη

καί ἄνευ σχέσεως πρὸς τὸν Χριστιανισμόν, Ἱστορίαν καί διδασκαλίαν τῶν Ἑβραίων».

Διά περισσότερα εἰς I. Πασσᾶ (ἔνθ. ἄνωτ. σελ. 261–263) ὁ ὁποῖος παρατηρεῖ:

«Τὸ χεῖριστον δέ εἶναι ὅτι οἱ Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι εἶχον προοδεύσει καί καθορίσει κατὰ τρόπον ἐπιστημονικόν, τὰ τῆς δημιουργίας, ὅπως ἀπεδείχθη καί ἀπὸ τᾶς ἐρεύνας τῶν νεωτέρων, πού ἐξετέθησαν εἰς τὰ προηγούμενα, ἀπεδέχθησαν καί υἱοθέτησαν τὰς περὶ δημιουργίας τοῦ κόσμου γελοιοποιηθείσας ἀπόψεις καί δοξασίας τῶν Ἑβραίων πού διδάσκονται ἀκόμη σήμερον (1985) τὰ παιδιά μας εἰς τὰ σχολεῖα μας, περιπλακέντες ἐντέχνως εἰς τοῦτο, διά τῆς ἀποδοχῆς ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν, τὰ τῆς πίστεως τῶν Ἑβραίων!...».

11. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

Εκτός από τās φιλοσοφικές έννοιās οί Έλληνες προσέφεραν στόν Χριστιανισμόν καί τήν γλώσσαν των, τήν όποίαν ό μέγας Κικέρων απέκάλεσε γλώσσαν θεών είπών, ότι εάν οί Θεοί συνομιλοῦν τήν γλώσσαν τών Έλλήνων χρησιμοποιοῦν: «*Εί οί Θεοί διαλέγονται, τῇ τών Έλλήνων γλώττη διαχρῶνται*» («Περί ρήτορος» III, XLIV).

Χιλιάδες ἔτη πρίν από τήν εμφάνισιν τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶχεν διαπλασθεῖ ἡ Έλληνική γλώσσα, μέ ὅλα τά προτερήματά της. Εἶναι αὐτονόητον, ὅτι οί Πατέρες τῆς Έκκλησίας δέν ἠδύναντο νά χρησιμοποιοῦσιν τήν Έβραϊκήν γλώσσαν, πρὸς ἀπόδοσιν νοημάτων, διότι ἡ Έβραϊκή γλώσσα, ὡς γλώσσα ἐπικοινωνίας μεταξύ κτηνοτρόφων ἐστερεῖτο καθολικῶν ἐννοιῶν, διέθετε πάμπτωχον λεξιλόγιον, δέν εἶχε καθόλου φωνήεντα, δηλαδή γράφεις μόνον σύμφωνα καί μαντεύεις τά φωνήεντα! Πάντως διά νά εἴμεθα ἀντικειμενικοί τήν λέξιν τοκογλυφία τήν εἶχε, ἀφοῦ μάλιστα ὁ Ίεχωβᾶ τοῦς προτρέπει νά τοκίζουν ὄχι στόν ἀδελφόν τους, ἀλλά στοῦς ξένους διά νά τοῦς... εὐλογήσῃ! «*τῷ ἀλλοτρίῳ ἐκτοκιεῖς, τῷ δέ ἀδελφῷ σου οὐκ ἐκτοκιεῖς, ἵνα εὐλογήσῃ σέ Κύριος ὁ Θεός σου...*» («Δευτερονόμιον» ΚΓ, 21).

Τήν ὑπέροχον Έλληνικήν γλώσσαν παρέλαβον οί Έκκλησιαστικοί συγγραφεῖς καί οί Πατέρες τῆς Έκκλησίας, διά νά ἐμφανίσουν λεκτικῶς ὑψηλά νοήματα. Ὁφείλει ὁ Χριστιανισμός στόν Έλληνισμό τήν γλώσσα ἐκφράσεώς του καί ὁ Έλληνισμός ὀφείλει στόν Χρι-

στιανισμό τήν διατήρησι σήμερον αὐτῆς τῆς ὑπερόχου γλώσσης. Παντοῦ στήν πολιτεία τώρα οἱ γραϊκύλοι κατεπολέμησαν τήν προγονική μας γλῶσσα καί μόνον, χάριν στήν Ἐκκλησίαν κι' ὁ τελευταῖος χωρικός, πού προσεύχεται «Πάτερ ἡμῶν...» ἐπικοινωνεῖ μέ τήν Ἀρχαίαν Ἑλληνικήν Γλῶσσαν. Τό γεγονός ὅτι ἡ Ἐκκλησία διατηρεῖ τήν προγονικήν μας γλῶσσα προσδίδει, εἰς ἐκείνην, πέραν τῆς θρησκείας, ἐθνικήν ἀξίαν. Ἡ διατήρησις τῆς Ἀρχαιοελληνικῆς γλώσσης ὑπό τοῦ κλήρου ἀποτελεῖ ἓνα βασικόν λόγον, διά τόν ὅποιον οἱ γραϊκύλοι μάχονται τήν Ὁρθοδοξίαν. Πίσω των κρύπτεται ὁ ὑποκινητής **Ἑθραϊσμός**.

Νομίζω ὅτι εἶναι διαφωτιστικά ὅσα γράφονται στά «προλεγόμενα» τοῦ ἱερέως Ἰωάννου Διώτη στήν «Ἑλληνική Πατρολογία» (J. Migne: «Patrologia Graeca» Ἑλλ. ἔκδ. «Κέντρου Πατερικῶν ἐκδόσεων», Ἀθ. 1987, τόμος 1, σελ. ρκβ' - ρκε').

«Αἱ ρητορικάί Σχολαί, ὡς ἐπί τό πλεῖστον ὑπό Ἑθνικῶν διευθυνόμεναι, μεταφυτεύουν καί εἰς τοὺς χριστιανούς τροφίμους των τήν ἀγάπην καί πολλάκις τήν λατρείαν εἰς τήν μεγαλειώδη πνευματικήν κληρονομίαν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, τοῦ Ὁμήρου, τῶν ἐπικῶν καί λυρικῶν ποιητῶν, τῶν μεγάλων Ἑλλήνων φιλοσόφων καί τῶν ἱστορικῶν, ρητορικῶν, γνωματολογικῶν καί λοιπῶν πνευματικῶν δημιουργημάτων τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων. Οἱ πλεῖστοι τῶν μεγάλων ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων τοῦ Δ' αἰ. καί ἐφεξῆς ἐξεπαιδεύθησαν εἰς τοιαύτας ρητορικάς Σχολάς. Καί ἦτο φυσικόν νά ὑποστώσι τήν ἐπίδρασιν τούτων ἐν τῷ λόγῳ καί τῇ ἐκφραστικῇ αὐτῶν τέχνῃ.

Ἡ Ἑλληνική γλῶσσα λοιπόν, λόγῳ τῆς εἰς ὕψιστον βαθμόν λεπτοτάτης καί εὐγενεστάτης ἐξελίξεώς της, λόγῳ τοῦ πλουσιωτάτου λεξιλογίου

αὐτῆς καί τῶν ποικιλωτάτων μορφῶν τῆς δια-
τυπώσεώς της, ἀπέβη τό ἰδεῶδες καί ἐπιτηδειό-
τατον ὄργανον πρὸς διατύπωσιν, ἀνάπτυξιν καί
διάδοσιν τῶν Ἀληθειῶν καί διδαχῶν τῆς διὰ Χρι-
στοῦ Ἀποκαλύψεως. Τά ἔργα τῶν Ἀποστο-
λικῶν Πατέρων, τά ἔργα τῶν Ἀπολογητῶν τοῦ
Β΄ καί Γ΄ αἰ., ὀλόκληρος ἡ ἀρχαία Ἀπόκρυφος
Γραμματεία, τά πρῶτα Σύμβολα πίστεως, οἱ
πρῶτοι ἐκκλησιαστικοὶ ὕμνοι, αὐτοὶ οἱ κανόνες
τῶν ἐπτὰ οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἐγράφησαν
πάντα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καί δὴ καί ἐν
τῇ «Ἀττικῇ - κοινῇ».

Ναί, ἔτσι εἶναι. Ἡ μοναδική γραμματεία στὸν κόσμον
εἶναι ἡ Ἑλληνική. Ἀσφαλῶς οἱ ξένοι λαοὶ ἔχουν γράψει
κάτι. Ἀλλὰ ἐμεῖς ὀμιλοῦμεν ἐδῶ διὰ Γραμματείαν, μ' ὅτι
σημαίνει αὐτή, δι' ὅσους γνωρίζουν. Τέτοια Γραμματεία
εἶναι μόνον ἡ Ἑλληνική. Οἱ βάρβαροι δέν ἔχουν τραγω-
δία, φιλοσοφία, συγγράμματα ἱστορίας, γεωγραφίας,
λογοτεχνίας, πολιτικά δοκίμια, ἠθικά κείμενα, με-
ταφυσικά, ἐπιστημονικά συγγράμματα. Ὅλοι τους δέν
ἔχουν οὔτε ἓνα δείγμα Γραμματείας. Φυσικά ἐπαναλαμ-
βάνω ἔγραφοι, ἀλλὰ μέ πουλάκια καί γραμμοῦλες δέν
ἐκφράζονται ἔννοιαι, νοήματα, συλλογισμοί, κρίσεις,
ἀποδεικτικοὶ λόγοι, ἀρχαί λογικῆς κ.τ.λ. Ὁρθῶς λοιπόν
ὁ διάσημος **Ἰμπν Χαλντοῦν** (1332-1406) στό ἔργον του
«Προλεγόμενα στήν ἱστορία» (56-57) διερωτᾶται:

*«ποῦ εἶναι ἡ γραμματεία τῶν Περσῶν... καί ποῦ
εἶναι ἡ γραμματεία τῶν Χαλδαίων, τῶν Ἀσσυ-
ρίων καί τῶν Βαβυλωνίων, ποῦ ἄφησαν πίσω
τους μνημεῖα ἐνδεικτικά γιά τίς γνώσεις τους; Καί
ποῦ εἶναι ἡ γραμματεία τῶν Αἰγυπτίων καί τῶν
προκατόχων τους; Στήν πραγματικότητα ἔχου-
με κληρονομήσει τή γραμματεία ἐνός μόνον
λαοῦ, τῶν Ἑλλήνων!»*

Ἡ Καινή Διαθήκη καίτοι θεωρεῖται συνέχεια τῆς Παλαιᾶς δέν ἐχρησιμοποίησε τήν Ἑβραϊκὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ τήν Ἑλληνικὴν. Ὁ Χριστὸς ὠμίλει Ἑλληνικά (ἴδε εἰς Κ. Πλεύρη: «Γλῶσσα καὶ μορφὴ τοῦ Χριστοῦ», Ἀθ. 2003) καὶ τὰ Εὐαγγέλια ἐγράφησαν στὴν Ἑλληνικὴν. Ἐξ ἄλλου:

«Τὸ γεγονός ὅτι οἱ δώδεκα μαθητές, ἀλλὰ καὶ ὁ Χριστός, γνώριζαν πολὺ καλὰ μόνον τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἀποδεικνύεται ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ἀπὸ τῆς 350 περικοπῆς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τῆς ὁποῖας παραθέτουν οἱ Εὐαγγελιστές μέσα στὰ Εὐαγγελία τους, οἱ 300 ἔχουν ληφθεῖ ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν μετάφραση τῶν ἑβδομήκοντα καὶ οἱ ἄλλες 50 ἀπὸ διάφορες ἄλλες ἑλληνικὲς μεταφράσεις τῆς Παλ. Διαθήκης, οἱ ὁποῖες ἦσαν σὲ κοινὴ χρῆση στὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ στὴν Παλαιστίνη. Καὶ αὐτὸ ἀκόμα μᾶς βεβαιώνει ὅτι μόνον τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν γνώριζαν τόσο πολὺ καλὰ νὰ μιλοῦν καὶ νὰ γράφουν» (Δ. Χιῶνη: «Μιλοῦσε ὁ Χριστὸς Ἑλληνικά;», Ἀθ. 1994, σελ. 74).

Δέν θέλω ἐδῶ τουλάχιστον νὰ ἐπεκταθῶ εἰς συζητήσεις, ἀλλὰ πρέπει νὰ τονίσω, ὅτι ὁ Χριστὸς περιεφρόνει τοὺς Ἰουδαίους καὶ εἶχε τὴν χειροτέραν γνώμην δι' αὐτούς. Ὅταν ἀνεφέρετο στοὺς Ἑβραίους ἀνεφέρετο πρὸς τρίτους, μὲ τοὺς ὁποίους δέν εἶχε σχέσιν π.χ. «καθὼς εἶπα τοῖς Ἰουδαίοις...» («Ἰωάννης» ΙΑ, 7-8) «Ὁ Ἀβραάμ ὁ πατὴρ ὑμῶν» («Ἰωάννης» Η, 56) προσέξατε ὁ Χριστὸς λέγει στοὺς Ἰουδαίους ὁ Ἀβραάμ ὁ πατὴρ σας(!) ὄχι ὁ πατὴρ μας. Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἑβραῖοι τὸν κατηγοροῦν ὅτι ἀντιτίθεται στό Ἰουδαϊκὸ ἔθνος: «Τοῦτον εὕρομεν διαστρέφοντα τὸ ἔθνος ἡμῶν» («Λουκᾶς» ΚΓ, 2) δέν τὸν ἐθεώρουσαν Ἑβραῖον, ἀλλὰ Σαμαρείτην: «Οὐ καλῶς λέγομεν ἡμεῖς ὅτι

Σαμαρείτης εἰ σύ;» («Ἰωάννης» ΙΗ, 33) καί ἐπεζήτησαν τόν λιθοβολισμόν Του: «ἐζήτησαν σέ λιθάσαι οἱ Ἰουδαῖοι» («Ἰωάννης» ἔνθ. ἄνωτ.).

Ὁ Χριστός διά νά μή τά πολυλογῶ, ὅταν εἶδε τόν Φίλιππον νά τοῦ φέρη τόν Ναθαναήλ εἶπε περί αὐτοῦ μέ ἔκπληξιν! Ἰδού πράγματι ἕνας Ἰσραηλίτης μέσα στόν ὅποιον δέν ὑπάρχει ὁ δόλος!!:

«εἶδεν ὁ Ἰησοῦς τόν Ναθαναήλ ἐρχόμενον πρός αὐτόν καί λέγει περί αὐτοῦ. Ἴδέ ἀληθῶς Ἰσραηλίτης ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστιν» («Ἰωάννης» Α,43,47).

Διά τόν ἀνθεβραϊσμό τοῦ Ἰησοῦ ἐγράφη εἰδικόν βιβλίον (Γ. Κόντος: «Ἰησοῦς Χριστός Ἑλληνας Θεός καί ἀντισημίτης» Ἀρχ. Ὀλυμπία 2000, σελ. 26 κ.ἔ.).

Κατά τόν Χριστιανισμόν οἱ Ἑβραῖοι ἔχουν δύο χαρακτηριστικά α) δέν ἀρέσουν στόν Θεό καί β) εἶναι ἐχθροί ὅλων τῶν ἀνθρώπων: **καί Θεῷ μή ἀρεσκόντων καί πᾶσιν ἀνθρώποις ἐναντίων** (Παῦλος: «Πρός Θεσσαλονικεῖς Α΄» Β, 15). Ἀλλά διά νά μή ξεφύγωμεν, ἄς ἐπανέλθωμεν στό θέμα μας.

Ὁ Χριστός, ὁ ὅποιος ἦτο Γαλιλαῖος (ἡ Γαλιλαία τῶν Ἑθνῶν κι' ὄχι τῶν Ἑβραίων) δέν ἠδύνατο νά ἀποδώσῃ νοήματα μέ γλῶσσαν κτηνοτρόφων. Δι' αὐτό μετεχειρίσθη τήν Ἑλληνικήν γλῶσσαν, πού ἐκτός τοῦ διεθνοῦς χαρακτήρος της ὑπερεχειλίζε ἐννοιῶν.

Οἱ Ἕλληνες ἐκαλλιέργησαν τήν γλῶσσαν των καί τήν ἀνέπτυξαν, διά τῆς ρητορικῆς, μέ τήν λογοτεχνίαν, στά θέατρα, μέσα στό πλῆθος τῶν Φιλοσοφικῶν Σχολῶν, διά τῶν ἐπιστημονικῶν συγγραφῶν, τήν ἱστοριογραφίαν καί τās πολιτικές ὁμιλίας καί γενικῶς στόν καθημερινόν των βίον ἐπρόσεχαν τήν καλλιέπειαν, στήν συνομιλία μεταξύ των.

Αὐτά δέν τά διέθεταν οἱ ἄλλοι ἀρχαῖοι λαοί, οἱ ὅποιοι δέν ἀνέπτυξαν γραμματεῖαν. Μήπως εἶναι τυχαῖον, ὅτι οἱ Ἑβραῖοι δέν ἔχουν, οὔτε ἕνα θεατρικό

ἔργον; δέν ἔγραψαν μίαν κωμωδίαν; Πῶς νά τήν γράψουν; εἰς ποίαν γλῶσσαν; Μετά δύο χιλιάδας χρόνια διαθέτουν ποιητάς καί συγγραφεῖς, οἱ ὅποιοι ὅμως γράφουν στά Γερμανικά, Ἀγγλικά, Γαλλικά.

Στήν ἀρχαίαν ἐποχήν ὁ Ἑβραϊσμός ἦτο πολιτιστικόν τίποτε, καθόσον οἱ Ἑβραῖοι ὡς νομάδες κτηνοτρόφοι τῆς ἐρήμου ἀσχολούμενοι μέ τήν βοσκήν καί τό ἄρμεγμα καί ἀπορροφημένοι στάς διαπραγματεύσεις μέ τόν Ἰεχωῶ, τοὺς Ἀγγέλους καί τοὺς Προφήτας δέν διέθεταν ἐπαρκῆ χρόνον, διά νά φιλοσοφήσουν, νά καλλιτεχνήσουν, νά ρητορεύσουν καί γενικῶς νά πράξουν ὅσα συγκροτοῦν τόν πνευματικόν βίον, δηλαδή τόν πολιτισμό τοῦ ἀνθρώπου.

Παρά τάς σκοπίμους καταστροφάς τῶν Ἀρχαιοελληνικῶν συγγραμμάτων καί τήν πυρπόλησιν βιβλιοθηκῶν διεσώθησαν χιλιάδες ἔργων τῶν προγόνων μας, πού ἀποδεικνύουν τόν ὑψηλό πολιτισμό των.

Τά **γλυπτά μας** (δέν ὑπάρχει οὔτε ἓνα, ἐπαναλαμβάνω οὔτε ἓνα Ἑβραϊκόν), τά **θέατρά μας** (δέν ὑπάρχει οὔτε ἓνα, ἐπαναλαμβάνω οὔτε ἓνα Ἑβραϊκόν), τά **στάδιά μας** (δέν ὑπάρχει οὔτε ἓνα, ἐπαναλαμβάνω οὔτε ἓνα Ἑβραϊκόν), αἱ **βιβλιοθήκαι μας** (δέν ὑπάρχει οὔτε μία, ἐπαναλαμβάνω οὔτε μία Ἑβραϊκή), αἱ **Φιλοσοφικά Σχολαί μας** (δέν ὑπάρχει οὔτε μία, ἐπαναλαμβάνω οὔτε μία Ἑβραϊκή), τά **γυμναστήριά μας** (δέν ὑπάρχει οὔτε ἓνα, ἐπαναλαμβάνω οὔτε ἓνα Ἑβραϊκόν), τά **ἀνάκτορά μας** (δέν ὑπάρχει οὔτε ἓνα, ἐπαναλαμβάνω οὔτε ἓνα Ἑβραϊκόν) καί τά χιλιάδες χιλιάδων Ἀρχαίων μνημείων, θησαυρῶν τέχνης, νομισμάτων, οἰκοδομημάτων περιλάμπρου ἀρχιτεκτονικῆς, ἐν συνδυασμῶ πρός τήν ἀνάπτυξιν τῶν ἐπιστημῶν, τῆς πολιτικῆς, τῆς λογοτεχνίας καί γενικῶς τοῦ πνευματικοῦ βίου ἀποδεικνύουν τό **ἀνώτερον τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς**.

Ὁ πολιτισμός τῆς ἀνθρωπότητος κραυγάζει, ὅτι εἶναι Ἑλληνικόν κατόρθωμα. Εἰς τοῦτο ὅλοι συμφωνοῦν.

“Οχι λόγια, αλλά ή πραγματικότητα τό δεικνύει πει-
στικῶς, μέ τά ἔργα τῶν Ἑλλήνων, πού ἀποτελοῦν τό
καύχημά μας.

Ἄσκησῆς τῆς Ὁξφόρδης **Σέρ Ρίτσαρντ Λίβιν-
γκωτῶν** ἀναφωνεῖ:

*«ὁ σύγχρονος πολιτισμός ἔρχεται κατ’ εὐθείαν
ἀπό τόν Ἑλληνικόν... ή γνώμη μου εἶναι ὅτι ή
σύγχρονη Εὐρώπη εἶναι καθαρά δημιούργημα τῆς
Ἑλλάδος... χωρίς τήν Ἑλλάδα ὁ σύγχρονος δικός
μας κόσμος δέν θά ὑπῆρχε... Ἄν ή Ἑλλάς δέν
εἶχε ὑπάρξει, ὁ κόσμος μας θά ἦταν ἀδύνατος...
Ἄσκησῆς θά χρειάζεται πάντοτε τόν Ἑλλη-
νισμό...»* («Ἑλληνικά ἰδανικά καί σύγχρονη ζωή»
Ἑλλ. ἔκδ. «Πισσιλός» Ἀθ. 1986, σελ. 93-97).

Τί εἴμεθα ἐμεῖς; τό μαρτυροῦν τά ἐπιτεύγματά μας.
Εἴμεθα λαός ήμιθέων, πού διατηροῦμε τό γονίδιον τῆς
ὑπεροχῆς. Θά δείξωμεν στήν ἀνθρωπότητα ξανά τόν
ἑαυτόν μας καί πάλιν θά κυριαρχήσωμεν, ὄχι διότι
ὑπεγράψαμε συμβόλαιο μέ τόν Ἰεχωβᾶ, ἀλλά διότι
ἔχομεν κληρονομικήν καταβολήν, ὥστε θά ἔλθῃ ὥρα,
πού στό ἀεροδρόμιο θά διαβάσετε πινακίδας: «Ἑλλη-
νικά διαβατήρια», «Βαρβαρικά διαβατήρια»...

Κυττάζω τήν Ἑλληνικήν ἱστορίαν καί τόν Ἑλληνικόν
Πολιτισμόν καί γεμάτος θαυμασμό αισθάνομαι εὐτυχῆς
καί ὑπερήφανος, διότι εἶμαι Ἕλλην. Ἀπό ἐκεῖ καί πέραν
ὄλα τά ἄλλα μοῦ φαίνονται σκουπίδια. Εἶναι σκουπίδια.

12. ΤΕΛΙΚΟΝ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Η μετάφρασις τῆς Π.Δ. στὰ Ἑλληνικά, ἤρχισεν ἐπὶ **Πτολεμαίου Β΄** τοῦ Φιλαδέλφου (285-246 π.Χ.) καὶ διήρκεσε περίπου ἕναν αἰῶνα. Εἶναι ἡ γνωστὴ μετάφρασις τῶν Ο΄ (τῶν ἑβδομήκοντα ἑρμηνευτῶν, ἀληθῶς ἦσαν ἑβδομήκοντα δύο) ἢ κατ' ἄλλην ὀνομασίαν «Ἀλεξανδρεωτικὴ» ἐπειδὴ ἐγένετο στὴν Ἀλεξάνδρεια, «Ἑλληνικὴ Π.Δ.» καὶ «κοινὴ ἔκδοσις». Ἡ Ἑβραϊκὴ Π.Δ. ἐξετοπίσθη τελείως, ὥστε Χριστιανοὶ καὶ Ἰουδαῖοι χρησιμοποιοῦν τὴν μετάφρασιν τῶν Ο΄.

Στὸ βιβλίον μου: «Γλῶσσα καὶ μορφὴ τοῦ Χριστοῦ» (ἔκδ. «Ἡλεκτρον, Ἀθ. 2004, σελ. 37 κ.ἑ.) παρουσιάζω τὸν ἀληθῆ λόγον μεταφράσεως τῆς Π.Δ. στὰ Ἑλληνικά:

*«Καὶ μία οὐσιαστικὴ λεπτομέρεια. Τὴν μετάφρασιν τῶν Ο΄ τῆς Π.Δ. στὰ Ἑλληνικά, οἱ ἀκραιφνεῖς Ἑβραῖοι τὴν θεωροῦν μεγάλην συμφορὰ καὶ τὴν “χειροτέρα ἡμέραν τῆς ἱστορίας τοῦ Ἰσραὴλ” ὅπως γράφουν οἱ **Ρόμπερτ Γκραϊνβς** καὶ **Ραφαὲλ Πατάϊ** στὴν ἐργασίαν τους: “Ἑβραϊκοὶ μῦθοι” (Ἑλλ. ἔκδ. “Υψιλον”, Ἀθῆναι 1991, σελ. 218), διότι ἐπληροφορήθησαν οἱ λαοὶ τὰς πράξεις τῶν Ἑβραίων καὶ τὰς ἐπιδιώξεις των. Φαίνεται ὅτι ἡ μετάφρασις πού ἔγινε “κατ’ ἀπαίτησιν” τοῦ Πτολεμαίου Β΄ (285-247 π.Χ.) ἔγινε ὄχι, διότι ὁ Ἑλλην Βασιλεὺς ἐνδιεφέρετο νὰ ἐννοήσουν τὴν Π.Δ. οἱ Ἑβραῖοι τῆς Ἀλεξανδρείας, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀποκαλυφθῇ ἡ ἀλήθεια, διὰ τὰ ἔργα καὶ τοὺς σκοποὺς τῶν Ἑβραίων. Πραγματικῶς ὁ Πτολεμαῖος Β΄ προσέφερε μεγάλην ὑπηρεσίαν στὴν ἀνθρωπότητα, ἐπειδὴ ἔφερε στὸ φῶς τῆς δημοσιότητος τὴν Π.Δ. τὴν ὁποίαν*

ἀπέκρυπτον οἱ Ἑβραῖοι, ὅπως κάνουν τώρα, μέ τά ἱερά τους βιβλία "Ταλμούδ"».

Ὁ συγγραφεύς **Μιχ. Καλόπουλος** παρατηρεῖ ἐπί τοῦ θέματος ("Τό Μεγάλο Ψέμα", Θεσσαλονίκη 1995, σελ. 359):

«Οἱ Ἑβραῖοι παραδέχονται ἐδῶ λοιπόν ὅτι διέπραξαν μέγα ἀτόπημα ὑποκύπτοντας στίς "ἀπαιτήσεις" τοῦ Πτολεμαίου Β΄! Μεταφράζοντας τή φυλετική τους ἱστορία, ὅπως αὐτή ἦταν ἐλαφρά μόνο συγκαλυμμένη... "πάγωσαν ἔτσι" τή βιβλική ἀφήγηση... διεθνοποιώντας ἓνα "μισοσκεπασμένο" φυλετικό κανόνα συμπεριφορᾶς...»

Τό Ἑβραϊκό κείμενον τῆς Π.Δ. γίνεται, ἀπό τήν Ἐκκλησίαν δεκτόν ὡς θεόπνευστον. Ἀντιθέτως ἢ μετάφρασις τῶν Ο΄ δέν θεωρεῖται θεόπνευστος. Ὁ σοφός θεολόγος Κ. Οἰκονόμος ὑπεστήριξε τήν θεοπνευστίαν τῆς μεταφράσεως καί ἔγραψε τετράτομον ἔργον. Τί ἔγραψε εἰς τέσσαρας τόμους ὁ Χριστιανός; Πάντως τόν ἀντέκρουσαν ἄλλοι σοφοί θεολόγοι π.χ. Μπαλάνος, Ρώσης, Δυοβουνιώτης κ.ἄ.

Τελικῶς οἱ σοφοί δέν κατέληξαν εἰς συμπέρασμα, ἂν εἶναι θεόπνευστος ἢ μετάφρασις τῆς Π.Δ. τῶν Ο΄. "Ἔτσι μένομεν μέ τήν ἀγωνίαν, ἂν ἢ αἰμομιξία τῶν θυγατέρων τοῦ Λώτ, ἢ ἡ πορνεία τῆς Ρούθ εἶναι θεόπνευστα κείμενα ἢ ἀπλῶς ἀνθρώπινα περιστατικά. Τόσον στήν μίαν, ὅσον καί στήν ἄλλην περίπτωσιν δέν ἔχομεν ἱστορίαν.

Στήν ἐγκυκλοπαιδεῖαν «ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗ» (ἔκδ. 1928, τόμος 3, σελ. 243) ὁ καθηγητής **Α. Διαμαντόπουλος** γράφει ἐν συνόψει ἀκριβῶς τά ἑξῆς:

«Ἐπί πολύν χρόνον ἡ φιλολογική καί ἱστορική ἀξία τῶν βιβλίων τῆς Π. Διαθήκης ὡς ἱστορικῶν πηγῶν τῆς ἀρχαιότητος ἐθεωρεῖτο μεγίστη, ἦτο δέ καί ἀναμφισβήτητος ἢ πρωτοτυπία αὐτῶν. Ἄφ' ὅτου ὁμως ἡ Αἰγυπτιαλογία καί ἡ Ἀσσυριο-

λογία ἀπεκάλυψαν εἰς ἡμᾶς τούς πνευματικούς
θησαυρούς τῆς Αἰγύπτου καί τῆς Μεσοποταμίας
κατά χιλιετηρίδας ὅλας παλαιότερους τῆς
Ἑβραϊκῆς φιλολογίας, ἀπεδείχθη ἀναμφισβητή-
τως ὅτι αὕτη ἐν πολλοῖς ἀπεμιμήθη ξένα ἀρχαι-
ότερα πρότυπα κατά τό περιεχόμενον καί τόν
τύπον. Τοῦτο ὅμως δέν ἐκώλυσε τούς Ἑβραίους
ποιητάς νά προσαρμόσωσι τά ξένα πρότυπα
πρός τήν θρησκευτικὴν αὐτῶν ιδεολογίαν καί
τάς κοινωνικὰς ἀντιλήψεις, ὥστε ν' ἀποτυπωθῆ
εἰς αὐτά ὅλως ἐθνικός Ἑβραϊκός χαρακτήρ. Καί-
περ εὐρισκόμενα ὑπό τήν διηνεκῆ φύλαξιν τῶν
Προφητῶν, Ἱερέων καί Πρεσβυτέρων, κατά τόν
Ἰώσηπον, τά βιβλία τῆς Π. Διαθήκης ὑπέστησαν
διά τοῦ χρόνου πολλάς ἀλλοιώσεις εἴτε ἐκ τῆς
ἀμελοῦς ἀντιγραφῆς, εἴτε ἐξ ἰδιοτελῶν βλέψεων
τῶν ἐκάστοτε διεπόντων τάς τύχας τοῦ λαοῦ.
Εἰς τοῦτο συνετέλεσεν ἡ ἔλλειψις φωνηέντων
γραμμάτων, ἣτις παρείχεν ἐλευθερίαν εἰς τήν
ἐρμηνεῖαν ὁμοιοτύπων λέξεων, ὡς τοῦτο κατε-
δείχθη ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς μεταφράσεως τῶν Ο'
τῆς γενομένης κατά τόν Γ' π.Χ. αἰῶνα ἐξ Ἑλλη-
νικῆς μεταγραφῆς τοῦ Ἑβραϊκοῦ κειμένου διά
τούς Ἑλληνιστάς τῆς Αἰγύπτου καί τῆς ἄλλης
διασπορᾶς Ἑβραίους, ἣτις περιέχει διά τοῦτο
πολλάς ἀνακριθείας καί πλείονας ἀσαφείας...»

Εἶναι ἀληθές τό πολυλεχθέν, ὅτι οἱ Ἑβραῖοι ἀντέ-
γραψαν Ἀσσυρίου καί Βαβυλωνίους. Αὐτό τό γνωρίζου-
ν ὅλοι, ἐκεῖνο πού ἀκόμη δέν ξέρουν εἶναι, ὅτι οἱ
Ἀσσύριοι καί Βαβυλώνιοι ἀντέγραψαν Ἀρχαιοέλληνας,
ἀλλά αὐτό δέν εἶναι τοῦ παρόντος.

Ὁ καθηγητής **Διαμαντόπουλος**, παραδέχεται, ὅτι οἱ
ἔβραῖοι «ἀπεμιμήθησαν ξένα ἀρχαιότερα πρότυπα
κατά τό περιεχόμενον καί τόν τύπον». Τί σημαίνει ἀπε-
μιμήθησαν; Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι οἱ Ἑβραῖοι ἔκλεψαν τάς

ξένας ιδέας, διηγήσεις κ.τ.λ. διότι οὐδέποτε οἱ Ἑβραῖοι εἶπαν, ὅτι ἀπομιμοῦνται. Ἀπεναντίας ἔκρυψαν τήν κλοπήν καί ἐπαρουσίασαν τά κλοπιμαῖα, ὡς ἰδικάς των ἐμπνεύσεις. Ἐν συνεχείᾳ ἀφοῦ τά διεμόρφωσαν, διά νά ταιριαζοῦν στόν Ἑβραϊσμό ἀνέθεσαν τήν φύλαξιν των στούς Προφήτας! Κανονικῶς ἀπό τήν στιγμήν, πού οἱ Ἑβραῖοι προφητῆται ἀναλαμβάνουν τήν φύλαξιν τῶν διαφόρων ἱερῶν βιβλίων τῆς Π.Δ. πρέπει νά σταματήσω, διά λόγους σοβαρότητος. Ἀλλά θά συνεχίσω μέ τήν ἐπισήμανσιν τῆς ἐπικικοῦς διαπιστώσεως τοῦ καθηγητοῦ Κ. Διαμαντοπούλου, ὅτι ἡ Π.Δ. ὑπέστη «πολλάς ἀλλοιώσεις» καί μάλιστα ἐξ «ἰδιοτελῶν βλέψεων» καί περιέχει «πολλάς ἀνακριθείας καί πλείονας ἀσαφείας».

Λοιπόν σᾶς δίδω ἓνα βιβλίον καί σᾶς λέγω: Τό βιβλίον αὐτό ὑπέστη ἀλλοιώσεις καί περιέχει πολλάς ἀνακριθείας, ἀλλά νά τό πιστεύετε ὡς θεόπνευστον καί ἱστορικόν. Ἐσεῖς θά τό δεχθῆτε;

Κάθε φορά πού ἀκούω: «ὁ Ἀβραάμ, ὁ Ἰσαάκ οἱ προπάτορες ἡμῶν» δέν γνωρίζω ἄν πρέπει νά γελάσω ἢ νά ἀγανακτήσω. Ποῖος Ἀβραάμ; καί ποῖος Ἰσαάκ; κι' ἀπό ποῦ κι' ὡς ποῦ προπατορές μου!; Ἐγώ εἶμαι ΕΛΛΗΝ!! Οἱ πρόγονοί μου ἦσαν ἥρωες, φιλόσοφοι, ποιηταί, γλύπται, ἐπιστήμονες, πολιτικοί. Δέν εἶμαι Ἑβραῖος μέ προγόνους ἀπλύτους γιδοβοσκούς, βουκόλους, κτηνοτρόφους, τοκογλύφους, λωποδύτας.

Πόθεν προκύπτει ὅτι ὁ Ἀβραάμ καί ὁ Ἰσαάκ εἶναι προπάτορες τῶν Ἑλλήνων; Ὑπάρχει κάποιο, ἔστω ἐλάχιστο ἱστορικό στοιχεῖο; Ἀπολύτως ὄχι. Ὑπάρχουν στοιχεῖα ἀρχαιολογίας, ἐθνολογίας, ἀνθρωπολογίας, ὅτι ὁ Ἀβραάμ, ὁ Ἰσαάκ καί τά ἄλλα στρουμφάκια τῆς Π.Δ. εἶναι προπάτορές μας; Ἀπολύτως ὄχι. Μολαταῦτα ἐξακολουθοῦν νά λέγουν κάτι ἀνιστόρητον, κάτι ὀλοτέλα ψευδές. Κρίμα.

“Ὅταν ἐπρόκειτο διά τόν Ὅμηρον οἱ διάφοροι Ἑβραίοι πηκτοί ἰσχυρίζοντο, ὅτι ὁ ποιητής μας ὅσα διηγῆθη

ἦσαν παραμύθια. Ἦλθε ὁμως ὁ ὑπέροχος ἐκεῖνος Ἑλληνόψυχος **Ἑρρίκος Σλήμαν** καί διὰ τῆς ἀρχαιολογικῆς του σκαπάνης ἀπέδειξε τά πάντα. Ἔτσι ἐδικαιώθη ὁ Ὅμηρος. Προκειμένου περί τῶν «προσωπικοτήτων» τῆς Π.Δ. ποῖαν ἀρχαιολογικήν ἢ ἱστορικήν ἀπόδειξιν ἔχετε; Οὐδεμίαν. Κί' ὁμως ἐπιμένουν: «οἱ προπάτορες ἡμῶν Ἀβραάμ κ.τ.λ.». Ἐπί τέλους, Κύριε ἐλέησον.

Ἱστορικῶς, φυλετικῶς, πολιτιστικῶς, ἠθικῶς τί σχέσιν ἔχω ἐγὼ ὁ ΕΛΛΗΝ ὁ πρωτοδημιουργός τοῦ πολιτισμοῦ, μέ τόν μαστροπὸν Ἀβραάμ, πού ἐπαρουσίαζε τήν σύζυγόν του ὡς ἀδελφήν του, διὰ νά τήν πηδήξουν Αἰγύπτιοι καί Φιλισταῖοι καί νά κερδίζη τά περίφημα «ἀγαθὰ τοῦ Ἀβραάμ» (γίδια, πρόβατα, ὄνοι) καί κάθε βράδυ νά μετρᾷ τὰς πορνικὰς εἰσπράξεις. Αὐτός εἶναι ὁ προπάτοράς μου; ἢ μήπως ὁ Αὐνάν; ἢ ὁ Κάιν;

Ἡ Π.Δ. ἀναφέρει ἑκατοντάδας ἴσως χιλιάδας φανταστικῶν προσώπων. Χιλιάδας πραγματικῶν προσώπων ἀναφέρει ἡ Ἑλληνική ἱστορία. Ἄν συγκρίνετε τοὺς φανταστικούς Ἑβραίους μέ τοὺς πραγματικούς Ἕλληνας θά ἐξακριβώσετε τό ἐξῆς σπουδαῖον:

Οἱ Ἕλληνες **προσέφεραν στήν ἀνθρωπότητα**. Ὁ Ἀριστοτέλης τήν λογικήν, τὰς ἐπιστήμας κ.ἄ. Ὁ Πλάτων τὰς πολιτικάς θεωρίας κ.ἄ. Ὁ Σωκράτης τὰς ἐννοίας, τὰ ἠθικά βιώματα κ.ἄ. Ὁ Εὐκλείδης τήν γεωμετρίαν, ὁ Θεαίτητος τὰ μαθηματικά, ὁ Ἴππαρχος τήν ἀστρονομίαν, ὁ Ἴπποκράτης τήν ἰατρικήν, ὁ Φειδίας τήν γλυπτικήν, ὁ Ζεῦξις τήν ζωγραφικήν, ὁ Σοφοκλῆς τήν τραγωδίαν, ὁ Ἀριστοφάνης τήν κωμωδίαν, ὁ Πίνδαρος τοὺς ὕμνους, ὁ Ἡρόδοτος τήν ἱστορίαν, ὁ Θεόφραστος τήν φιλολογίαν, ὁ Ἀρχιμήδης τήν μηχανικήν, ὁ Ζήνων τήν γλωσσολογίαν, ὁ Ἀπολλόδωρος τήν πολεοδομίαν, ὁ Εὐπαλῖνος τήν τεχνικήν ἔργων, ὁ Δημοσθένης τήν ρητορικήν, ὁ Ὀρφεύς τήν μουσικήν, ὁ Ἐρατοσθένης τήν γεωγραφίαν κ.τ.λ.

Ἐχω ἐκδώσει τό 1972 ἓνα βιβλίον μέ τόν τίτλον:

«Όνομαστικόν λεξικόν τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης». Ἐκεῖ μέσα παραθέτω 1500 περίπου ὀνόματα Ἀρχαιοελληνικῶν προσωπικοτήτων, πού ὁ καθένας των προσέφερε στήν ἀνθρωπότητα πολιτισμό. Εἶναι ἐπιστήμονες, φιλόσοφοι, καλλιτέχναι, λογοτέχναι κ.τ.λ. καί ὅλοι των ἔχουν ἐργασίαν πνευματικήν, βιβλία, μελέτας, ἔργα τέχνης κ.τ.λ. πού συνέβαλαν στήν προαγωγήν τοῦ πολιτισμοῦ.

Σταματῶ, διά νά μή μακρυγορῶ, ἐδῶ κι' ἔρχομαι στούς φανταστικούς Ἑβραίους. Ποία Ἑβραϊκή (φανταστική) προσωπικότης προσέφερε κάτι, τό ἐλάχιστον, στόν ἀνθρώπινο πολιτισμό; Ἔστω μέ ψέμματα, ἔστω μέ φαντασιώσεις νά μᾶς εἶπουν κάποιον Ἑβραῖο, ὁ ὁποῖος συνέβαλε στόν πολιτισμό τοῦ ἀνθρώπου. Οὔτε ἕνας. Ὁ Ἀβραάμ ἔγραψε σύγγραμμα περί λογικῆς; Ὁ Ἰσαάκ ἀνέλυσε γεωμετρικά προβλήματα; ὁ Ἰακώβ ἐζωγράφησε; ὁ Λώτ ἠσχολήθη μέ τήν ἱστορίαν; ὁ Κάϊν ἦτο ἰατρός; ὁ Ἰώβ μαθηματικός; ὁ Ὀβδιού ἀστρονόμος, ὁ Μαλαχίας γλωσσολόγος; ὁ Ἄβελ γεωγράφος, ὁ Σοφονίας γλύπτης; ὁ Λάβαν ρήτωρ κ.τ.λ. Ἀκόμη κι' ἄν δεχθῶμεν ὅτι ἐκτίσθη κάποτε (ψευδέστατον) ναός τοῦ Σολομῶντος, ἡ Π.Δ. μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι τόν ἔκτισαν Τύριοι τεχνικοί. Ἄλλως τε εἶναι γνωστόν, ὅτι δέν ὑπάρχει Ἑβραϊκός ἀρχιτεκτονικός ρυθμός, καθόσον οἱ σκηνίται νομάδες κτηνοτρόφοι Ἑβραῖοι δέν ἐσχεδιάζαν ἀρχιτεκτονικῶς. Μεταξύ τῶν κατοίκων τσαντηριῶν καί τῶν δημιουργῶν τοῦ Παρθενῶνος ὑπάρχει ἕνα χάος.

Ἄν θέλετε πιστεύσατέ με. Τό γεγονός ὅτι οἱ Ἑβραῖοι δέν ἐδημιούργησαν κάτι πολιτιστικό, αὐτό καθ' ἑαυτό εἶναι **ἀρνητικόν κατόρθωμα**. Μά κάτι δέν ἔκαναν; Τίποτε. Διατί; διότι εἶναι **φυλή κατωτέρα**. Ὁ ἀνθρώπινος πολιτισμός δέν προέρχεται, ἀπό τήν ὅλην ἀνθρωπότητα γενικῶς, ἀλλά ἀπό ὠρισμένας φυλάς πού πνευματικῶς πρωτοποροῦν καί δι' αὐτό ὀνομάζονται **ἀνώτεραι φυλαί**. Ἐδῶ δέν ἔχουν θέσιν οἱ Ἑβραῖοι.

Τά τελευταία χρόνια ή συνεχής έπαφή των μέ τήν Ἀρίαν Φυλήν, σιγά-σιγά τούς εισήγαγε στήν τεχνολογίαν κι' έν μέρει στόν ανθρώπινο πολιτισμό. Ἐάν διαβάσετε τά «πρωτόκολλα» ή τά ταλμούδ ή τήν Π.Δ. θά ιδήτε, ὅτι ὁ Ἑβραῖος δέν ἔχει πνευματικά κίνητρα, ἀλλά μόνον ὑλικά. Ὁ Ἑβραῖος στά «πρωτόκολλα» ξεκαθαρίζει τό ζήτημα. Θά ἐπιβληθῆ μέ τόν χρυσόν. Ὁ Ἑλληνας μετρά τήν ἀξίαν του μέ τό τί εἶναι, ὁ Ἑβραῖος μετρά τήν ἀξίαν του μέ τό τί ἔχει. Τεραστία διαφορά ήθικῆς ἀντιλήψεως, ἀλλ' έν πάση περιπτώσει ή σύγκρισις Ἑβραίων πρός Ἑλληνας εἶναι βλασφημία. Δέν γίνεται νά συγκριθοῦν κοσμοκράτορες καί πνευματικοί ήγέται τῆς ἀνθρωπότητος, μέ σκηνίτας κτηνοτρόφους.

Τελευταίως παρατηρῶ μέ σαρκασμό τήν λυσσαλέα προσπάθεια τοῦ Ἑβραϊσμοῦ νά στηριχθῆ πολιτιστικῶς κάπου, ἀπεγνωσμένως ἀναζητοῦν κάτι ἀρχαιολογικό καί δέν εὑρίσκουν. Ἐνῶ ἐμεῖς, μόνο στό μουσεῖο τῶν Ἀθηνῶν ἐκτός τῶν ἐκθεμάτων, ἔχομεν στό ὑπόγειόν του 14.000 ἀρχαία εὐρήματα! τοποθετημένα εἰς κιβώτια ἀπό... πορτοκαλάδας! Οἱ Ἑβραῖοι δέν ἔχουν οὔτε ἓνα δεῖγμα, ἔστω μίαν ἀρχαίαν γκλίτσαν.

Πρό τοῦ Ἑλληνοσ Ἡμιθέου τῆς Ἀρίας Δημιουργίας ἔρπει ὁ Ἑβραῖος ὑπάνθρωπος. Τό Ὑπέρτατον Ἑλληνικόν Φῶς ἀκτινοβολεῖ τό μεγαλεῖον τῶν περιλάμπρων πολιτισμῶν τῆς ήρωϊκῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς. Ὅλα τά ἄλλα εἶναι μηδέν. Ἀλλά τά συζητῶ, διότι οἱ Ἑλληνες δέχονται τόν διάλογον εἰς ὅλα κι' ἔτσι ἀσχολούμεθα μέ τά πρωτόκολλα, τά ταλμούδ, τήν Π.Δ., τό ὀλοκαύτωμα καί τά λοιπά Ἑβραϊολογήματα. Ἀκόμη ἀσχολούμεθα μέ τούς Ἑβραῖους, διότι κινοῦνται ὑπονομευτικῶς καί μᾶς ἐνοχλοῦν. **Ἄς ὑπάγουν στήν Πατρίδα των κι' ἄς μᾶς ἀφήσουν ήσύχους.** Αὐτή εἶναι ή θέσις μας. Εἶναι ἀπαιτητική; εἶναι ὑπερβολική; εἶναι παράλογος; ὄχι. Ζητοῦμεν ἀπό τούς κυρίους Ἑβραῖους νά πάρουν τόν

χρυσόν των καί νά ἐγκατασταθοῦν στήν γῆ τῆς ἐπαγγελίας, στό Ἰσραήλ. Θέλομεν νά μᾶς ἀφήσουν ἡσυχους. Εἶναι δικαίωμά μας νά μή τοὺς θέλωμεν ἀνάμεσά μας. Κύριοι Ἑβραῖοι πηγαίνετε στήν Πατρίδα σας. Ἀφήσατέ μας ἡσυχους. Σώνει καί καλά θά μᾶς ἐπιβάλλετε τήν ἀνεπιθύμητον παρουσίαν σας;

Θέλομεν **Ἑλληνικήν Ἑλλάδα καί Εὐρωπαϊκὴν Εὐρώπην**. Οἱ ἐξωευρωπαῖοι, ἀντιευρωπαῖοι, μισόχριστοί καί μισέλληνες Ἑβραῖοί νά φύγουν στήν χώραν των.

Δυστυχῶς οἱ Ἑβραῖοί δέν προτίθενται νά φύγουν. Κατά πρόσωπον μᾶς λέγουν: Θέλετε, δέν θέλετε θά μᾶς ἀνεχθῆτε. Θά ἀλλάξωμεν ὀνόματα, θά γίνωμεν ὑπουργοί, οἰκονομικοὶ παράγοντες κ.τ.λ. θά στραγγαλίσωμεν τήν Ἐθνικήν σας παιδείαν, θά ἐλέγξωμεν τήν ἐξωτερικήν σας πολιτικήν καί διὰ τῶν ΜΜΕ θά ἐξαπολύσωμεν κύματα διαφθορᾶς στήν ἐθνικήν σας κοινωνίαν.

Κι ἐμεῖς θά μείνωμεν μέ σταυρωμένα τά χέρια; Οἱ Ἑβραῖοί θά τό ἤθελαν πολύ.

Ὁ Ἀρχαιοελληνικός πολιτισμός κυριαρχεῖ ἐπιβλητικός καί τό 7000-6000 π.Χ. ἀναπτύσσεται καί ἀνακαλύπτομεν πλῆθος στοιχείων του εἰς Νέα Νικομήδεια Μακεδονίας, Σιδέρι Κερκύρας, Ἀλές Λοκρίδος, Σέσκλον καί Διμήνιον Θεσσαλίας κ.τ.λ. Τό 5000-4000 π.Χ. εὕρομεν ὀλοκλήρους πόλεις, κεραμική, ἀρχιτεκτονική, ἀκροπόλεις, τεχνικά ἔργα, κοσμήματα κ.τ.λ. Ἀλλά διὰ ποῖον 4000 καί 5000 καί 7000 ὀμιλῶ, ὅταν διὰ τήν παλαιότητα τῶν Ἑλλήνων γηγενῶν κατοίκων αὐτοῦ τοῦ χώρου ὑπάρχουν ἀρχαιολογικά στοιχεῖα ἐδῶ καί 10.000 χρόνια μέ τόν Αἰγαῖο πολιτισμό (Κυκλάδες) ἐδῶ καί 20.000 χρόνια (Φράγχθι) ἐδῶ καί 30.000 χρόνια (Ἀσπροχάλικο) ἐδῶ καί 40.000 χρόνια (Ἀλόνησος) ἐδῶ καί 50.000 χρόνια (Κοκκινόπηλος, Θεόπετρα) ἐδῶ καί 100.000 χρόνια (Σιάτιστα) ἐδῶ καί 300.000 χρόνια (Ροδόπη) ἐδῶ καί 500.000 χρόνια (Νέα Ἀρτάκη) ἐδῶ καί 700.000 χρόνια (Πετράλωνα Χαλκιδικῆς) καί διὰ νά τελειώνωμεν «ή

καταγωγή του ανθρωπίνου είδους ανάγεται στην Ελλάδα, αφού στην Νέα Τρίγλα Χαλκιδικής βρέθηκαν όστᾶ 6-7 ὀρθίων ανθρώπων ηλικίας 12.000.000 ἐτῶν»!! («Απογευματινή» 11-1-2002). Ὁ ἀνθρωπολόγος κ. **Ἄρης Πουλιανός** «προσφέρθηκε νά δώσει ἀπολιθωμένη μυελίνη ἀπό τά εὐρήματα τῆς Νέας Τρίγλας σέ καθηγητὴ βιοχημείας τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου γιά νά ἐπιχειρήσῃ ἐξέταση DNA» (ἔνθ. ἀνωτ.).

Δύο γαλλίδες κυρίαί, καθηγήτριαί πανεπιστημίου, ἡ **Κλώντ Μωσέ** καί ἡ **Ἄννι Σνάπ-Γκουρμπειγιόν** συνέγραψαν «Ἐπίτομη ἱστορία τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος». Ἀπό τό 2350 π.Χ. διαβάζετε τήν τεραστίαν πολιτιστικήν προσφοράν τῶν Ἑλλήνων (Ἑλλ. ἔκδ. «Παπαδήμα» Ἀθ. 1996) εἰς μίαν ἐποχήν πού ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΑΝ Ἑβραῖοι καί μετὰ 1.500 χρόνια καί πλέον «δέν ὑπῆρχε γραφή Ἑβραϊκή... ἀλλ' οὔτε καί κανένας πολιτισμός Ἑβραϊογενῆς ἀναφέρεται ἕως τότε...» (Ἄντ. Καψῆς: «Θρακολογία», Ἀθ. 1981, τόμος 1ος, σελ. 84).

Θέλω νά τονίσω καί δέν νομίζω ὅτι θά διαφωνῆ κάποιος μαζί μου, πῶς, οἱ πρόγονοί μας μέ δέκα πέντε ἱστορικούς πολιτισμούς, μέ Ἀκαδημίας, βιβλιοθήκας, Σχολάς φιλοσοφίας, καλλιτεχνική δημιουργία, ρητορική, ἐπιστήμας, μέ ἔνδοξον ἱστορίαν, μέ κοσμοκρατορίας, μέ πλουσίαν γλῶσσαν, μέ ἀτελείωτον σειράν συγγραφέων ὅλων τῶν κλάδων τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως κ.τ.λ. ἦσαν μέ τήν ἀξίαν των ἐκλεκτὴ φυλὴ. Εἴμεθα ἀσύγκριτοι.

Μετὰ ἀπό ὅλα ὅσα συνοπτικῶς ἐγράφησαν καταλήγομεν στό τελικόν συμπέρασμα ὅτι:

Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη εἶναι ἓνα σύνολο βιβλίων, τά ὅποια εἶναι μυθεύματα, ἀνιστόρητοι καί σκόπιμοι πλαστογραφήσεις, τὰς ὁποίας διέπραξε τό Ἑβραϊκόν ἱερατεῖον, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν συμφερόντων του καί τοῦ πολιτικοῦ σκοποῦ τῆς διεθνοῦς Ἑβραϊκῆς κυριαρχίας.

13. ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΝ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Ο Νικόλαος Βασιλειάδης έκυκλοφόρησε βιβλίον υπό τόν τίτλον: «Ἡ Παλαιά Διαθήκη στήν Ὅρθόδοξον Ἐκκλησίαν» καί υπότίτλον: «ἀπάντησι στούς κατηγορούς της» (έκδ. «Ἀδελφότης Θεολόγων ὁ Σωτήρ» Ἀθ. 2002). Ἐκεῖ διαβάζομεν τήν θέσιν τοῦ συγγραφέως πού εἶναι ἡ ἐξῆς (σελ. 6-7, 132-133):

«Ὁμως ὁ ἀντίχριστος διάβολος, ὁ ὁποῖος μόνιμο ἔργο ἔχει νά πολεμῇ τό θεόπλαστο δημιούργημα, τόν ἄνθρωπο, μέ σκοπό νά τόν ὀδηγήσῃ στήν αἰώνια ἀπώλεια, ἐσκότισε τόν νοῦ κάποιων ἐμπαθῶν ἀνθρώπων. Τούς ἔπεισε νά διδάξουν, μεταξύ ἄλλων αἰρετικῶν διδασκαλιῶν, ὅτι ἡ Παλαιά Διαθήκη δέν εἶναι ἔργο τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, ἀλλά ἀπλῶς ἡ ἱστορία ἐνός λαοῦ, τοῦ Ἰουδαϊκοῦ, ὁ ὁποῖος δέν κατευθυνόταν ἀπό τόν Θεόν τῆς Καινῆς, ἀλλά ἀπό ἄλλον Θεόν· ἐκείνον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης! Αὐτός δέ ὁ Θεός ἦταν, πάντοτε κατ' αὐτούς, σκληρός, πολεμοχαρής, τιμωρός, ἐκδικητικός, ζηλόφθονος κλπ.! Ἐπομένως κακῶς ἡ Ἐκκλησία ἔχει δεχθῆ ὡς θεόπνευστη τήν Παλαιά Διαθήκη. Καί τό μόνο πού ἔχει νά κάνῃ εἶναι νά τήν ἀπορρίψῃ!...

Πρῶτοι πού ἐδίδαξαν τή σατανική αὐτή θέσι ἦσαν οἱ λεγόμενοι «Γνωστικοί» καί ἰδιαίτερα οἱ ὀπαδοί τοῦ Μαρκίωνος, ἀλλά καί οἱ Μανιχαῖοι.

Ὁ Μάνης (216-277 μ.Χ.) ἀπέρριπτε τὴν Παλαιὰ Διαθήκη λόγῳ τοῦ ἀντιϊουδαϊσμοῦ του, ἀλλὰ καὶ διότι ἀπέδιδε ὀλόκληρη τὴν Παλαιὰ Διαθήκη στὸν κακὸ Δημιουργό, τὸν κατ' αὐτὸν ποιητὴ τῆς ὕλης καὶ ἀρχὴ τοῦ κακοῦ. Στὰ νεώτερα χρόνια ἀναμάσησαν τὰ ἴδια αἰρετικά παραληρήματα Γερμανοὶ θεολόγοι Προτεστάνται, ὀρθολογισταί, ὅπως ὁ Ἀδόλφος Χάρνακ καὶ ὁ Φρ. Ντέλιτς. Καὶ κοντὰ σ' αὐτούς ἡ αἰρετικὴ ὁμάδα «Γερμανοὶ Χριστιανοί», οἱ ὁποῖοι ἦσαν ναζιστὲς καὶ φανατικοὶ ἀντισημίτες. Αὐτούς μιμοῦνται τὰ τελευταία χρόνια καὶ κάποιες δικές μας «ἀρρωστημένες διάνοιες», δηθὲν «προοδευτικοί» καὶ «ἐκσυγχρονισταί», πού κατηγοροῦν ἀσύστολα τὴν Παλαιὰ Διαθήκη ὡς «φασιστικὸ» καὶ «ρατσιστικὸ» βιβλίο! Μὲ αὐτούς συντάσσονται καὶ οἱ ὄψιμοι «νεοπαγανιστὲς», οἱ ὁποῖοι, παρασυρόμενοι ἀπὸ ἓνα κακῶς νοούμενο Ἑλληνοκεντρισμὸ, γράφουν στὰ νεοειδωλολατρικά περιοδικὰ καὶ βιβλία τους ἢ προβάλλουν στίς ὀθόνες τῆς τηλεοράσεως τίς αἰρετικές καὶ ἀντιεκκλησιαστικές διδασκαλίες τους. Δέν λείπουν δυστυχῶς καὶ κάποιοι «προχωρημένοι θεολόγοι», λαϊκοὶ καὶ κληρικοί, πού φρονοῦν (;) ὅτι πρέπει νά γίνῃ μία... «ἐκκαθάρισι» καὶ «ἀπάλειψι» τῶν... ρατσιστικῶν στοιχείων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ ἰδιαίτερα τῶν Ψαλμῶν!...».

Ἐφ' ὅσον ὁ ἴδιος Θεὸς ἐνεργεῖ τόσο στὴν Παλαιὰ, ὅσο καὶ στὴν Καινὴ Διαθήκη, καὶ ἐφ' ὅσον καὶ στίς δύο ἐνεργεῖ τό ἴδιο Ἅγιον Πνεῦμα, τότε οἱ δύο Διαθήκες εἶναι ἀδελφές πού ἔχουν τὴν ἴδια ρίζα.

Ὁ ἴδιος ἱερός Πατὴρ ἀποδεικνύει ἐπίσης τὴν συμφωνία Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης καὶ ἀπὸ τό γεγονός ὅτι ἀκολουθοῦν καὶ οἱ δύο Διαθήκες τὴν ἴδια μέθοδο ἀγωγῆς καὶ μυήσεως τοῦ ἀνθρώπου

στά θεία δόγματα· ἐνῶ ἡ Καινὴ Διαθήκη παραλαμβάνει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ ἐκεῖ πού τὸν ἀφῆκε ἡ Παλαιά, γιὰ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ ὑψηλότερα, σέ θεολογικώτερα ζητήματα. Γράφει: Στὴν Παλαιά Διαθήκη ὁ Θεὸς ὁμιλεῖ μέ εἰκόνες καί σχήματα ἐγκόσμια, ἐπειδὴ διαλέγεται πρὸς Ἰουδαίους, τῶν ὁποίων ὁ νοῦς καί ἡ διάνοια ἦσαν στραμμένα στά γήινα καί αἰσθητά...»

“Ὅπως βλέπετε, ὡς γνήσιος Ἕλληνας, δέχομαι τὸν διάλογο καί παραθέτω τὰς ἀντιθέτους ἀντιλήψεις. Πιστεύω, ὅτι μέ τὴν λογικὴν συζήτησιν θὰ καταλήξωμεν εἰς συμπέρασμα κί' ὁ κ. Βασιλειάδης θὰ ἀποδεχθῇ τὸν διάλογο.

Κατ' ἀρχὴν ὁ κ. Βασιλειάδης διαμαρτύρεται, πού οἱ κρίνοντες τὴν Π.Δ. (κί' ὄχι κατηγοροῦντες) ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ Θεὸς τῆς Π.Δ. εἶναι «κατ' αὐτοὺς σκληρός, πολεμοχαρής, τιμωρός, ἐκδικητικὸς, ζηλόφθονος».

Φίλτατε κ. Βασιλειάδη τὰς ἀνωτέρω ιδιότητας τοῦ Ἑβραίου Θεοῦ τῆς Π.Δ. δὲν τὰς λέγομεν ἐμεῖς, ἀλλὰ τὰ ἴδια τὰ ἔργα τοῦ Ἰεχωβά καί αἱ δηλώσεις του. Εἴπομεν νὰ διαλεχθῶμεν. Σὰς μεταφέρω ἐδῶ ἐδάφια ἀπὸ τὴν Π.Δ. πού ἀποδεικνύουν, ὅτι οἱ «κατήγοροί» τῆς δὲν ἔχουν ἄδικον, ἀλλὰ δίκαιον π.χ. στό «Δευτερονόμιον» (Θ, 103) ὁ Θεὸς ἐξολοθρεύει καί καταστρέφει ἔθνη (σκληρότης) ἀντίπαλα τοῦ «περιοσίου λαοῦ» (ρατσισμός):

«[ΚΕΦ. 9.] ΑΚΟΥΕ, Ἰσραήλ· Σύ διαβαίνεις σήμερον τὸν Ἰορδάνην, διὰ νὰ εἰσέλθῃς νὰ κληρονομήσῃς ἔθνη μεγαλύτερα καί ἰσχυρότερα σου, πόλεις μεγάλας, καί τετειχισμένας ἕως τοῦ οὐρανοῦ, 2 λαὸν μέγαν καί ὑψηλὸν τό ἀνάστημα, υἱοὺς τῶν Ἀνακείμ, τοὺς ὁποίους γνωρίζεις, καί ἤκουσας, Τίς δύναται νὰ σταθῇ ἔμπροσθεν τῶν υἱῶν τοῦ Ἀνάκ; 3 Γνώρισον λοιπὸν σήμερον, ὅτι Κύριος ὁ

Θεός σου είναι ὁ προπορευόμενος ἔμπροσθέν σου· είναι πῦρ καταναλίσκον· αὐτός θέλει ἐξολοθρεύσει αὐτούς, καί αὐτός θέλει καταστρέψει αὐτούς ἀπ' ἔμπροσθέν σου· καί θέλεις ἐκδιώξει αὐτούς, καί ταχέως ἐξολοθρεύσει αὐτούς, καθὼς σοί εἶπεν ὁ Κύριος».

Στούς «Ἀριθμούς» (ΚΑ, 34-35), ὁ Ἑβραιοθεός τῆς Π.Δ. παραδίδει λαούς στόν Μωϋσῆν, διὰ νά τούς πατάξῃ ἐξ ὀλοκλήρου καί νά μή μείνῃ οὔτε εἰς καί νά κυριεύσουν οἱ Ἑβραῖοι τήν γῆν ἐκείνων τῶν λαῶν:

«πρός μάχην εἰς Ἑδρεῖ. 34 Καί εἶπε Κύριος πρὸς τόν Μωϋσῆν, Μή φοβηθῆς αὐτόν· διότι εἰς τὰς χεῖρας σου παρέδωκα αὐτόν, καί πάντα τόν λαόν αὐτοῦ, καί τήν γῆν αὐτοῦ· καί θέλεις κάμει εἰς αὐτόν, ὡς ἔκαμες εἰς τόν Σηῶν βασιλέα τῶν Ἀμορραίων, τόν κατοικοῦντα ἐν Ἑσεβῶν. 35 Καί ἐπάταξαν αὐτόν, καί τούς υἱούς αὐτοῦ, καί πάντα τόν λαόν αὐτοῦ, ἕωσοῦ δέν ἐναπελείφθη εἰς αὐτόν οὐδέν· καί κατεκυρίεσαν τήν γῆν αὐτοῦ».

Στόν «Σοφονίαν» (Α,1-3) διαβάζομεν τά ἀκόλουθα, πού δηλώνει ὁ Κύριος καί τά ὁποῖα ἂν δέν εἶναι σκληρὰ τί εἶναι; Ἴδού τό κείμενον:

«Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ, Ο ΓΕΝΟΜΕΝΟΣ ΠΡΟΣ ΣΟΦΟΝΙΑΝ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΤΟΥ ΧΟΥΣΕΙ, ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΓΕΔΑΔΙΟΥ, ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΑΜΑΡΙΟΥ, ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΙΖΚΙΟΥ, ΕΝ ΤΑΙΣ ΗΜΕΡΑΙΣ ΙΩΣΙΟΥ, ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΑΜΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ.

2. Θέλω ἀφανίσει παντελῶς τά πάντα ἀπό προσώπου τῆς γῆς, λέγει Κύριος.

3. Θέλω ἀφανίσει ἄνθρωπον καί κτῆνος· θέλω ἀφανίσει τά πετεινά τοῦ οὐρανοῦ, καί τούς ἰχθύας τῆς θαλάσσης, καί τά προσκόμματα μετὰ τῶν ἀσεβῶν· καί θέλω ἐξολοθρεύσει τόν ἄνθρωπον ἀπό προσώπου τῆς γῆς, λέγει Κύριος».

Ἄλήθεια πῶς πρέπει νά χαρακτηρισθῆ ἐκεῖνος, πού θά ἐξολοθρεύσῃ ἀνθρώπους, κτήνη, πετεινά, μέχρι καί τούς ἰχθύας (ὀρθόν ἰχθύς) τῆς θαλάσσης. Πῶς νά ὀνομάσωμεν τόν Θεόν πού ἀπειλεῖ νά «ἀφανίσει παντελῶς τά πάντα ἀπό προσώπου τῆς γῆς;». Θά μᾶς ἀπαντήσῃ ὁ κ. Βασιλειάδης, καθῶς καί θά μᾶς πληροφορήσῃ, ἐάν ὁ Χριστός εἶπε ποτέ τέτοια πράγματα;

Στόν «Ζαχαρία» (Θ, 13) ὁ Ἑβραιοθεός χρησιμοποιεῖ βέλη, ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων καί ἐξεγείρει τά τέκνα τῆς Σιών νά πολεμήσουν κατὰ τῶν τέκνων τῆς Ἑλλάδος:

«Ἰούδαν δι' ἑμαυτόν ὡς τάξιν ἰσχυράν ἐνέτεινα τόν Ἐφραΐμ καί ἐξήγειρα τά τέκνα σου, Σιών, κατὰ τῶν τέκνων σου Ἑλλάς· καί σέ ἔκαμον ὡς ρομφαίαν μαχητοῦ. Καί ὁ Κύριος θέλει φανῆ ἐπ' αὐτούς καί τό βέλος αὐτοῦ θέλει ἐξέλθει ὡς ἀστραπή».

Ἐδῶ ὁ Ἰεχωβᾶ διακηρύσσει ἀστειότητας. Ἄν εἶναι δυνατόν οἱ κτηνοτρόφοι τῆς ἐρήμου νά πολεμήσουν ἐναντίον τῶν κοσμοκρατόρων Ἑλλήνων.

Στόν «Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ» ὁ Ἰεχωβᾶ παρέδωσε ἄρχοντας καί λαούς εἰς χεῖρας τῶν Ἑβραίων, διά νά τούς σφάξουν συμφώνως πρὸς τὰς ὁδηγίας του, ὥστε νά μὴ ἀφεθῆ ὑπόλοιπόν των! Λεπτομερῶς τό θεόπνευστον (!) κείμενον περιγράφει τήν ἐξολόθρευσιν «*πασῶν τῶν ψυχῶν ...ἐν στόματι μαχαίρας*».

Διαβάσατε τό κείμενον:

«ὁ Ἰησοῦς τήν Μακκηδά, καί ἐπάταξεν ἐν στόματι μαχαίρας αὐτήν, καί τόν βασιλέα αὐτῆς· ἐξολόθρευσεν αὐτούς, καί πάσας τὰς ψυχὰς τὰς ἐν αὐτῇ· δέν ἀφῆκεν ὑπόλοιπον· καί ἔκαμεν εἰς τόν βασιλέα τῆς Μακκηδά, καθῶς ἔκαμεν εἰς τόν βασιλέα τῆς Ἰεριχώ. 29 Καί διέβη ὁ Ἰησοῦς, καί πᾶς ὁ Ἰσραήλ μετ' αὐτοῦ, ἐκ Μακκηδά εἰς Λιβνά, καί ἐπολέμει τήν Λιβνά. 30 Καί παρέδωκεν

ὁ Κύριος καί αὐτήν καί τόν βασιλέα αὐτῆς εἰς τήν χεῖρα τοῦ Ἰσραήλ· καί ἐπάταξεν ἐν στόματι μαχαίρας αὐτήν, καί πάσας τὰς ψυχὰς τὰς ἐν αὐτῇ· δέν ἀφῆκεν ἐν αὐτῇ ὑπόλοιπον· καί ἔκαμεν εἰς τόν βασιλέα αὐτῆς, καθὼς ἔκαμεν εἰς τόν βασιλέα τῆς Ἰεριχώ. 31 Καί διέβη ὁ Ἰησοῦς, καί πᾶς ὁ Ἰσραήλ μετ' αὐτοῦ, ἐκ Λιβνά εἰς Λαχεῖς, καί ἐστρατοπέδευσε κατέναντι αὐτῆς, καί ἐπολέμει αὐτήν. 32 Καί παρέδωκεν ὁ Κύριος τήν Λαχεῖς εἰς τήν χεῖρα τοῦ Ἰσραήλ, καί ἐκυρίευσεν αὐτήν τήν δευτέραν ἡμέραν, καί ἐπάταξεν ἐν στόματι μαχαίρας αὐτήν, καί πάσας τὰς ψυχὰς τὰς ἐν αὐτῇ, κατὰ πάντα ὅσα ἔκαμεν εἰς τήν Λιβνά. 33 Τότε ἀνέβη Ὁράμ ὁ βασιλεύς τῆς Γεζέρ διὰ νά βοηθήσῃ τήν Λαχεῖς· καί ὁ Ἰησοῦς ἐπάταξεν αὐτόν καί τόν λαόν αὐτοῦ, ἕωσοῦ δέν ἀφῆκεν εἰς αὐτόν ὑπόλοιπον».

Στό ἴδιο θεόπνευστον βιβλίον (Ζ, 24-26) διαβάζομεν πῶς ἔπαυσε «ὁ Κύριος ἀπό ἐξάψεως τοῦ θυμοῦ αὐτοῦ» (Το ἄν θυμῶνῃ ὁ Θεός εἶναι ἄλλο ζήτημα ὁ Ἰεχωβά πάντως ὀργίζεται συνεχῶς π.χ. «Ζαχαρίας» Α, 1-3) μετὰ ἀπό λεηλασίας καί λιθοβολισμούς:

«24. Τότε ὁ Ἰησοῦς, καί πᾶς ὁ Ἰσραήλ μετ' αὐτοῦ, ἐπίασαν τόν Ἀχάν τόν υἱόν τοῦ Ζερά, καί τό ἀργύριον, καί τήν στολήν, καί τό ἔλασμα τοῦ χρυσοῦ, καί τούς υἱούς αὐτοῦ, καί τὰς θυγατέρας αὐτοῦ, καί τούς βόας αὐτοῦ, καί τούς ὄνους αὐτοῦ, καί τά πρόβατα αὐτοῦ, καί τήν σκηνήν αὐτοῦ, καί πάντα ὅσα εἶχε, καί ἔφεραν αὐτούς εἰς τήν κοιλάδα Ἀχώρ. 25 Καί εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, Διά τί κατετάραξας ἡμᾶς; ὁ Κύριος θέλει σέ καταταράξει τήν ἡμέραν ταύτην. Καί πᾶς ὁ Ἰσραήλ ἐλιθοβόλησαν αὐτόν μέ λίθους, καί κατέκασαν αὐτούς ἐν πυρί, καί ἐλιθοβόλησαν αὐτούς μέ

λίθους. 26 Καί ἔστησαν ἐπ' αὐτόν σωρόν λίθων μέγαν, ὅστις μένει ἕως τῆς σήμερον· οὕτως ἔπαυσεν ὁ Κύριος ἀπό τῆς ἐξάψεως τοῦ θυμοῦ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο καλεῖται τό ὄνομα τοῦ τόπου ἐκείνου, Κοιλιάς Ἀχώρ, ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης».

Τά ἐγκλήματα ὅμως τοῦ Ἰεχωβᾶ συνεχίζονται μέ ἀπεχθές μῖσος. Φόνοι, σφαγαί, ἐξολοθρεύσεις, λαφυραγωγίαι, ἀπαγχονισμοί κ.τ.λ. συμφώνως πρός τάς ὁδηγίας τοῦ Ἑβραιοθεοῦ, τόν ὁποῖον κατά τόν κ. Βασιλειάδη κατηγοροῦν ὡς πολεμοχαρῆ καί σκληρόν! Παρακαλῶ νά μελετήσετε προσεκτικῶς τό θεόπνευστον κείμενον («Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ» Η, 24-29).

«24 Καί ἀφοῦ ὁ Ἰσραήλ ἐτελείωσε φονεύων πάντας τούς κατοίκους τῆς Γαί ἐν τῇ πεδιάδι ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὅπου κατεδίωκον αὐτούς, καί ἔπεσον πάντες ἐν στόματι μαχαίρας, ἕωσοῦ ἐξωλοθρεύθησαν, ἐπέστρεψε πᾶς ὁ Ἰσραήλ εἰς τήν Γαί, καί ἐπάταξαν αὐτήν ἐν στόματι μαχαίρας. 25 Καί πάντες οἱ πεσόντες ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἄνδρες τε καί γυναῖκες, ἦσαν δώδεκα χιλιάδες, πάντες οἱ ἄνθρωποι τῆς Γαί. 26 Καί δέν ἔσυρεν ὁ Ἰησοῦς ὀπίσω τήν χεῖρα αὐτοῦ, τήν ὁποῖαν ἐξέτεινε μέ τήν λόγχην, ἕωσοῦ ἐξωλόθρευσε πάντας τούς κατοίκους τῆς Γαί. 27 Μόνον τά κτήνη, καί τά λάφυρα τῆς πόλεως ἐκείνης, ἐλαφυραγώγησεν ὁ Ἰσραήλ εἰς ἑαυτόν, κατά τόν λόγον τοῦ Κυρίου, τόν ὁποῖον προσέταξεν εἰς τόν Ἰησοῦν. 28 Καί κατέκαυσεν ὁ Ἰησοῦς τήν Γαί, καί κατέστησεν αὐτήν σωρόν παντοτεινόν ἀοίκητον, ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης. 29 Τόν δέ βασιλέα τῆς Γαί ἐκρέμασεν ἐπί ξύλου ἕως ἑσπέρας· καί ὡς ἔδυσεν ὁ ἥλιος, προσέταξεν ὁ Ἰησοῦς καί κατεβίβασαν τό πτώμα αὐτοῦ ἀπό τοῦ ξύλου, καί ἔρριψαν αὐτό εἰς τήν εἴσοδον τῆς πύλης τῆς πόλεως, καί

ὑψωσαν ἐπ' αὐτοῦ σωρόν λίθων μέγαν, ὅστις μένει ἕως τῆς σήμερον».

Ὁ κ. Βασιλειάδης διατί διαμαρτύρεται, πού ἀποκαλοῦν τόν Ἰεχωβά Ζηλόφθονον, ἀφοῦ ὁ Ἑβραιοθεός τό λέγει: «ἐγώ γάρ εἰμί Κύριος ὁ Θεός σου, Θεός Ζηλωτής» («Ἐξοδος» Κ, 3-5) κι' ὄχι μόνον μία φοράν, ἀλλά πολλές.

Ἡ Ζηλοφθονία τοῦ Ἰεχωβά ἀποδεικνύεται ἀκόμη καί ἀπό τήν ἐντολή του:

«2 Θέλετε καταστρέψει πάντας τούς τόπους, ὅπου τά ἔθνη, τά ὅποια θέλετε κυριεύσει, ἐλάτρευον τούς θεούς αὐτῶν, ἐπί τά ὑψηλά ὄρη, καί ἐπί τούς λόφους, καί ὑποκάτω παντός δένδρου δασέος. 3 Καί θέλετε κατεδαφίσει τούς βωμούς αὐτῶν, καί συντρίψει τάς στήλας αὐτῶν, καί κατακαύσει ἐν πυρί τά ἄλση αὐτῶν, καί κατακόψει τά εἶδωλα τῶν θεῶν αὐτῶν, καί ἐξαλείψει τά ὀνόματα αὐτῶν ἐκ τοῦ τόπου ἐκείνου».

Στό «Δευτερονόμιον» (Κ, 10-17) ὁ Ἰεχωβά, πού ὑπερασπίζεται ὁ κ. Βασιλειάδης, καθοδηγεῖ τούς Ἑβραίους πῶς νά συμπεριφέρωνται, πρὸς γειτονικάς των πόλεις, τὰς ὁποίας διατάσσει ἢ νά τὰς ὑποδουλώσουν ἢ νά τὰς καταστρέψουν φονεύοντες ὅλους τούς κατοίκους, ἀκόμη καί τά ζῶα. Ἐν συνεχείᾳ οἱ Ἑβραῖοι «θά τρώγουν τά λάφυρα», τά ὅποια τούς ἔδωσε ὁ Κύριος ὁ Θεός τους! Ἴδου:

«10 Ὅταν πλησιάσης εἰς πόλιν διὰ νά ἐκπολεμήσης αὐτήν, τότε κάλεσον αὐτήν εἰς εἰρήνην· 11 καί ἐάν σοί ἀποκριθῇ εἰρηνικά, καί ἀνοίξη εἰς σέ, τότε πᾶς ὁ λαός ὁ εὐρισκόμενος ἐν αὐτῇ θέλει γείνει ὑποτελής εἰς σέ, καί θέλει σέ δουλεύει· 12 ἐάν ὅμως δέν κάμη εἰρήνην μετὰ σοῦ, ἀλλά σέ πολεμήσει, τότε θέλεις πολιορκήσει αὐτήν· 13 καί ἀφοῦ Κύριος ὁ Θεός σου παραδώσει αὐτήν εἰς τὰς χεῖρας σου, θέλεις πατάξει πάντα τά ἄρσε-

νικά αὐτῆς ἐν στόματι μαχαίρας· 14 τὰς δὲ γυναῖκας, καὶ τὰ βρέφη, καὶ τὰ κτήνη, καὶ πάντα ὅσα εὐρίσκονται ἐν τῇ πόλει, πάντα τὰ λάφυρα αὐτῆς, θέλεις λάβει εἰς σεαυτόν· καὶ θέλεις τρώγει τὰ λάφυρα τῶν ἐχθρῶν σου, ὅσα Κύριος ὁ Θεός σου ἔδωκεν εἰς σέ. 15 Οὕτω θέλεις κάμει εἰς πάσας τὰς πόλεις τὰς πολὺ μακρὰν ἀπὸ σου, αἵτινες δὲν εἶναι ἐκ τῶν πόλεων τῶν ἐθνῶν τούτων· 16 ἐκ τῶν πόλεων ὅμως τῶν λαῶν τούτων, τὰς ὁποίας Κύριος ὁ Θεός σου δίδει εἰς σέ κληρονομίαν, δὲν θέλεις ἀφήσει ζῶν οὐδὲν ἔχον πνοήν· 17 ἀλλὰ θέλεις ἐξολοθρεύσει αὐτούς κατακράτος, τοὺς Χενταίους, καὶ τοὺς Ἀμορραίους, τοὺς Χανααναίους, καὶ τοὺς Φερεζαίους, τοὺς Εὐαίους, καὶ τοὺς Ἰεβουσαίους, καθὼς προσέταξεν εἰς σέ Κύριος ὁ Θεός σου».

Τώρα τί νά σχολιάσω; Δέν λέγω κάτι, μήπως «ὁ ἀντίχριστος διάβολος ἐσκότισε τὸν νοῦν μου» ἀλλὰ περιμένω τὴν ἀπάντησι τοῦ κ. Βασιλειάδη σχετικῶς μὲ τὴν ἐπιθυμία τοῦ Ἰεχωβά νά ἀφανίση τὰ ἔθνη καὶ νά δώσῃ τὴν γῆν των στοὺς Ἑβραίους: «Ἀφοῦ κύριος ὁ Θεός σου ἀφανίση τὰ ἔθνη τῶν ὁποίων τὴν γῆν δίδει εἰς σέ Κύριος ὁ Θεός σου» (ἔνθ. ἀνωτ. ΙΘ, 1). Αὐτός ὁ Κύριος τῆς Π.Δ. πού ἀφανίζει ἔθνη καὶ ἀρπάζει τὴν γῆν των ἔχει κάποια, ἔστω τὴν παραμικρὰν σχέσιν μὲ τὸν Κύριον τῆς Καινῆς Διαθήκης; Ὁ κ. Βασιλειάδης ὑποστηρίζει ὅτι εἶναι ὁ ἴδιος! Ἀπ' ὅτι ὅμως ὅλοι γνωρίζομεν ὁ Χριστός οὐδένα ἄτομον ἔσφαξεν, οὔτε ἐπέδωξε τὸν φόνον λαῶν.

Ὁ Ἰεχωβά ὄχι μόνον εἶναι ἐκδικητικός, ἀλλὰ παραινεῖ καὶ τοὺς Ἑβραίους νά εἶναι ἐκδικητικοί καὶ τοὺς ζητεῖ νά σφάζουν γυναῖκας καὶ παιδιὰ πού θηλάζουν!! καὶ πρόβατα καὶ ὄνους κ.τ.λ. Στό θεόπνευστον βιβλίον (γραφέν κατά κ. Βασιλειάδην ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος) «Σαμουήλ Α'» ΙΕ', 2-3) διαβάζομεν τὰ ἐξῆς φρικώδη:

«2. Οὕτω λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων· Θέλω ἐκδικήσει ὅσα ἔκαμεν ὁ Ἀμαλήκ εἰς τόν Ἰσραήλ, ὅτι ἀντεστάθη εἰς αὐτόν ἐν τῇ ὁδῷ ὅτε ἀνέβαι-
νεν ἐξ Αἰγύπτου· 3 ὕπαγε τώρα καί πάταξον
τόν Ἀμαλήκ, καί ἐξολόθρευσον πᾶν ὅ,τι ἔχει, καί
μή φεισθεῖς αὐτούς· ἀλλά θανάτωσον καί ἄνδρα
καί γυναῖκα, καί παιδίον καί θηλάζον, καί βοῦν
καί πρόβατον, καί κάμηλον καί ὄνον».

Ἄφορᾶ διὰ τόν παράλογον «ρατσισμόν» τοῦ Ἰεχωβά, πού θέλει τούς Ἑβραίους λαόν ἅγιον (!) ὑπεράνω ὄλων τῶν ἔθνων, διότι τούς ἐδιάλεξε καί εἶναι ὁ ἐκλεκτός του λαός, στό «Δευτερονόμιον» (ΙΔ, 2) διαβάζομεν:

«2 Διότι λαός ἅγιος εἶσαι εἰς Κύριον τόν Θεόν σύ·
καί σέ ἐκλεξεν ὁ Κύριος διὰ νά ἦσαι εἰς αὐτόν λαός
ἐκλεκτός, παρά πάντα τά ἔθνη τά ἐπί τῆς γῆς».

Καί ἀλλοῦ ὁ Ἰεχωβά ἀνακηρύσσει τούς Ἑβραίους «λαόν περιούσιον πρὸς πάντα τά ἔθνη, ὅσα ἐπί προ-
σώπῳ τῆς γῆς» («Δευτερονόμιον» Ζ, 6). Περιούσιος λαός παρά πάντα τά ἔθνη σημαίνει ρατσισμός ἢ ὄχι; καί καλῶς οἱ Ἕλληνες νά καυχῶνται ὅτι ὑπερέχουν τῶν ἄλλων, διότι ἐδημιούργησαν Αὐτοκρατορίας-Κοσμοκρατορίας καί τόν ἀνθρώπινον πολιτισμόν, ἀλλά ὄχι νά καυχῶνται οἱ Ἑβραῖοι, πού ἐπί χιλιετίας ἦσαν δοῦλοι, μέχρι χθές.

Ὁ ἐγκληματίας Ἰεχωβά ἀνακοινώνει μάλιστα στούς Ἑβραίους, ὅτι θά ἐξολοθρεύσῃ τά ἔθνη ὀλίγον κατ' ὀλίγον καί ὄχι ὅλα μαζί, διὰ νά μή ἐρημωθῇ ἡ γῆ! Ὀλίγους, ὀλίγους θά παραδίδῃ τούς λαούς στούς Ἑβραίους κι' αὐτοί θά τούς ἐξολοθρεύσουν!! Καί μετὰ ὁ κ. Βασιλειάδης μᾶς λέγει, ὅτι ὁ Ἰεχωβά δέν εἶναι σκληρός ἐγκληματίας. Ἴδού τό κείμενον («Δευτερονόμιον» Ζ):

«Καί καταναλώσει Κύριος ὁ Θεός σου τά ἔθνη ταῦτα ἀπό προσώπου σου κατά μικρόν μικρόν·

οὐ δυνήσῃ ἐξαναλῶσαι αὐτούς τό τάχος, ἵνα μή γένηται ἡ γῆ ἔρημος καί πληθυνθῆ ἐπί σέ τά θηρία τά ἄγρια, καί παραδώσει αὐτούς Κύριος ὁ Θεός σου εἰς τὰς χεῖρας σου καί ἀπολείς αὐτούς ἀπωλεία μεγάλη, ἕως ἂν ἐξολοθρευθετε αὐτούς. καί παραδώσει τοὺς βασιλεῖς αὐτῶν εἰς τὰς χεῖρας ὑμῶν, καί ἀπολεῖται τό ὄνομα αὐτῶν ἐκ τοῦ τόπου ἐκείνου· οὐκ ἀντιστήσεται οὐδεὶς κατά πρόσωπόν σου, ἕως ἂν ἐξολοθρευθεῖς αὐτούς».

Στόν «Ἡσαΐαν» (Ξ, 12) ὁ Ἰεχωθᾶ ἀποφασίζει ὅτι ὅσα ἔθνη καί ὅσοι βασιλεῖς δέν ὑπηρετήσουν ὡς δοῦλοι τοὺς Ἑβραίους θά χαθοῦν καί τά ἔθνη θά ἐρημωθοῦν:

«τά γάρ ἔθνη καί οἱ βασιλεῖς οἵτινες οὐ δουλεύσουσι σοί ἀπολοῦνται καί τά ἔθνη ἐρημίᾳ ἐρημωθήσεται».

Ὁ Ἑβραιοθεός ἰδιαίτερος μισεῖ τοὺς Κρήτας! («Σοφονίας» Β,5,6) τοὺς ὁποίους ἀπειλεῖ μέ ἐξαφάνισιν:

«Οὐαί οἱ κατοικοῦντες τό σχοίνισμα τῆς θαλάσσης, πάροικοι Κρητῶν· λόγος Κυρίου ἐφ' ὑμᾶς, Χανάαν γῆ ἀλλοφύλων καί ἀπολῶ ὑμᾶς ἐκ κατοικίας».

Καί ἐπί πλέον ὁ Ἑβραιοθεός ἀποφασίζει:

«καί ἔσται Κρήτη νομή ποιμνίων καί μάνδρα προβάτων»!!!

Καί στόν «Ἰεζεκιήλ» (ΚΕ, 16,17) ὁ Θεός τῶν Ἑβραίων ἀποφασίζει νά σκοτώσῃ ὁ ἴδιος τοὺς Κρήτας:

«Τάδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐκτείνω τὴν χεῖρα μου ἐπί τοὺς ἀλλοφύλους καί ἐξολοθρεύσω Κρήτας καί ἀπολῶ τοὺς καταλοίπους τοὺς κατοικούντας τὴν παραλίαν καί ποιήσω ἐν αὐτοῖς ἐκδικήσεις μεγάλας...»

Παρακάτω («Ἰεζεκιήλ» Λ, 5, 14, 17) προλέγει ὅτι οἱ

Κρηῆτες «μαχαίρα πεσοῦνται» καί θά καταστρέψη τάς Ἑλληνικάς πόλεις Ἡλιούπολι, Διόσπολι κ.τ.λ.».

Ὁ Ἰεχωβᾶ καί ὁ Χριστός τί κοινόν ἔχουν; Δέν βλέπω. Ὁ Χριστός οὐδέποτε ἔσφαξεν, οὐδέποτε ἐξωλόθρευσε λαούς, οὐδέποτε ἐλαφυραγώγησε, οὐδέποτε ἐσκότωσε παιδάκια, οὐδέποτε ἐζήτησε καταστροφή πόλεων, οὐδέποτε ἐξήγειρε τά τέκνα τῆς Σιών ἐπί τῶν τέκνων τῆς Ἑλλάδος, οὐδέποτε ἠγήθη μαχῶν ὑπέρ τῶν Ἑβραίων, οὐδέποτε ἐλιθοβόλησε ἄρχοντας, οὐδέποτε ἐπυρπόλησε πόλεις, οὐδέποτε ἠπειλεῖ νά ἀφανίση τόν ἄνθρωπον καί τά ζῶα, οὐδέποτε ἐζήτησε ὑποδούλωσιν ἀνθρώπων, οὐδέποτε παρέδωσε γυναίκας καί βρέφη ὡς λάφυρα στούς Ἰουδαίους, οὐδέποτε διέταξε νά θανατώσουν παιδιά, οὐδέποτε ἀπεκάλεσε τούς Ἑβραίους λαόν ἅγιον, οὐδέποτε ἠθέλησε τήν θανάτωσιν τῶν Κρητῶν, οὐδέποτε ἐζήτησε νά ὑποδουλωθοῦν τά ἔθνη στούς Ἑβραίους, ἄλλως νά χαθοῦν, οὐδέποτε ἀπεφάσισε τήν σταδιακὴν ἐξολόθρευσιν τῶν ἐθνῶν, οὐδέποτε ἐδίδαξε τήν ἐκδίκησιν.

Στούς «Ψαλμούς» (ΞΗ, 23) πού μερικοὶ σκοτισμένοι ἀπὸ τόν διάβολον κατηγόρησαν βλέπετε νά βάφονται οἱ πόδες τῶν Ἑβραίων στό αἷμα καί νά τό γλείφουν οἱ σκύλοι μέ τήν γλῶσσαν των:

«διά νά βαφῆ ὁ ποῦς σου ἐν τῷ αἵματι τῶν ἐχθρῶν σου καί ἡ γλῶσσα τῶν κυνῶν σου ἐξ αὐτῶν»!

Διαμαρτύρεται ὁ κ. Βασιλειάδης ὅτι οἱ αἰρετικοί, οἱ Χιτλερικοί, οἱ νεοπαγανισταί κατηγοροῦν τόν Ἰεχωβᾶ ὡς πολεμοχαρῆ. Μά δέν ἐδιάβασε ὁ Χριστιανός τήν Π.Δ.; Εἰς ὅλους τούς πολέμους τῶν Ἑβραίων ὁ Ἰεχωβᾶ εἶναι παρών π.χ. «Ἡσαΐας» (ΙΘ, 1-4), «Ἀριθμοί» (ΙΓ, 6-9) καί πρό παντός στόν Δαυΐδ, τόν ὁποῖον ὁ Κύριος «ἔσωσε πανταχοῦ, ὅπου ἐπορεύετο» («Χρονικά Α» ΙΗ, 1-6). Στόν «Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ» (Ι, 8-13) διά νά νικήσουν οἱ

Ἐβραῖοι ὁ ἥλιος ἐστάθη καί ἡ Σελήνη ἐσταμάτησε! διὰ «νά κατακόψουν ἐν μαχαίρα» οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰσραήλ ὅσους τοὺς παρέδωσε ὁ Κύριος, τόν ὅποιον οἱ ναζισταί, ἀπό ἀντισημιτισμό κατηγοροῦν ὡς σκληρόν καί πολεμοχαρῆ:

«8 Καί εἶπε Κύριος πρὸς τόν Ἰησοῦν, Μὴ φοβηθῆς αὐτούς· διότι παρέδωκα αὐτούς εἰς τὴν χεῖρα σου δέν θέλει σταθῆ ἔμπροσθέν σου οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν. Ἦλθε λοιπὸν ἐπ' αὐτούς ὁ Ἰησοῦς ἐξ-αίφνης, ἀναβάς ἀπὸ Γαλγάλων δι' ὄλης νυκτός. 10 Καί κατετρόπωσεν αὐτούς ὁ Κύριος ἔμπροσθεν τοῦ Ἰσραήλ, καί ἐπάταξαν αὐτούς ἐν σφαγῇ μεγάλῃ ἐν Γαβαῶν, καί κατεδίωξαν αὐτούς εἰς τὴν ὁδὸν τὴν ἀναβαίνουσαν πρὸς Βαίθ-ὠρών, καί κατέκοπτον αὐτούς ἕως Ἀζηκά καί ἕως Μακκηδά. 11 Καί ἐνῶ, φεύγοντες ἀπ' ἔμπροσθεν τοῦ Ἰσραήλ, ἦσαν ἐν τῇ καταβάσει τῆς Βαίθ-ὠρών, ὁ Κύριος ἔρριπεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατ' αὐτῶν λίθους μεγάλους ἕως Ἀζηκά, καί ἀπέθανον· περισσότεροι ἦσαν οἱ ἀποθανόντες ἐκ τῶν λίθων τῆς χαλάζης, παρ' ὅσους οἱ υἱοὶ Ἰσραήλ κατέκοψαν ἐν μαχαίρα. 12 Τότε ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς πρὸς τόν Κύριον, καθ' ἣν ἡμέραν ὁ Κύριος παρέδωκε τοὺς Ἀμορραίους ἔμπροσθεν τῶν υἱῶν Ἰσραήλ, καί εἶπεν ἐνώπιον τοῦ Ἰσραήλ, Στῆθι, ἦλιε, ἐπὶ τὴν Γαβαῶν, καί σὺ σελήνη, ἐπὶ τὴν φάραγμα Αἰαλῶν. 13 Καί ὁ ἥλιος ἐστάθη, καί ἡ σελήνη ἔμεινεν, ἕωσοῦ ὁ λαὸς ἐκδικήθῃ τοὺς ἐχθρούς αὐτοῦ. Δέν εἶναι τοῦτο γεγραμμένον ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ Ἰασηρ;».

Εἰλικρινῶς εἶμαι περίεργος ὁ κ. Βασιλειάδης ἀγνοεῖ αὐτά τά κείμενα; καί ἑκατοντάδας ἄλλα; πού ἐπιβεβαι-οῦν, ὅτι οἱ χαρακτηρισμοὶ τοῦ Ἰεχωβά ὡς σκληροῦ, πολεμοχαροῦς, τιμωροῦ, ἐκδικητικοῦ εἶναι χαρακτηρι-

σμοί ἐπιεικέστατοι. Δέν ἔμαθε ὁ κ. Βασιλειάδης διά τήν σφαγήν τῶν νηπίων τῶν Αἰγυπτίων, ὑπό τοῦ Ἀγγέλου ἀπεσταλμένου τοῦ Θεοῦ;... Μάλιστα στήν σφαγήν τῶν λαῶν ὁ αἰμοχαρής Ἰεχωβά εἶναι ἀπαιτητικός. Ὅλοι πρέπει νά σφαγοῦν, ἀκόμη καί τά κτήνη. Ἡ δέ πόλις πού θά κυριευθῆ πρέπει νά πυρποληθῆ ὀλοκληρωτικῶς, ὥστε νά μείνῃ ἐρείπιον διά πάντα. Ναί τέτοια ἐγκληματικά ζητεῖ ὁ Ἰεχωβά κι' ἂν δέν πιστεύετε διαβάσατέ τα στό «Δευτερονόμιον» (ΙΓ' 15-16):

«15 ἐξάπαντος θέλεις πατάξει τούς κατοίκους τῆς πόλεως ἐκείνης ἐν στόματι μαχαίρας, ἐξολοθρεύων αὐτήν, καί πάντας τούς ἐν αὐτῇ, καί τά κτήνη αὐτῆς, ἐν στόματι μαχαίρας. 16 Καί θέλεις συνάξαι πάντα τά λάφυρα αὐτῆς ἐν μέσῳ τῆς πλατείας αὐτῆς, καί θέλεις καύσει ἐν πυρί τήν πόλιν, καί πάντα τά λάφυρα αὐτῆς ὀλοκλήρως, εἰς Κύριον τόν Θεόν σου· καί θέλει εἶσθαι εἰς τόν αἰῶνα ἐρείπια· δέν θέλει οἰκοδομηθῆ πλέον».

Ἀσφαλῶς ἀξίζει θαυμασμοῦ ἐκεῖνο τό «ἐξάπαντος θέλεις πατάξει τούς κατοίκους τῆς πόλεως ἐκείνης ἐν στόματι μαχαίρας»! Τί ἀγριότης, τί βαρβαρότης! καί μάλιστα θεόπνευστος, πού διαλαλεῖ ὅτι (ἐνθ. ἄνωτ. ΛΒ, 42):

«42 Θέλω μεθύσει τά βέλη μου ἀπό αἵματος, καί ἡ μάχαιρά μου θέλει καταφάγει κρέατα. Ἀπό τοῦ αἵματος τῶν πεφονευμένων καί τῶν αἰχμαλώτων, ἀπό τῆς κεφαλῆς τῶν ἀρχόντων τῶν ἐχθρῶν».

Δέν εἴμεθα ἐμεῖς πού χαρακτηρίζομεν τόν Ἰεχωβά ἐγκληματία. Εἶναι ὁ ἴδιος, πού σχεδιάζει καί ἐκτελεῖ εἰδεχθῆ ἐγκλήματα. Θά διέλθω λέγει ὁ Ἑβραιοθεός στόν Μωϋσῆν, ἀπό τήν χώραν τῶν Αἰγυπτίων καί θά σκοτώσω κάθε πρωτότοκον στήν χώραν αὐτήν ἀπό ἄνθρωπον μέχρι ζῶον. «Ποιήσω ἐκδίκησιν» δηλώνει ὁ

μή έκδικητικός Θεός. Διά νά μή μπερδευθῆ ὅμως καί φονεύσῃ Ἑβραίους, πού ἀκόμη εὐρίσκοντο στήν Αἴγυπτον εἰδοποίησε τόν Μωϋσῆν κι' αὐτός τήν Ἑβραϊκὴν γερουσίαν νά βάψουν μέ αἷμα προβάτου τὰς θύρας τῶν Ἑβραϊκῶν οἰκιῶν, ὥστε ὁ σφαγεύς Ἄγγελος νά ἰδῆ τό αἷμα καί νά προχωρήσῃ παρακάτω, διά σφαγῆν.

Τό μεσονύκτιον (ἄγνωστον ποίας χρονολογίας) ὁ αἰμοσταγῆς Ἑβραιοθεός κατέσφαξε ὅλα τὰ πρωτότοκα τῶν Αἴγυπτίων, ἀπό τό παιδί τοῦ Φαραώ, μέχρι τό πρωτότοκον κάθε ζώου (αὐτά γιατί;). Ἔσφαξε τόσον πολλά παιδιά, ὥστε καθῶς γράφουν τὰ θεόπνευστα κείμενα ἐσηκώθη στήν Αἴγυπτον «κραυγὴ μεγάλη». Τὰς περιγραφάς τῶν δολοφονιῶν τοῦ αἰμοδιψοῦς Ἰεχωθᾶ διαβάζομεν στήν «Ἐξοδον» (IB, 12-16):

«καί διελεύσομαι ἐν γῆ Αἰγύπτῳ ἐν τῇ νυκτί ταύτῃ καί πατάξω πᾶν πρωτότοκον ἐν γῆ Αἰγύπτῳ ἀπό ἀνθρώπου ἕως κτήνους καί ἐν πᾶσι τοῖς θεοῖς τῶν Αἰγυπτίων ποιήσω τήν ἐκδίκησιν· ἐγὼ Κύριος. καί ἔσται τό αἷμα ὑμῖν ἐν σημεῖῳ, ἐπὶ τῶν οἰκιῶν, ἐν αἷς ὑμεῖς ἔστε ἐκεῖ, καί ὄψομαι τό αἷμα καί σκεπάσω ὑμᾶς, καί οὐκ ἔσται ἐν ὑμῖν πληγὴ τοῦ ἐκτριβῆναι, ὅταν παίω ἐν γῆ Αἰγύπτῳ, λήψεσθε δέ δέσμην ὑσώπου, καί βάψαντος ἀπό τοῦ αἵματος τοῦ παρά τήν θύραν καθίζετε τῆς φλιᾶς καί ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν σταθμῶν ἀπό τοῦ αἵματος, ὁ ἔστι παρά τήν θύραν· ὑμεῖς δέ οὐκ ἐξελεύσεσθε ἕκαστος τήν θύραν τοῦ οἴκου αὐτοῦ ἕως πρωί, καί παρελεύσεται Κύριος πατάξαι τοὺς Αἰγυπτίους καί ὄψεται τό αἷμα ἐπὶ τῆς φλιᾶς καί ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν σταθμῶν, καί παρελεύσεται Κύριος τήν θύραν καί οὐκ ἀφήσει τόν ὄλοθρεύοντα εἰσελθεῖν εἰς τὰς οἰκίας ὑμῶν πατάξαι.

Ἐγεννήθη δέ μεσοῦσης τῆς νυκτός καί Κύριος ἐπάταξε πᾶν πρωτότοκον ἐν γῆ Αἰγύπτῳ ἀπό

πρωτοτόκου Φαραώ τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου ἕως πρωτοτόκου τῆς αἰχμαλωτίδος τῆς ἐν τῷ λάκκῳ καὶ ἕως πρωτοτόκου παντός κτήνους. καὶ ἀναστάς Φαραώ νυκτός καὶ οἱ θεράποντες αὐτοῦ καὶ πάντες οἱ Αἰγύπτιοι καὶ ἐγεννήθη κραυγὴ μεγάλη ἐν πάσῃ γῆ Αἰγύπτῳ· οὐ γάρ ἦν οἰκία, ἐν ἣ οὐκ ἦν ἐν αὐτῇ τεθνηκώς, καὶ ἐκάλεσε Φαραώ Μωϋσῆν καὶ Ἀαρῶν νυκτός καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ἀνάστησε καὶ ἐξέλθετε ἐκ τοῦ λαοῦ μου καὶ ὑμεῖς καὶ οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ· βαδίζετε καὶ λατρεύσατε Κυρίῳ τῷ Θεῷ ὑμῶν, καθά λέγετε·».

Στό «Δευτερονόμιον» ὁ Ἑβραιοθεὸς πολεμεῖ ὁ ἴδιος, παροτρύνει εἰς πόλεμον, βοηθεῖ τοὺς Ἑβραίους στήν ἐξόντωσιν λαῶν π.χ.: «Κύριος ὁ Θεός σου, ὅστις προπορεύεται ἔμπροσθέν σου αὐτός θέλει πολεμήσει ὑπὲρ ὑμῶν» (ἐνθ. ἄνωτ. Α, 30) καὶ μετὰ ὁ κ. Βασιλειάδης διαμαρτύρεται, πού ἀποκαλοῦν τὸν Ἰεχωβᾶ πολεμοχαρῆ, πού ἐν πάσῃ περιπτώσει εἶναι τό ὀλιγώτερον, τό ὅποῖον ἐμεῖς τοῦ προσάπτομεν.

Στὴν «Ἐξοδον» (ΚΓ, 20-23) πληροφοροῦμεθα, ὅτι ὁ Ἰεχωβᾶ διακηρύσσει πρὸς τοὺς Ἑβραίους, ὅτι εἶναι ἐχθρός τῶν ἐχθρῶν του καὶ ἐνάντιος τῶν ἐναντίον των. Στέλλει μάλιστα Ἄγγελον, διὰ νά φυλάττη τοὺς Ἑβραίους καὶ καταλήγει, ὅτι θά ἐξολοθρεύσῃ τοὺς λαούς, πού ὀνομάζει:

«20 ἸΔΟΥ, ἐγὼ ἀποστέλλω ἄγγελον ἔμπροσθέν σου, διὰ νά σέ φυλάττη ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ νᾶ σέ φέρῃ εἰς τὸν τόπον τὸν ὅποῖον προητοίμασα· 21 φοβοῦ αὐτόν, καὶ ὑπάκουε εἰς τὴν φωνὴν αὐτοῦ· μή παροργίσῃς αὐτόν· διότι δέν θέλει συγχωρήσει τὰς παραβάσεις σου· ἐπειδὴ τό ὄνομά μου εἶναι ἐν αὐτῷ. 22 Ἐάν ὅμως προσέχῃς νά ὑπακούῃς εἰς τὴν φωνὴν αὐτοῦ, καὶ πράττης πάντα ὅσα λέγω, τότε ἐγὼ θέλω εἶσθαι ἐχθρός τῶν

ἐχθρῶν σου, καὶ ἐναντίος τῶν ἐναντίων σου. 23 Διότι ὁ ἄγγελός μου θέλει προπορεύεσθαι ἔμπροσθέν σου, καὶ θέλει σέ εἰσαγάγει εἰς τοὺς Ἀμορραίους, καὶ Χετταίους, καὶ Φερεζαίους, καὶ Χαναναίους, Εὐαίους, καὶ Ἰεβουσαίους· καὶ θέλω ἐξολοθρεύσει αὐτούς».

Ὁ Ἰεχωβᾶ νὰ ἦτο πολὺ ὀξύθυμος; ἢ οἱ Ἑβραῖοι τὸν ἐξενεύριζαν; διότι διαβάζομεν στὸ θεόπνευστον «Δευτερονόμιον» (ΚΘ, 26-28):

«26 καὶ ὑπῆγον καὶ ἐλάτρευσαν ἄλλους θεούς, καὶ προσεκύνησαν αὐτούς, θεούς τοὺς ὁποίους δέν ἤξευρον, οὐδέ ἔδωκεν εἰς αὐτούς· 27 διὰ τοῦτο ἐξήφθη ὁ θυμός τοῦ Κυρίου ἐναντίον τῆς γῆς ἐκείνης, διὰ νὰ ἐπιφέρῃ ἐπ' αὐτὴν πάσας τὰς κατάρτας τὰς γεγραμμένας ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ· 28 καὶ ἐξερρίζωσεν αὐτούς ὁ Κύριος ἀπὸ τῆς γῆς αὐτῶν μετὰ θυμοῦ, καὶ μετὰ ὀργῆς· καὶ μετὰ μεγάλης ἀγανακτήσεως· καὶ ἔρριψεν αὐτούς εἰς ἄλλην γῆν, καθὼς εἶναι τὴν ἡμέραν ταύτην».

Ἐξήφθη λοιπὸν ὁ θυμός τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος συμπεριφέρθη, μετὰ ὀργῆς καὶ μετὰ μεγάλης ἀγανακτήσεως.

Ἐρωτῶμεν: ἡ μεγάλη ἀγανάκτησις, ἡ ὀργή κι' ὁ θυμός τοῦ Κυρίου εἶναι ἱστορικά γεγονότα; Ἀσφαλῶς ὄχι. Μήπως εἶναι θεολογικά; Οὐτε, διότι ὁ Θεός ὡς ὑπερφυσικόν καὶ ὑπερβατικόν Ὄν δέν θυμῶνει, δέν ὀργίζεται, δέν ἀγανακτεῖ. Τότε τί εἶναι; Ἀπλῶς παραμυθᾶκια.

Ὅταν μάλιστα ὀργίζεται ὁ Κύριος «ἐν τῇ ὀργῇ αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ θυμῷ αὐτοῦ» (ἐνθ. ἄνωτ. ΚΘ 23-24) καταστρέφει πόλεις, δηλαδή ὁ Θεός δρᾷ ἀπὸ θυμόν καὶ ὀργήν. Ἐδῶ ἡ ἱστορία καὶ ἡ θεολογία σταματοῦν καὶ παραπέμπουν, εἰς ἄλλον κλάδον ἐπιστήμης. Ἡ ἀγαθότης τοῦ Ἑβραϊοθεοῦ φαίνεται εἰς ὅλην τὴν τὴν ἕκτασιν στὸ «Δευτερονόμιον» (ΛΒ, 22-25, 41) ὅπου ἀπειλεῖ:

«22 Διότι πῦρ ἐξήφθη ἐν τῷ θυμῷ μου, καί θέλει ἐκκαυθῆ ἕως εἰς τὰ κατώτατα τοῦ ἄδου, Καί θέλει καταφάγει τήν γῆν μετά τῶν γεννημάτων αὐτῆς, καί θέλει καταφλογίσει τὰ θεμέλια τῶν ὀρέων. 23 Θέλω ἐπισωρεύσει ἐπ' αὐτούς κακά, πάντα τὰ βέλη μου θέλω ἐκκενώσει ἐπ' αὐτούς. 24 Θέλουσιν ἀναλωθῆ ἐκ τῆς πείνης, καί καταφαγωθῆ μέ φλογώδεις νόσους, καί μέ πικρόν ὄλεθρον· Καί ὀδόντας θηρίων θέλω ἐξαποστείλει ἐπ' αὐτούς, καί φαρμάκων τῶν ἐρπόντων ἐπί τῆς γῆς. 25 Ἐξωθεν μάχαιρα, καί ἔσωθεν τρόμος θέλει καταναλώσει τῶν τε νέον καί τήν παρθένον, τό θηλάζον νήπιον καί τόν πολιόν γέροντα. 41 Ἐάν ἀκονίσω τήν ἀστραπηφόρον μάχαιράν μου, καί ἐπιβάλω τήν χεῖρά μου εἰς κρίσιν, Θέλω κάμει ἐκδίκησιν εἰς τοὺς ἐχθρούς μου».

Οἱ εἰδικοί ψυχίατροι, ὅταν διαβάζουν τέτοια κείμενα χαρακτηρίζουν τόν συγγραφέα, ὡς καταληφθέντα ἀπό παραληρήματος καταστροφῆς. Ἐκτός ἀπό μῖσος ὁ Ἰεχωβά αισθάνεται καί ἀγάπην. Νά βεβαιώσωμεν τοῦτο, διά νά εἴμεθα εἰλικρινεῖς. Ἄν ὁ Ἰεχωβά σέ ἀγαπᾷ ἐσώθης. Θά σοῦ ἐξασφαλίσῃ ἀγαθά, ὅπως ὄνοι, πρόβατα κ.τ.λ. ἂν σέ μισῇ ἀπωλέσθης π.χ. (Μαλαχίας Α,2-3): «λέγει Κύριος, πλήν ἠγάπησα τόν Ἰακώβ, τόν δέ Ἡσαῦ ἐμίσησα καί κατέστησα τὰ ὄρη αὐτοῦ ἐρήμωσιν καί τήν κληρονομίαν αὐτοῦ κατοικίαν ἔρημον». Ὁ Ἰακώβ ἦτο αὐτός πού ἐξηπάτησε τόν Ἡσαῦ. Διατί ὁ Ἰεχωβά ἀγαπᾷ τόν Ἰακώβ καί μισεῖ τόν Ἡσαῦ μόνον οἱ Παλαιοδιαθηκολόγοι τό γνωρίζουν.

Μέ τήν συμπαράστασιν τοῦ Ἰεχωβά οἱ Ἰουδαῖοι ἐπυρπόλησαν τήν Ἰεριχῶ: «καί κατέκαυσαν τήν πόλιν ἐν πυρί καί πάντα τα ἐν αὐτῇ» ἐληλάτησαν «τό χρυσίον καί τό ἀργύριον» καί διεσώθη μόνον ἡ πόρνη Ραάβ μέ τοὺς συγγενεῖς της «διότι ἔκρυψε τοὺς κατασκόπους» τῶν Ἑβραίων («Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ», Ζ, 24-25).

Μετά τās σφαγάς καί τās καταστροφάς πόλεων ὅσοι ἐκ τῶν θυμάτων διεσώζοντο ἦσαν ὑποχρεωμένοι νά πληρώνουν φόρον στούς Ἑβραίους π.χ. («Βασιλέων Α'» Θ', 20-21):

«20 Πάντα δέ τόν λαόν τόν ἐναπολειφθέντα ἐκ τῶν Ἀμορραίων, τῶν Χετταίων, τῶν Φερεζαίων, τῶν Εὐαίων, καί τῶν Ἰεβουσαίων, οἵτινες δέν ἦσαν ἐκ τῶν υἱῶν Ἰσραήλ, 21 ἄλλ' ἐκ τῶν τέκνων ἐκείνων τῶν ἐναπολειφθέντων ἐν τῇ γῆ, τούς ὁποίους οἱ υἱοί Ἰσραήλ δέν ἠδυνήθησαν νά ἐξολοθρεύσωσιν, ἐπί τούτους ὁ Σολομῶν ἐπέβαλε φόρον ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης».

Ἄποιοσδήποτε ἱστορικός, Χριστιανός ἢ μή, διαβάσει τήν Π.Δ. θά τήν ἀπορρίψει ὡς βιβλίον τελείως ἀνιστόρητον καί ἀκόμη κάθε λογικός ἄνθρωπος θά ἀπορήσει, ἀπό τό πλῆθος τῶν γενεαλογιῶν, πού ἀνέγραψε ἡ ραββινική φαντασία π.χ. στή «Χρονικά Α'» (ΣΤ', 1-30) διαβάζομεν:

«[ΚΕΦ Τ'.] Οἱ υἱοί τοῦ Λευὶ ἦσαν, Γηρῶν, Καάθ καί Μεραρί. 2 Καί οἱ υἱοί τοῦ Καάθ, Ἀμράμ, Ἰσαάρ, καί Χεβρῶν, καί Ὀζιήλ. 3 Καί οἱ υἱοί τοῦ Ἀμράμ, Ἀαρῶν, καί Μωϋσῆς, καί ἡ Μαριάμ. Οἱ δέ υἱοί τοῦ Ἀαρῶν, Ναδάβ, καί Ἀβιούδ, Ἐλεάζαρ, καί Ἰθάμαρ. 4 Ὁ Ἐλεάζαρ ἐγέννησε τόν Φινεές, ὁ Φινεές ἐγέννησε τόν Ἀβισσονά, 5 καί Ἀβισσονά ἐγέννησε τόν Βουκκί, καί Βουκκί ἐγέννησε τόν Ὀζί, 6 καί Ὀζί ἐγέννησε τόν Ζεραΐαν, καί Ζεραΐας ἐγέννησε τῶν Μεραϊώθ, 7 Μεραϊώθ ἐγέννησε τόν Ἀμαρίαν, καί Ἀμαρίας ἐγέννησε τόν Ἀχιτώβ, 8 καί Ἀχιτώβ ἐγέννησε τόν Σαδώκ, καί Σαδώκ ἐγέννησε τόν Ἀχιμάς, 9 καί Ἀχιμάς ἐγέννησε τόν Ἀζαρίαν, καί Ἀζαρίας ἐγέννησεν τόν Ἰωανάν, 10 καί Ἰωανάν ἐγέννησε τόν Ἀζαρίαν, (οὗτος εἶναι ὁ ἱερατεύσας ἐν τῷ ναῶ,

τόν ὁοῖον ὠκοδόμησεν ὁ Σολομῶν ἐν Ἱερουσαλήμ) 11 καί Ἀζαρίας ἐγέννησε τόν Ἀμαμίαν, καί Ἀμαμίας ἐγέννησε τόν Ἀχιτώβ, 12 καί Ἀχιτώβ ἐγέννησε τόν Σαδώκ, καί Σαδώκ ἐγέννησε τόν Σαλλούμ, 13 καί Σαλλούμ ἐγέννησε τόν Χελκίαν, καί Χελκίας ἐγέννησε τόν Ἀζαρίαν, 14 καί Ἀζαρίας ἐγέννησε τόν Σεραΐαν, καί Σεραΐας ἐγέννησε τόν Ἰωσεδέκ, 15 καί Ἰωσεδέκ ὑπήγε εἰς τήν μετοικεσίαν, ὅτε ὁ Κύριος ἔκαμε νά μετοικισθῇ ὁ Ἰούδας καί ἡ Ἱερουσαλήμ διά χειρός τοῦ Ναβουχοδονόσορ. 16 Οἱ υἱοί τοῦ Λευὶ, Γηρσῶμ, Καάθ, καί Μεραρί. 17 Καί ταῦτα εἶναι τά ὀνόματα τῶν υἱῶν τοῦ Γηρσῶμ· Λιβνί, καί Σιμεὶ. 18 Καί οἱ υἱοί τοῦ Καάθ, Ἀμράμ, καί Ἰσαάρ, καί Χεβρῶν, καί Ὀζιήλ. 19 Οἱ υἱοί τοῦ Μεραρί, Μααλί, καί Μουσί. Καί αὗται εἶναι αἱ συγγένειαι τῶν Λευιτῶν, κατά τάς πατριάς αὐτῶν. 20 Τοῦ Γηρσῶμ, Λιβνί υἱός τούτου, Ἰαάθ υἱός τούτου, Ζιμμά υἱός τούτου, 21 Ἰωάχ υἱός τούτου, Ἰδδῶ υἱός τούτου, Ζερά υἱός τούτου, Ἰεθραὶ υἱός τούτου. 22 Οἱ υἱοί τοῦ Καάθ, Ἀμμιναδάβ υἱός αὐτοῦ, Κορέ υἱός τούτου, Ἀσεὶρ υἱός τούτου, 23 Ἐλκανά υἱός τούτου, καί Ἐβιασάφ υἱός τούτου, 23 Ἐλκανά υἱός τούτου, καί Ἐβιασάφ υἱός τούτου, καί Ἀσεὶρ υἱός τούτου, 24 Ταχάθ υἱός τούτου, Οὐρηήλ υἱός τούτου, Ὀζίας υἱός τούτου, καί Σαούλ υἱός τούτου. 25 Καί οἱ υἱοί τοῦ Ἐλκανά, Ἀμασαΐ, καί Ἀχιμῶθ, 26 Καί Ἐλκανά· οἱ υἱοί τοῦ λκανά, Σουφί υἱός τούτου καί Ναχάθ υἱός τούτου, 27 Ἐλιάβ υἱός τούτου, Ἰεροάμ υἱός τούτου, Ἐλκανά υἱός τούτου. 28 Καί οἱ υἱοί τοῦ Σαμουήλ, Βασνί ὁ πρωτότοκος, καί Ἀβιά. 29 Οἱ υἱοί τοῦ Μεραρί, Μααλί, Λιβνί υἱός τούτου, Σιμεὶ υἱός τούτου, Οὐζά υἱός τούτου, 30 Σιμαά υἱός τούτου, Ἀγγία υἱός τούτου, Ἀσαΐας υἱός τούτου».

Ποῖος τά γράφει αὐτά; ἄγνωστον. Πότε τά γράφει; ἄγνωστον. Τί στοιχεῖα ἔχομεν, διὰ τά πρόσωπα πού ἀναφέρονται; Οὐδέν. Μήπως τά πρόσωπα αὐτά τά μνημονεύει κάποιος συγγραφεύς; "Ὁχι. Παρουσιάζονται τά πρόσωπα αὐτά κάπου ἄλλου; "Ὁχι. Γνωρίζομεν ἕνα στοιχεῖον διὰ τήν ζωήν, τήν δρᾶσιν των κ.τ.λ. ἀπό ἄλλην πηγὴν πλὴν τῆς Π.Δ.; "Ὁχι. "Ἄρα ὅλα εἶναι ἀστήρικτα. Ναί. Σοῦ ρίπτουν κι' ἕναν ὑπαρκτόν Ναβουχοδονόσορα ὡς διακοσμητικόν καί τά ὀνόματα τῶν φανταστικῶν προσώπων μνημονεύονται ὡς ἱερά καί ἀποτελοῦν μέρος τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας! Δηλαδή ἐκτός ἀπό ἀμόρφωτος πρέπει νά εἶναι βλάβξ ὅποιος πιστεύει ὅσα πρό αἰώνων σκοπίμως ἐπενόησαν οἱ ραββῖνοι καί τά ὅποια στεροῦνται τῆς παραμικρᾶς ἐνδείξεως ἀληθείας.

"Ἴσως κάποιοι φανατικοί μέ κατηγορήσουν, ὅτι δέν εἶμαι Χριστιανός. "Ἄν ἡ θρησκεία τοῦ Χριστιανισμοῦ δέχεται συνομιλίας ὄνου! καί Ἄγγελου, δηλῶ ὅτι τέτοιος Χριστιανός δέν εἶμαι. "Ἄν ὁ Χριστιανισμός δέχεται ἕνα Θεόν πού σφάζει νήπια, ἐξολοθρεύει λαούς, ζηλεύει, πολεμεῖ ἔθνη, διεγείρει εἰς μάχας, πυρπολεῖ καί λεηλατεῖ πόλεις κ.τ.λ. δηλῶ ὅτι δέν εἶμαι τέτοιος Χριστιανός. Ἐξ ἄλλου ὅλα ὅσα διέπραξε ὁ Ἰεχωβᾶ καί ὅλα ὅσα τάχα ἐδίδαξε ὅλα ἀντιβαίνουν στόν λόγον τοῦ Ἰησοῦ.

Στούς «Ἀριθμούς» (ΚΒ, 21-32) παρατίθεται μία αὐθεντική ἐξιστόρησις, κατά τήν ὅποιαν ἡ ὄνος τοῦ Βαλαάμ εἶδε καθ' ὁδόν Ἄγγελον τοῦ Κυρίου καί ἐν συνεχείᾳ ἀκολουθεῖ συζήτησις μεταξύ τῆς ὄνου τῆς ὁποίας «ἤνοιξεν ὁ Κύριος τό στόμα». Ὁ Ἄγγελος εἰς ἕνα στενωπόν (ἄγνωστον διατί) ἔσπρωξε τήν ὄνον πρὸς τόν τοῖχον καί ἐκτύπησε τόν πόδα τοῦ Βαλαάμ, ὁ ὁποῖος ἐξοργισθεῖς κ.τ.λ.:

«24 Ἄλλ' ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου ἐστάθη ἐν μιά στενῇ ὁδῷ τῶν ἀμπελώνων, ὅπου ἦτο φραγμός

έντευθεν, καί φραγμός έντευθεν· 25 καί ίδουσα ή
όνος τόν ἄγγελον τοῦ Κυρίου, προσέθλιψεν έαυ-
τήν πρὸς τόν τοίχον, καί συνέθλιψε τόν πόδα
τοῦ Βαλαάμ εἰς τόν τοίχον· αὐτός δέ έκτύπησεν
αὐτήν πάλιν. 26. Καί ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου
ύπῆγε παρεμπρός, καί έστάθη έν στενωῶ τόπῳ,
ὅπου δέν ἦτο ὁδός διά νά έκκλίνη δεξιά ἢ ἀρι-
στερά 27 καί ίδουσα ή ὄνος τόν ἄγγελον τοῦ
Κυρίου, συνεκάθησεν ύποκάτω τοῦ Βαλαάμ· καί
θυμωθεῖς ὁ Βαλαάμ, έκτύπησε τήν ὄνον διά τῆς
ράβδου. 28 Καί ἤνοιξεν ὁ Κύριος τό στόμα τῆς
ὄνου· καί εἶπε πρὸς τόν Βαλαάμ· Τί σοί έκαμα,
καί μέ έκτύπησας τρίς ταύτην φοράν;».

Σᾶς έρωτῶ: θέλετε νά παραδεχθῶ, ὅτι ή ὄνος, ὁ
Ἄγγελος καί ὁ Βαλαάμ εἶναι ἱστορία; ἢ μήπως εἶναι
θεολογία νά ὀμιλοῦν τά γαῖδούρια, διότι ὁ Κύριος τούς
ἤνοιξε τό στόμα;

Συμπληρώνω ἀκόμη ὅτι κατά τήν θεόπνευστον διή-
γησιν παρεξηγήθη ὁ Ἄγγελος, πού ὁ Βαλαάμ έκτύπη-
σε τήν ὄνον:

«Καί εἶπε πρὸς αὐτόν ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου, Διά
τί έκτύπησας τήν ὄνον σου τρίτην ταύτην φοράν;»

Ἴσως κάποιος ἀντιτείνει ὅτι εἶναι συμβολισμοί. Τί
συμβολισμοί; Ποῖος θά μᾶς τούς έρμηνεύσει; Ἄς εἶναι
ὅτι θέλουν. Πάντως ἱστορία δέν εἶναι.

Στόν «Μαλαχία» (Α', 12-14, Β,) οἱ Ἑβραῖοι έθυσίασαν
στόν Κύριον χωλόν καί ἄρρωστον ζῶον, μέ συνέπεια ή
τράπεζα τοῦ Κυρίου νά εἶχε φαγητόν ἀξιοκαταφρόνη-
τον. Τότε καί μέ τό δίκαιόν του έξωργίσθη ὁ Ἰεχωβά,
έναντίον ὄσων εἶχαν στό ποίμνιόν των ἄρρεν καί ἀντ'
αὐτοῦ έθυσίασαν ἄρρωστον ζῶον καί ὡς Βασιλεύς
μέγας, πού εἶναι καί τό ὄνομά του εἶναι τρομερόν στά
έθνη ἤρχισε νά τούς καταρᾶται νά τούς έπικαταρᾶται
καί νά σκορπίζη κόπρον στά πρόσωπά των!

«12 Σεις ὅμως ἐβεβηλώσατε αὐτό, λέγοντες, Ἡ τράπεζα τοῦ Κυρίου εἶναι μεμιασμένη· καί τά ἐπιτιθέμενα ἐπ' αὐτήν, τό φαγητόν αὐτῆς, ἀξιοκαταφρόνητον. 13 Σεις εἶπετε ἔτι, Ἴδου, ὁποῖα ἐνόχλησις! καί κατεφρονήσατε αὐτήν, λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων· καί ἐφέρατε τό ἥρπαγμένον, καί τό χωλόν, καί τό ἄρρωστον, ναί, τοιαύτην προσφοράν ἐφέρατε· ἦθελον δεχθῆ αὐτήν ἐκ τῆς χειρός σας; λέγει Κύριος. 14 Ὅθεν ἐπικατάρατος ὁ ἀπατεῶν, ὅστις ἔχει ἐν τῷ ποιμνίῳ αὐτοῦ ἄρσεν, καί κάμνει εὐχήν, καί θυσιάζει εἰς τόν Κύριον πρᾶγμα διεφθαρμένον· διότι ἐγώ εἶμαι Βασιλεύς μέγας, λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων, καί τό ὄνομά μου εἶναι τρομερόν ἐν τοῖς ἔθνεσι».

«[ΚΕΦ. Β΄.] ΚΑΙ τώρα εἰς ἐσᾶς γίνεται ἡ ἐντολή αὕτη, ἱερεῖς. 2 Ἐάν δέν ἀκούσητε, καί ἐάν δέν βάλητε τοῦτο εἰς τήν καρδίαν, διά νά δώσητε δόξαν εἰς τό ὄνομά μου, λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων, τότε θέλω ἐξαποστείλει τήν κατάραν ἐφ' ὑμᾶς, καί θέλω ἐπικαταρασθῆ τάς εὐλογίας σας· ναί, μάλιστα καί κατηράσθην αὐτάς, διότι δέν βάλλετε τοῦτο εἰς τήν καρδίαν σας. 3 Ἴδου, ἐγώ θέλω ἀπορρίψει τά σπέρματά σας, καί θέλω σκορπίσει κόπρον ἐπί τά πρόσωπά σας».

Σᾶς παρέθεσα τό κείμενον, διά νά ἰδῆτε μέ τί ἀσχολεῖται ὁ Θεός, κατά τόν Μαλαχίαν. Θεολογοῦντες διαβάζουν αὐτάς τάς περιγραφάς, τάς μελετοῦν, τάς ἀναλύουν καί μᾶς ἐξηγοῦν τά νοήματά των! Πρόκειται περί ἱστορίας; Συνέβη πραγματικῶς ὁ Θεός νά ἀπειλῆ νά σκορπίσῃ κόπρον στά πρόσωπα τῶν ἱερέων του; Ποῖος τό εἶπε; Ὁ Μαλαχίας, ὁ ὁποῖος δίδει μίαν ἀθλιωτάτην εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ὥστε μᾶς προκαλεῖ νά τοῦ ἀλλάξωμεν κάποιον σύμφωνον τοῦ ὀνόματός του, διά νά χαρακτηρίσωμεν τά λεγόμενά του.

Ὁ Ἰεχωβά πλήρης ἀγάπης καὶ ἀγαθότητος ἐπέρχεται ἐναντίον τῆς Αἰγύπτου ἐπιβαίνων νεφέλης καὶ ἐξεγείρει τοὺς Αἰγυπτίους ἐναντίον τῶν Αἰγυπτίων εἰς ἀδελφοκτόνον πόλεμον καὶ στό τέλος ἀφοῦ καταστρέψῃ τὴν χώραν θά παραδώσῃ τοὺς Αἰγυπτίους, εἰς χεῖρας σκληρῶν κυρίων καὶ θά τοὺς ἐξουσιάσῃ ἄγριος Βασιλεύς. Αὐτά μᾶς τά βεβαιώνει ὁ προφήτης Ἡσαΐας (ΙΘ, 1-4):

«Ἰδοῦ, ὁ Κύριος ἐπιβαίνει ἐπὶ νεφέλης κούφης, καὶ θέλει ἐπέλθει ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον καὶ τά εἰδωλα τῆς Αἰγύπτου θέλουσι σεισθῆ ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, καὶ ἡ καρδία τῆς Αἰγύπτου θέλει διαλυθῆ ἐν μέσῳ αὐτῆς. 2 Καὶ θέλει σηκώσῃ Αἰγυπτίους κατὰ Αἰγυπτίων, καὶ θέλουσι πολεμήσῃ ἕκαστος κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ ἕκαστος κατὰ τοῦ πλησίον αὐτοῦ· πόλις κατὰ πόλεως, βασιλεία κατὰ βασιλείας. 3 Καὶ θέλει ἐκλείψῃ τό πνεῦμα τῆς Αἰγύπτου, ἐν μέσῳ αὐτῆς· καὶ θέλω ἀνατρέψῃ τὴν βουλήν αὐτῆς· καὶ θέλουσιν ἐρωτήσῃ τά εἰδωλα, καὶ τοὺς μάγους, καὶ τοὺς ἐγγαστριμύθους, καὶ τοὺς μάντις. 4 Καὶ θέλω παραδώσῃ τοὺς Αἰγυπτίους εἰς χεῖρας σκληρῶν κυρίων· καὶ Βασιλεύς ἄγριος θέλει ἐξουσιάζῃ αὐτούς, λέγει ὁ Κύριος, ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων».

Τέτοιαι πράξεις εἶναι βεβαίως ἐναντίον τοῦ Χριστιανισμοῦ. Πράγματι εἶναι ἀπαίσιον νά βάζῃ ὁ Θεός τοὺς ἀνθρώπους νά σφάζωνται μεταξύ των καὶ ἐν συνεχείᾳ τοὺς ἐπιζήσαντας νά τοὺς καταδυναστεύῃ ἄγριος Βασιλεύς.

Ὡστόσο ὁ Θεός Ἰεχωβά φροντίζει, διὰ τὴν ἠθικὴν τῶν Ἑβραίων στό θέμα τοῦ τόκου. Φαντάζεσθε ἕνα Θεό νά ἀσχολῆται μέ τὴν τοκογλυφίαν; Ναί ὑπάρχει. Εἶναι ὁ Ἰεχωβά, ὁ ὁποῖος ἐν μέσῳ σαλπισμῶν, καπνῶν καὶ ἐπὶ νεφέλας καθώρισε, ὅτι δέν ἐπιτρέπεται νά δανείζουν μέ τόκον οἱ Ἑβραῖοι μεταξύ των. Νά δανείζουν μέ

τόκον στους ξένους. Αυτό είναι ήθικόν καιί πρόπον. Τό διέταξε ό 'Ιεχωβά στό Δευτερονόμιον (ΚΓ, 19-20):

«19 ΔΕΝ θέλεις δανείζει εις τόν άδελφόν σου χρήματα επί τόκω, τροφάς επί τόκω, ούδέν πρᾶγμα δανειζόμενον επί τόκω. 20 Είς τόν ξένον δύνασαι νά τοκίζης· εις τόν άδελφόν σου ὅμως δέν θέλεις τοκίσει· διά νά σέ εύλογήση Κύριος ὁ Θεός σου εις πάσας τάς ἐπιχειρήσεις σου, επί τῆς γῆς εις τήν ὁποίαν ὑπάγεις διά νά κληρονομήσης αὐτήν».

Ἐκτός τούτων ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων άσχολεῖται καιί μέ τά διοικητικά τῶν Ἑβραίων. Ὅταν π.χ. άπεβίωσε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ οί υιοί τοῦ Ἰσραήλ ήρώτησαν τόν Ἰεχωβά ποῖος θά ήγηθῆ εις αὐτούς, διά νά πολεμήσουν τούς Χανααίους, τῶν ὁποίων ήρπασαν τήν γῆν. Ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων άπεφάσισε νά αναλάβη ὁ Ἰούδας, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ τό θεόπνευστον βιβλίον «Κριταί» ("Α, 1-2):

«[ΚΕΦ. α΄. ΚΡΙΤΑΙ]. ΚΑΙ μετὰ τόν θάνατον τοῦ Ἰησοῦ, ήρώτησαν οί υιοί Ἰσραήλ τόν Κύριον, λέγοντες, Τίς θέλει αναβῆ ὑπέρ ήμῶν πρῶτος κατά τῶν Χανααίων, διά νά πολεμήση αὐτούς; 2 Καί εἶπεν ὁ Κύριος, Ὁ Ἰούδας θέλει αναβῆ· ἰδοῦ, παρέδωκα τόν τόπον εις τήν χεῖρα αὐτοῦ».

Ἄπορῶ ἄν νομίζου, ὅτι είναι ἱστορία, ὅτι οί Ἑβραῖοι ήρώτησαν τόν Θεόν τους ποῖος θά τούς κυβερνήσει; κι' ὁ Ἰεχωβάς άνέθεσε τήν έξουσίαν στόν Ἰούδα. Οὔτε συμβολισμοί, οὔτε άλληγορίαι, οὔτε θεολογία. Ἡ γραμματική έρμηνεία καιί ὁ οὐσιαστικός έλεγχος τοῦ περιεχομένου δέν επιδέχονται άμφισβήτησιν. Οί Ἑβραῖοι πιστεύουν καιί μαζί των συμφωνοῦν καιί οί Χριστιανοί, ὅτι οί Ἰσραηλίται συνεζήτησαν μέ τόν Θεό, ποῖος θά τούς κυβερνήσει κι' ὁ Θεός ὤρισεν τόν Ἰούδα. Τί νά σχολιάσω; μέ ποῖα στοιχεῖα νά κρίνω;

Πάντως ὁ Ἰεχωβά γνωρίζομεν, ὅτι συμπαρίσταται στούς Ἑβραίους καί ἰδίως στόν ἀγαπημένον του Δαυῖδ, ὁ ὁποῖος σφάζει ὑπαρκτούς ἢ ἀνυπάρκτους λαούς, ἄλλους ὑποδουλώνει. Ὁ τσοπάνος τῆς ἐρήμου ἐσκλάβωσε ἔθνη, ὅπως τούς Συρίους! καί ἐπάταξε Βασιλεῖς, ὅπως τόν Ἀδαρέζερ Βασιλέα τῆς Σωβά ἐν Αἰμάθ. Ποῖος Ἀδαρέζερ; ποῖα Σωβά; καί ποῖα Αἰμάθ; Στά «Χρονικά Α΄» (II, 1-6) διαβάζομεν:

«[ΚΕΦ. ιη΄.] ΜΕΤΑ δέ ταῦτα ἐπάταξεν ὁ Δαβίδ τούς Φιλισταίους, καί κατετρόπωσεν αὐτούς, καί ἔλαβε τήν Ἰάθ καί τās κώμας αὐτῆς ἐκ χειρός τῶν Φιλισταίων. 2 Καί ἐπάταξε τούς Μωαβίτας, καί ἔγειναν οἱ Μωαβίται δοῦλοι τοῦ Δαβίδ ὑποτελεῖς. 3 Ἐπάταξεν ἔτι ὁ Δαβίδ τόν Ἀδαρέζερ βασιλέα τῆς Σωβά, ἐν Αἰμάθ, ὅτε ἐπορεύετο νά στήσῃ τήν ἐξουσίαν αὐτοῦ ἐπί τόν ποταμόν Εὐφράτην. 4 Καί ἔλαβεν ὁ Δαβίδ ἐξ αὐτοῦ χιλίας ἀμάξας, καί ἐπτὰ χιλιάδας ἵππέων, καί εἴκοσι χιλιάδας πεζῶν· καί ἐνευροκόπησεν ὁ Δαβίδ πάντας τούς ἵππους τῶν ἀμαξῶν, καί ἐφύλαξεν ἐξ αὐτῶν ἑκατόν ἀμάξας. 5 Καί ὅτε ἦλθον οἱ Σύριοι τῆς Δαμασκοῦ διά νά βοηθήσωσι τόν Ἀδαρέζερ βασιλέα τῆς Σωβά, ὁ Δαβίδ ἐπάταξεν ἐκ τῶν Συρίων εἰκοσιδύο χιλιάδας ἀνδρῶν. 6 Καί ἔβαλεν ὁ Δαβίδ φρουράς ἐν τῇ Συρίᾳ τῆς Δαμασκοῦ· καί οἱ Σύριοι ἔγειναν δοῦλοι τοῦ Δαβίδ ὑποτελεῖς. Καί ἔσωσεν ὁ Κύριος τόν Δαβίδ, πανταχοῦ ὅπου ἐπορεύετο.

Μᾶς λέγουν ὅτι ὁ Δαυῖδ «ἐνευροκόπησε» (ἔκοψε τά νεῦρα τῶν ποδιῶν) ἐπτὰ χιλιάδας ἵππους. Διατί ἄρα γε; Μᾶς λέγουν ὅτι ὁ Δαυῖδ ἔβαλε φρουρούς ἐν τῇ Συρίᾳ τῆς Δαμασκοῦ, ἐνῶ τό ὀρθόν εἶναι ἐν τῇ Δαμασκῶ τῆς Συρίας, διότι ἡ Δαμασκός ὑπάγεται στήν Συρίαν κι' ὄχι ἀντιστρόφως. Μᾶς λέγουν ὅτι ὁ Κύριος

ἔσωσε τόν Δαυῖδ παντοῦ, ὅπου αὐτός ἐπορεύετο. Αὐτά πού κακῶς ἀποτελοῦν μέρος τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας θεωροῦνται θεόπνευστα, ἀληθῆ, ἀναμφισβήτητα. "Ὅποιος δέν τά πιστεύει ἀποκηρύσσεται. Εἰς ἄλλας ἐποχάς Χριστιανικώτατα θά ἐκαίγето ἐπί τῆς πυρᾶς. "Ε, λοιπόν ἄν κάποιος δέν πιστεύει, ὅτι ὁ Θεός ἐβοήθει τόν Δαυῖδ, διά νά ὑποδουλώση λαούς, τοῦτο σημαίνει, ὅτι δέν εἶναι Χριστιανός;

Παρά τήν συμπαράστασιν τοῦ Ἰεχωβά πρὸς τοὺς Ἑβραίους, αὐτοί τόν ἐγκατέλειψαν, χάριν ἄλλων Θεῶν π.χ. τοῦ χρυσοῦ βοδιοῦ. "Ἐτσι πλήρης παραπόνων ὁ Κύριος διαμαρτύρεται πού οἱ Ἑβραῖοι δέν τόν πιστεύουν πλέον. Ἀναφέρει πόσον τοὺς ἐβοήθησε καί στό τέλος δηλώνει, ὅτι δέν πρόκειται στό μέλλον νά τοὺς λυτρώσῃ ἀπό τοὺς ἐχθρούς των. Μέ ὅλον τό δίκαιόν του, τοὺς λέγει νά παρακαλέσουν τοὺς Θεούς, τοὺς ὁποίους ἐξέλεξαν, διά νά τοὺς βοηθήσουν. Στούς «Κριτάς» (I, 11-14) ὁ Κύριος ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς υἱούς Ἰσραήλ:

«11 Καί εἶπε Κύριος πρὸς τοὺς υἱούς Ἰσραήλ, Δέν σᾶς ἐλύτρωσα ἀπό τῶν Αἰγυπτίων, καί ἀπό τῶν Ἀμορραίων, ἀπό τῶν υἱῶν Ἀμμῶν, καί ἀπό τῶν Φιλισταίων; 12 οἱ Σιδώνιοι ἔτι, καί οἱ Ἀμαληκίται, καί οἱ Μαωνίται, σᾶς κατέθλιψαν· καί ἐβοήσατε πρὸς ἐμέ, καί ἐγώ σᾶς ἐλύτρωσα ἐκ τῆς χειρός αὐτῶν· 13 ἀλλά σεῖς μέ ἐγκατελίπετε, καί ἐλατρεύσατε ἄλλους θεούς· διά τοῦτο δέν θέλω σᾶς λυτρώσει πλέον· 14 ὑπάγετε καί βοηθήσατε πρὸς τοὺς θεούς τοὺς ὁποίους ἐκλέξατε· αὐτοί ἄς σᾶς λυτρώσωσιν ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἀμηχανίας σας».

Μετά πολλὰς συζητήσεις, παράπονα, διαπραγματεύσεις μέσφ Ἀγγέλων καί Προφητῶν συνήθως οἱ Ἑβραῖοι ἐπανέρχονται στόν Ἰεχωβά. "Ἐνα ἀπό τά ἀμέ-

τρητα παραδείγματα ἔχομεν στό βιβλίον τῆς Π.Δ. «Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ» (ΚΔ, 23-24):

«23 Τώρα λοιπόν ἀποβάλετε τούς ξένους θεούς, τούς ἐν τῷ μέσῳ ὑμῶν, καί κλίνατε τήν καρδίαν ὑμῶν πρός Κύριον τόν Θεόν τοῦ Ἰσραήλ. 24 Καί εἶπεν ὁ λαός πρός τόν Ἰησοῦν, Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν θέλομεν λατρεύει, καί εἰς τήν φωνήν αὐτοῦ θέλομεν ὑπακούει».

Ὁ θεολόγος μπορεῖ νά νομίζη, ὅτιδῆποτε θέλει. Ὁ ἱστορικός ὅμως ἀκολουθεῖ ἐπιστημονικάς μεθόδους, πού ἐφαρμόζονται βάσει ἀποδεικτικῶν στοιχείων. Ὑπ' αὐτήν τήν ἔννοϊαν ὁ ἱστορικός δέν δέχεται, ὅτι ὁ Ἰεχωβά συνεπολέμει μέ τούς Ἑβραίους, ὅτι αὐτοί τόν ἐγκατέλειπαν, ὅτι κατόπιν ὁ Ἰεχωβά παρεπονεῖτο (μά ἀληθῶς οἱ θεολόγοι ἀποδέχονται, ὅτι ὁ Θεός παραπονεῖται;) καί οἱ Ἑβραῖοι ἀποφασίζουν νά ἀποβάλλουν τούς ξένους Θεούς καί νά λατρεύουν μόνον τόν ἰδικόν των, τόν Ἰεχωβά.

Στό ἀκόλουθον κείμενον τοῦ προφήτου Ἰεζεκιήλ (ΙΣΤ, 15-42) ἔχομεν ἔκχυσιν πορνείας, ἐκπόρνευσις, σφαγήν τέκνων, βδελύγματα, κυλίσματα εἰς αἷμα, γυμνότηας, κακίας, οἰκήματα πορνικά, πορνοστάσια ἐν πλατεία, ἀνοίγματα γυναικείων ποδῶν πρός πάντα διαβάτην, πολλαπλασιασμόν πορνείας, αἰσχράς ὁδοῦς, ἀχορτάγους πορνείας, διαφθοράς, ἀναισχυντίαν πόρνης, μοιχαλίδας, μαστροπεϊάν, μισθώσεις πορνῶν, αἰσχύνας, λιθοβολισμούς, διαπεράσεις μέ ξίφη, πυρπόλησις κατοικιῶν κ.τ.λ.

«15 Σύ ὅμως ἐδαρρεύθης εἰς τό κάλλος σου, καί ἐπορνεύθης διά τήν φήμην σου, καί ἐξέχεας τήν πορνείαν σου εἰς πάντα διαβάτην, γινομένη αὐτοῦ. Καί ἔλαβες ἐκ τῶν ἱματίων σου, καί ἐστόλισας τούς ὑψηλοῦς σου τόπους μέ ποικίλα χρώματα, καί ἐξεπορνεύθης ἐπ' αὐτῶν· τοιαῦτα δέ

ἔγειναν, οὐδέ θέλουσι γείνει. 17 Καί ἔλαβες τά σκεύη τῆς λαμπρότητός σου, τα ἕκ τοῦ χρυσοῦ μου, καί τά ἕκ τοῦ ἀργυρίου μου, τά ὅποια ἔδωκα εἰς σέ, καί ἔκαμες εἰς σεαυτήν εἰκόνας ἀρσενικός, καί ἐξεπορνεύθης μέ αὐτάς· 18 καί ἔλαβες τά κεντητά σου ἱμάτια, καί ἐσκέπασας αὐτάς· καί ἔθεσας ἔμπροσθεν αὐτῶν τό ἔλαιόν μου καί τό θυμίαμά μου.

19 Καί τόν ἄρτον μου, τόν ὁποῖον ἔδωκα εἰς σέ, τήν σεμίδαλιν, καί τό ἔλαιον, καί τό μέλι, μέ τά ὅποια σέ ἔτρεφον, ἔθεσας καί ταῦτα ἔμπροσθεν αὐτῶν εἰς ὁσμήν εὐωδίας· οὕτως ἔγινε, λέγει Κύριος ὁ Θεός. 20 Καί ἔλαβες τούς υἱούς σου καί τάς θυγατέρας σου, τάς ὁποίας ἐγέννησας εἰς ἐμέ, αἱ ταῦτα ἐδυσίασας εἰς αὐτάς, διά νά ἀναλωθῶσιν ἐν τῷ πυρί· μικρόν ἔργον τῶν πορνεύσεών σου ἦτο τοῦτο, 21 ὅτι ἔσφαξας τά τέκνα μου, καί παρέδωκας αὐτά διά νά διαθιβάσωσιν αὐτά διά τοῦ πυρός εἰς τιμὴν αὐτῶν. 22 Καί ἐν πᾶσι τοῖς βδελύγμασί σου καί ταῖς πορνεύσεσί σου, δέν ἐνεθυμήθης τάς ἡμέρας τῆς νεότητός σου, ὅτε ἦσο γυμνή καί ἀσκέπαστος, κυλιομένη ἐν τῷ αἵματί σου.

23 Καί μετὰ πάσας τάς κακίας σου, (Οὐαί, οὐαί εἰς σέ! λέγει Κύριος ὁ Θεός,) 24 ἔκτισας καί εἰς σεαυτήν οἶκημα πορνικόν, καί ἔκαμες εἰς σεαυτήν πορνοστάσιον ἐν πάσῃ πλατείᾳ. 25 Εἰς πᾶσαν ἀρχὴν ὁδοῦ ὠδκοδόμησας τό πορνοστάσιόν σου, καί ἔκαμες τό κάλλος σου βδελυκτόν, καί ἤνοιξας τούς πόδας σου εἰς πάντα διαβάτην, καί ἐπλήθυνας τήν πορνείαν σου. 26 Καί ἐξεπορνεύθης μέ τούς Αἰγυπτίους τούς πλησιοχώρους σου, τούς μεγαλοσάρκους· καί ἐπολυπλασίασας τήν πορνείαν σου, διά νά μέ παροργίσῃς. 27 Ἴδού λοιπόν, ἐξήπλωσα τήν χεῖρα μου ἐπί σέ, καί

ἀφήρεσα τά νενομισμένα σου, καί σέ παρέδωκα εἰς τήν θέλησιν ἐκείνων αἵτινες σέ ἐμίσουν, τῶν θυγατέρων τῶν Φιλισταίων, αἵτινες ἐντρέπονται διά τήν ὁδόν σου τήν αἰσχράν. 28 Καί ἐξεπορνεύθης μέ τούς Ἀσσυρίους, διότι ἦσο ἄπληστος· ναί, ἐξεπορνεύθης μέ αὐτούς, καί ἔτι δέν ἐχορτάσθης. 29 Καί ἐπολυπλασίασας τήν πορνείαν σου ἐν γῆ Χαναάν μέχρι τῶν Χαλδαιῶν· καί οὐδέ οὕτως ἐχορτάσθης.

30 Πόσον διεφθάρῃ ἡ καρδία σου, λέγει Κύριος ὁ Θεός, ἐπειδή πράττεις πάντα ταῦτα, ἔργα τῆς πλέον ἀναισχύντου πόρνῆς! 31 Διότι ἔκτισας τό πορνικόν οἶκμά σου ἐν τῇ ἀρχῇ πάσης ὁδοῦ, καί ἔκαμες τό πορνοστάσιόν σου ἐν πάσῃ πλατείᾳ· καί δέν ἐστάθης ὡς πόρνη, καθότι κατεφρόνησας μίσθωμα· 32 ἀλλ' ὡς γυνή μοιχαλῖς, ἀντί τοῦ ἀνδρός αὐτῆς δεχομένη ξένους. 33 Εἰς πάσας τάς πόρνας δίδουσι μίσθωμα· ἀλλά σύ τά μισθώματά σου δίδεις εἰς πάντας τούς ἐραστάς σου, καί διαφθείρεις αὐτούς, διά νά εἰσέρχωνται πρὸς σέ πανταχόθεν ἐπὶ τῇ πορνείᾳ σου. 34 Καί γίνεται εἰς σέ τό ἀνάπαλιν τῶν ἄλλων γυναικῶν ἐν ταῖς πορνείαις σου· διότι δέν σέ ἀκολουθεῖ οὐδεὶς διά νά πράξῃ πορνείαν· καθότι σύ δίδεις μίσθωμα, καί μίσθωμα δέν δίδεται εἰς σέ, κατά τοῦτο γίνονται εἰς σέ τό ἀνάπαλιν.

35 Διά τοῦτο, ἄκουσον, πόρνη, τόν λόγον τοῦ Κυρίου· 36 Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός· Ἐπειδή ἐξέχεας τόν χαλκόν σύ, καί ἡ γύμνωσίς σου ἐξεσκεπάσθη ἐν ταῖς πορνείαις σου πρὸς τούς ἐραστάς σου, καί πρὸς πάντα τά εἴδωλα τῶν βδελυγμάτων σου, καί διά τό αἷμα τῶν τέκνων σου, τά ὅποια προσέφερες εἰς αὐτά· 37 διά τοῦτο, ἰδοὺ, ἐγὼ συνάγω πάντας τούς ἐραστάς σου μεθ' ὧν κατετρύφησας, καί πάντας ὅσους ἠγά-

πησας, μετά πάντων τῶν μισηθέντων ὑπό σου·
καί θέλω συνάξει αὐτούς ἐπί σέ πανταχόθεν, καί
θέλω ἀποκαλύψει τήν αἰσχύνην σου εἰς αὐτούς,
καί θέλουσιν ἰδεῖ ὅλην τήν γύμνωσίν σου.

38 Καί θέλω σέ κρίνει, κατά τήν κρίσιν τῶν μοι-
χαλίδων, καί ἐκχεουσῶν αἷμα· καί θέλω σέ
παραδώσει εἰς αἷμα μέτ' ὀργῆς καί ζηλοτυπίας.

39 Καί θέλω σέ παραδώσει εἰς τήν χεῖρα αὐτῶν·
καί θέλουσι κατασκάψει τό πορνικόν οἶκημά σου,
καί κατεδαφίσει τούς ὑψηλοὺς ὄπους σου·
θέλουσιν ἔτι σέ ἐκδύσει τά ἱμάτιά σου, καί ἀφαι-
ρέσει τούς στολισμούς τῆς λαμπρότητός σου, καί
θέλουσι σέ ἀφήσει γυμνήν καί ἀσκέπαστον. 40
Καί θέλουσι φέρει ἐπί σέ ὄχλους, οἵτινες θέλουσι
σέ λιθοβολήσῃ μέ λίθους, καί σέ διαπεράσει μέ τά
ξίφη αὐτῶν. 41 Καί θέλουσι κατακαύσει ἐν πυρί
τάς οἰκίας σου, καί θέλουσιν ἐκτελέσει ἐπί σέ κρί-
σεις ἐνώπιον πολλῶν γυναικῶν· καί θέλω σέ
κάμει νά παύσης ἀπό τῆς πορνείας, καί δέν
θέλεις δίδει τοῦ λοιποῦ μίσθωμα.

42 Καί θέλω ἀναπαύσει τόν θυμόν μου ἐπί σέ, καί
ἡ ζηλοτυπία μου θέλει σηκωθῆ ἀπό σου, καί
θέλω ἡσυχάσει, καί δέν θέλω ὀργισθῆ πλέον»
(Ἰεζεκιήλ 1στ', 15-41).

Τί εἶναι αὐτά; Ἱστορία; Θεολογία; Παραλήρημα;
Συνέβησαν ἢ ὄχι; Ἄγνωστον. Τό βέβαιον εἶναι, ὅτι θεω-
ροῦνται ἱερά! καί θεόπνευστα!! ὅπως ὀλόκληρος ἡ
Π.Δ. καί κατά τόν κ. Βασιλειάδη ἡ Π.Δ. εἶναι ἔργον τοῦ
πνεύματος τοῦ Θεοῦ.

Ἐρωτῶ τέλος: ποίου ἐσκότισε ὁ διάβολος τόν νοῦν;
Ἐκείνου πού θαυμάζει ὄσους σφάζουν, κλέπτουν, βιά-
ζουν, ἀντανίζονται, δολοφονοῦν, μοιχεύουν, λεηλατοῦν,
αἰμομικτοῦν, παιδοκτονοῦν κ.τ.λ. ἢ ἐκείνων πού κατα-
δικάζουν τούς ἀνωτέρω ἐγκληματίας; Περιμένω ἀπά-
ντησιν ἀπό τόν κ. Βασιλειάδη...

Ἐμεῖς ἀρνούμεθα τὰ ἀνόσια ἔργα, πού περιγράφει ἡ Π.Δ. Κάποιοι ἄλλοι τὰ θεωροῦν θεόπνευστα. Τὰ συμπεράσματα δικά σας.

Ἡ παραπλανητική τακτική τῶν Ἑβραίων νά ἀναφέρουν κάποιο ἱστορικό γεγονός ἢ κάποιο ἱστορικό πρόσωπο καί κατόπιν νά τό συνδέουν μέ τὰς φαντασιώσεις των, μᾶς εἶναι γνωστόν. Ἐν τούτοις καί τὰ ἀναφερόμενα πραγματικῶς ἱστορικά γεγονότα ἢ πρόσωπα οἱ Ἑβραῖοι συνήθως ἀπό ἄγνοια δέν τὰ καθορίζουν ἐπακριβῶς. Ἔτσι τό μόνον πού κάνουν εἶναι νά ἐντυπωσιάζουν καί νά παρασύρουν τόν ἀδαῆ π.χ. Ὁ Ζαχαρίας (1-3) περιγράφει πῶς ὁ Κύριος ὠμίλησε πρὸς Ζαχαρίαν, τόν υἱόν τοῦ Βαραχίου, υἱοῦ τοῦ Ἰδδῶ, τόν προφήτην. Βεβαίως ὅλοι τοῦτοι οἱ Ἑβραῖοι εἶναι ἀνύπαρκτοι. Διά νά καταστήσουν ὅμως πειστικόν τό κείμενον οἱ ψευδολογοῦντες Ραββίνοι προσδιώρισαν ἱστορικῶς τό πότε «ἔγεινε ὁ λόγος Κυρίου πρὸς Ζαχαρίαν» καί γράφουν, ὅτι ὁ λόγος ἔγεινε τόν ὄγδοον μῆνα τοῦ δευτέρου ἔτους τοῦ Δαρείου, ὅτε ἦτο δηλαδή Βασιλεὺς ὁ Δαρεῖος:

«[ΚΕΦ. α΄.]. ΕΝ τῷ ὀγδῶ μηνί, τῷ δευτέρῳ ἔτει τοῦ Δαρείου, ἔγεινε λόγος Κυρίου πρὸς Ζαχαρίαν, τόν υἱόν τοῦ Βαραχίου, υἱοῦ τοῦ Ἰδδῶ, τόν προφήτην λέγων, 2 Ὁ Κύριος ὠργίσθη μεγάλως ἐπὶ τοὺς πατέρας σας. 3 Διά τοῦτο εἶπέ πρὸς αὐτούς, Οὕτω λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων· Ἐπιστρέψατε πρὸς ἐμέ, λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων, καί θέλω ἐπιστρέψει πρὸς ἐσᾶς, λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων».

Σύμφωνοι, ὡς πρὸς τόν ὄγδοον μῆνα, τοῦ δευτέρου ἔτους, ἀλλά ποίου Δαρείου; διότι Δαρεῖος δέν ὑπῆρξε εἷς, ἀλλὰ πολλοί π.χ. Δαρεῖος ὁ Μῆδος, Δαρεῖος ὁ υἱός τοῦ Ὑστάπου, Δαρεῖος ὁ Ὀχρος, Δαρεῖος ὁ Κοδομανός. Εἰς ποῖον ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς Δαρεῖους τὴν συγκε-

κριμένην μηνοχρονολογίαν ὁ Κύριος ὠμίλησε πρὸς Ζαχαρίαν; Κι' ἂν ἀκόμη τό θεόπνευστον βιβλίον μᾶς ἐπληροφόρει μέ ἀκριβειαν καί μᾶς ἔλεγε π.χ. ὅτι ἐπὶ Δαρείου τοῦ Μήδου, τόν ὄγδοον μήνα τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς βασιλείας του ἔγινε λόγος τοῦ Κυρίου, πρὸς τόν προφήτην Ζαχαρίαν, ἐμεῖς δέν θά εἶχαμε ἀμφιβολίαν ὡς πρὸς τήν ἱστορικότητα τοῦ Δαρείου τοῦ Μήδου, ἀλλά θά εἶχαμε ἀμφιβολίαν, ἂν πράγματι ὁ Κύριος ὠμίλησε πρὸς τόν Ζαχαρίαν, τόν ἀνύπαρκτον, διότι περί αὐτοῦ οὐδεμία ἀπόδειξις, ἔστω ἔνδειξις τῆς ὑπάρξεώς του ἔχομεν.

Ἔτσι λοιπόν, ὅπως καί νά ἐξετάσωμεν τό θέμα προκύπτει ἡ ἔλλειψις ἱστορικότητος τῆς Π.Δ. Παραμύθια μᾶς διηγοῦνται, τά ὅποια κάποτε-κάποτε τοποθετοῦν στόν ἱστορικό χῶρον ἀνακριβῶς ἢ ἀποφεύγοντες συστηματικῶς νά μνημονεύσουν χρονολογίας.

Προκειμένου μάλιστα περί γενεαλογιῶν γράφουν, γράφουν ὀνόματα υἱῶν, πατέρων, θυγατέρων, συζύγων. Ὄνόματα, ὀνόματα. Δίχως μίαν ἔνδειξις ὑπάρξεως των, χωρίς τό παραμικρόν στοιχεῖον γεμίζουν σελίδας μέ κατεβατά γενεαλογιῶν, τά ὅποια κάποιιοι ἠλίθιοι ἀποστηθίζουν π.χ. «Χρονικά» ἢ «Παραλειπόμενα» (B). Παρατίθεται εἰς ἀπό τούς πολλούς καταλόγους γενεαλογιῶν, πού δέν εἶναι οὔτε ἱστορία, (διότι ἐξ αὐτῶν οὐδεὶς οὐδαμοῦ ἀναφέρεται ἢ πιστοποιεῖται) οὔτε ἀρχειακόν ὑλικόν (διότι οὐδέποτε οὐδαμοῦ ἀνευρέθη) οὔτε θεολογία (διότι δέν περιλαμβάνει δόγμα). Τί εἶναι; Εἶναι παράθεσις φανταστικῶν ὀνομάτων. Τίποτε περισσότερον. Ἐπανερχόμεθα στό ζήτημα τῶν γενεαλογιῶν:

«25 Καί οἱ υἱοί τοῦ Ἰεραμεήλ, πρωτοτόκου τοῦ Ἐσρῶν, ἦσαν Ἀράμ ὁ πρωτότοκος, καί Βουνά, καί Ὀρέν, καί Ὀσέμ, καί Ἀχιά. 26 Ὁ Ἰεραμεήλ ἔλαβε καί ἄλλην γυναῖκα, τῆς ὁποίας τό ὄνομα ἦτο Ἀτάρα· αὕτη ἦτο μήτηρ τοῦ Ὠνάμ. 27 Καί

οί υιοί του Ἀράμ, πρωτοτόκου του Ἱεραμεήλ, ἦσαν Μαάς, καί Ἰαμεῖν, καί Ἐκέρ. 28 Καί οί υιοί του Ὠνάμ ἦσαν Σαμμαῖ καί Ἰαδαέ. Καί οί υιοί του Σαμμαῖ, Ναδάβ καί Ἀβισούρ. 29 Καί τό ὄνομα τῆς γυναικός του Ἀβισούρ ἦτο Ἀβιχαίλ, καί ἐγέννησεν εἰς αὐτόν τόν Ἀσβάν, καί τῶν Μωλήθ. 30 Καί οί υιοί του Ναδάβ ἦσαν Σελέδ, καί Ἀπφαῖμ· ἀπέθανε δέ ὁ Σελέδ ἄτεκνος. 31 Καί οί υιοί του Ἀπφαῖμ, Ἰεσεῖ. Καί οί υιοί του Ἰεσεῖ, Σησάν. Καί οί υιοί του Σησάν, Ἀαλαί. 32. Καί οί υιοί του Ἰαδαέ, ἀδελφοῦ του Σαμμαῖ, Ἰεθέρ καί Ἰωνάθαν· ἀπέθανε δέ ὁ Ἰεθέρ ἄτεκνος. 33 Καί οί υιοί του Ἰωνάθαν, Φαλέθ, καί Ζαζά· οὗτοι ἦσαν οί υιοί του Ἱεραμεήλ. 34 Ὁ δέ Σησάν δέν εἶχεν υιοῦς, ἀλλά θυγατέρας. Καί εἶχεν ὁ Σησάν δούλον Αἰγύπτιον, ὀνομαζόμενον Ἰαραά· 35 καί ἔδωκεν ὁ Σησάν τήν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς τόν Ἰσραά, τόν δούλον αὐτοῦ, εἰς γυναῖκα· καί ἐγέννησεν εἰς αὐτόν τόν Ἀτθαῖ. 36 Καί Ἀτθαῖ ἐγέννησε τόν Νάθαν, καί Νάθαν ἐγέννησε τόν Ζαβάδ, 37 καί Ζαβάδ ἐγέννησε τόν Ἐφλάλ, καί Ἐφλάλ ἐγέννησε τόν Ὠβήδ, 38 καί Ὠβήδ ἐγέννησε τόν Ἰηοῦ ἐγέννησε τόν Ἀζαρίαν, 39 καί Ἀζαρίας ἐγέννησε τόν Χελῆς, καί Χελῆς ἐγέννησε τόν Ἐλεασά, 40 καί Ἐλεασά ἐγέννησε τόν Σισαμαῖ, καί Σισαμαῖ ἐγέννησε τόν Σαλλούμ, 41 καί Σαλλούμ ἐγέννησε τόν Ἰεκαμίαν, καί Ἰεκαμίας ἐγέννησε τόν Ἐλισαμά. 42 Οἱ δέ υιοί του Χάλεβ, ἀδελφοῦ του Ἱεραμεήλ, ἦσαν Μησά ὁ πρωτότοκος αὐτοῦ, ὅστις ἦτο ὁ πατήρ του Ζίφ· καί οί υιοί του Μαρησά, πατρός του Χεβρῶν. 43 Καί οί υιοί του Χεβρῶν, Κορέ, καί Θαπφουά, καί Ρεκέμ, καί Σεμά. 44 Καί ὁ Σεμά ἐγέννησε τόν Ραάμ, πατέρα του Ἰορκοάμ· καί ὁ Ρεκέμ ἐγέννησε τόν Σαμμαῖ. 45 Καί ὁ υἱός του Σαμμαῖ ἦτο Μαῶν· ὁ δέ Μαῶν ἦτο πατήρ Βαίθ-

σοῦρ. 46 Καί ἡ Γεφά, παλλακή τοῦ Χάλεβ, ἐγέννησε τόν Χαρράν, καί τόν Μοσά, καί τόν Γαζέζ. Καί Χαρράν ἐγέννησε τόν Γαζέζ. 47 Καί οἱ υἱοί τοῦ Ἰουδαΐ, Ρεγέμ καί Ἰωθάμ, καί Γησάν, καί Φελέτ, καί Γεφά, καί Σαγάφ. 48 Ἡ Μασαχά, παλλακή τοῦ Χάλεβ, ἐγέννησε τόν Σεβέρ καί τόν Θεονανά.

Τήν Π.Δ. μᾶς πληροφορεῖ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (πρός Ἑβραίους, Θ, 19) ὅτι διά νά εἶναι ἔγκυρος ὡς συμφωνία ὁ Μωϋσῆς ἐρράντισεν μέ αἶμα μόσχων καί τράγων μαζί μέ νερό, κόκκινο μαλλί καί ὕσσωπον (ἀρωματώδες φυτόν) αὐτήν καί ὅλον τόν λαόν:

«λαβών τό αἶμα τῶν μόσχων καί τράγων μετά ὕδατος καί ἐρίου κοκκίνου καί ὕσώπου, αὐτό τε τό βιβλίον καί πάντα τόν λαόν ἐρράντισε».

Περαιτέρω ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀπομακρύνεται ἐκ τῆς Π.Δ. Συγκεκριμένως εἰς τήν «πρός Ἑβραίους» (Η', 8-13) ἐπιστολήν του ἀναφέρεται στήν Καινήν Διαθήκην καί γράφει, ὅτι ὁ Χριστός διά νά ὁμιλῇ περί νέας (καινῆς) διαθήκης, σημαίνει, ὅτι ἐκήρυξε παλαιάν τήν πρώτην. Ἐκεῖνο δέ πού παλαιώνει καί γηράσκει πλησιάζει νά ἐξαφανισθῆ: *«ἐν τῷ λέγειν καινήν, πεπαλαίωσε τήν πρώτην· τό δέ παλαιούμενον καί γηράσκον ἐγγύς ἀφανισμοῦ».* Ἡ διάθεσις λοιπόν ἀπομακρύνσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀπό τήν παλαιουμένην καί γηράσκουσαν Π.Δ. πού πλησιάζει νά ἐξαφανισθῆ εἶναι σαφής. Ἡ Καινή Διαθήκη τήν ἀντικαθιστᾶ πλήρως καί εἶναι καί αὐτή «αἰωνία» (Παῦλος: «πρός Ἑβραίους» ΙΓ, 20).

14. ΑΝΙΣΤΟΡΗΤΑ ΚΑΙ ΣΧΙΖΟΦΡΕΝΙΚΑ

Τά θρησκευτικά βιβλία περιέχουν ήθικα διδάγματα, πού αποτελούν κανόνες ζωής συμφώνως προς τούς όποιους πρέπει νά ζούν οί πιστοί. Είναι τά λεγόμενα βιώματα. Ἡ Π.Δ. ώς θρησκευτικόν βιβλίον μᾶς προσφέρει βιώματα ἀντάξια ἑνός ἀπολιτίστου λαοῦ, ἀντάξια ὑπανθρώπων κι' ἐπί πλέον μᾶς παρουσιάζει ἕναν Θεό, τόν Ἰεχωβά, πού δέν εἶναι Ὑπέρτατον Ὄν, ἀλλά κοινός ἐγκληματίας, σφαγεύς παιδιῶν, μοιχός, ληστής λαῶν, ἐξολοθρευτής ἐθνῶν, φθονερός, ἄρπαξ ξένων περιουσιῶν, λεηλάτης, ἐμπρηστής κι' ὀτιδήποτε ἄλλο κακό μπορεῖτε νά φαντασθῆτε. Σχετικά παρέθεσα ἄρκετά κείμενα κι' ἂν θέλετε περισσότερα θά διαβάσετε ἀναλυτικῶς στό βιβλίον μου «*Ἄς μιλήσουμε γιά Ἑβραίους*» ὅπου σᾶς παραπέμπω, διά νά μή τά ἐπαναλαμβάνω ἐδῶ.

Ἀκόμη αἱ «προσωπικότητες» τῆς Π.Δ. ἦσαν κακοποιοί, κοινοί λωποδύται, ἀπατεῶνες, δολοφόνοι, αἰμομίκται, κτηνοβάται, πόρνοι, μαστροποί καί κάθε τί ἀνήθικο κι' ἐγκληματικό πού περνᾶ στήν φαντασία σας τό διέπραξαν οἱ ψευτοπροπάτορες μας. Πράγματι δέν ὑπάρχει οὔτε εἷς Ἑβραῖος τῆς Π.Δ. πού νά ἀποτελῆ ὑπόδειγμα ζωῆς. Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες ἔχομεν ὑπαρκτά πρόσωπα, τά ὅποια εἶναι πρότυπα βίου. Αἱ φυσιολογώμια τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους εἶναι ἱστορικά πρόσωπα κι' ὄχι ἀποκυήματα τῆς Ἑβραϊκῆς νοσηρᾶς φαντασίας.

Δέν εἶναι δυνατόν νά γίνῃ σύγκρισις, μεταξύ τῶν ἀνυπαρκτων Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Αὐνάν, Κάιν, Δαυῖδ, Ἰωσήφ,

Ίακώβ κ.τ.λ. καί τῶν ὑπαρκτῶν Ὀμήρου, Ἀριστοτέλους, Πλάτωνος, Σωκράτους, Εὐκλείδου, Ἡροδότου, Πυθαγόρου, Ἡρακλείτου κ.τ.λ. Οἱ πραγματικοί δικοί μας πρόγονοι προσέφεραν στήν ἀνθρωπότητα τόν πολιτισμόν ἀντιθέτως οἱ φανταστικοί πρόγονοι τῶν Ἑβραίων οὐδέν προσέφεραν. Μήπως εὐρίσκεται στήν Π.Δ. εἰς μαθηματικός; γλύπτης; δραματουργός; ἀθλητής; ἠθοποιός; Οὔτε εἰς! Οἱ πρόγονοί μας κατεσκεύασαν στάδια, βιβλιοθήκας, θέατρα, ἀνάκτορα, γυμνάσια, λουτρά, ἀρχιτεκτονικά ἀριστουργήματα κ.τ.λ. Οἱ πρόγονοι τῶν Ἑβραίων δέν κατεσκεύασαν οὔτε ἓνα στάδιον, οὔτε μίαν βιβλιοθήκην, οὔτε ἓνα θέατρον, οὔτε ἓνα ἀνάκτορον, οὔτε ἓνα γυμναστήριον, οὔτε ἓνα λουτρόν κ.τ.λ. Μά οὔτε ἓνα! διότι ἦσαν τελείως ἀπολίτιστοι κτηνοτρόφοι τῆς ἐρήμου. Τά εἶπαμε καί προηγουμένως.

Ταύτοχρόνως οἱ ἰδιοί μας ἀληθεῖς προπάτορες ἐδημιούργησαν περίλαμπρους πολιτισμούς π.χ. Αἰγαῖος, Μινωϊκός, Μυκηναϊκός, Κλασσικός, Ἀλεξανδρινός, Ἑλληνιστικός, Βυζαντινός ἐνῶ οἱ Ἑβραῖοι ποῖον πολιτισμόν ἔχουν νά δείξουν; Οὐδένα. "Ὅλα τά μουσεῖα τοῦ κόσμου εἶναι ὑπερπλήρη μέ Ἑλληνικά ἐκθέματα. Ἀπεναντίας δέν ἔχουν τό παραμικρό Ἑβραϊκό καλλιτεχνικό ἐπίτευγμα.

Ἐκτός ἀπό τόν πολιτισμόν, πού εἶναι δημιούργημα τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος ἔχομεν καί τήν ἱστορίαν. Ποία ἡ ἰδική μας θέσις; καί ποία ἡ θέσις τῶν Ἑβραίων; Ἀδύνατον νά γίνη ἡ σύγκρισις μεταξύ τῆς αὐτοκρατορικῆς-κοσμοκρατορικῆς φυλῆς τῶν Ἑλλήνων καί τῶν πρωτογόνων Ἑβραίων κτηνοτρόφων. Ὅποιαδήποτε σύγκρισις Ἑλληνικῆς Ἱστορίας καί Ἑβραϊκῆς ἱστορίας εἶναι βλασφημία. Τά εἶπαμε καί προηγουμένως.

Οἱ θεολογοῦντες ἰσχυρίζονται, ὅτι τήν ἐποχὴν τοῦ Μινωϊκοῦ πολιτισμοῦ ὁ Ἰεχωβά ἀπεφάσισε νά ὑπογράψῃ συμφωνία (διαθήκη) μέ τούς Ἑβραίους. Τούς εἶπε σεῖς θά εἰσθε ὁ «ἐκλεκτός λαός» μου, θά σᾶς

δώσω τήν «γῆν τῆς ἐπαγγελίας» καί θά σᾶς ἐξασφαλίσω τήν κυριαρχίαν ἐφ' ὅλων τῶν ἐθνῶν, τά ὅποια θά τά ὑποδουλώσετε μέ τήν βοήθειάν μου, Ἐσεῖς πάλιν θά μέ τιμᾶτε ὡς τόν μόνον Θεόν σας καί θά ἐκτελήτε τάς ἐντολάς μου. Αὐτή εἶναι εἰς συνοπτικὴν παρουσίᾳσιν ὅλη ἡ Π.Δ. Οἱ Χριστιανοὶ θεολόγοι συμφωνοῦν ἀπολύτως ἐπ' αὐτοῦ. Κατόπιν ὁ Ἰεχωβά ἀφοῦ ἔβαλε κί' ἐσφάγησαν λαοὶ κ.τ.λ. ἐγκαθιστᾶ τοὺς Ἑβραίους εἰς ξένην γῆν, τήν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ἀλλὰ οἱ Ἑβραῖοι ἀθετοῦν τήν συμφωνίαν καί ὁ Ἰεχωβά, ἀφοῦ διαμαρτύρεται ἀποφασίζει νά τοὺς ἐγκαταλείψῃ καί στέλλει στήν γῆ τόν μονογενῆ υἱόν του, διὰ νά σώσῃ ὅλον τόν κόσμον μέ νέαν συμφωνία (διαθήκη) ἡ ὅποια ὀνομάζεται Καινὴ Διαθήκη καί συνήφθη μεταξύ τοῦ Ἰεχωβά κί' ὀλοκλήρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἡ πρώτη συμφωνία πού ὀνομάζεται Παλαιὰ Διαθήκη ἐγένετο μεταξύ Ἰεχωβά καί Ἀβραάμ ἐνεργούντος διὰ λογαριασμόν τῶν Ἑβραίων. Ἡ Δευτέρα συμφωνία ἐγένετο μεταξύ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καί τοῦ Ἰεχωβά. Ἐδῶ δέν γνωρίζομεν ποῖος ἐξεπροσώπησε τό ἀνθρώπινον γένος, οὔτε ἂν εἶχε πληρεξουσιότητα, οὔτε εἰς ποῖον συμβολαιογράφον ὑπεγράφη, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τήν Παλαιάν Διαθήκην ἡ ὅποια, διὰ τό ἔγκυρόν της ἔρραντίσθη μέ αἷμα τράγων. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου οἱ θεολογοῦντες Χριστιανοὶ αὐθαιρέτως μᾶς πληροφοροῦν, ὅτι ἡ Καινὴ Διαθήκη εἶναι ἡ συμφωνία τοῦ Θεοῦ, μέ τήν ἀνθρωπότητα. Ποῦ τό γνωρίζουν; καί πῶς ἔγινε; Ἄγνωστον. Ἔτσι λέγουν οἱ Χριστιανοί.

Οἱ Ἑβραῖοι ὅμως ἐπιμένουν, ὅτι ὁ Ἰεχωβά δέν τοὺς ἐγκατέλειψε καί ἡ Καινὴ Διαθήκη δέν ἐκπροσωπεῖ κάτι. Οἱ μὲν Ἑβραῖοι λοιπόν ὑποστηρίζουν τήν Παλαιάν Διαθήκην, οἱ δέ Χριστιανοὶ τήν Καινὴν Διαθήκην. Νομικῶς τό ζήτημα θά ἐλύετο, ἂν οἱ ἐνδιαφερόμενοι προσέφευγον στό Μονομελές Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν, τό ὅποιον ἀρμοδίως θά ἀπεφάσιζε ποία διαθήκη ἰσχύει. Μίαν

σκέψιν διατυπώνω. Πάντως γνωρίζω, ὅτι οἱ Κοσμοκράτορες Ἑλληνες δέν συνεζήτησαν μέ τόν Ἰεχωβᾶ, οὔτε τοῦ ἐζήτησαν νά στείλη τόν μονογενῆ υἱόν του, διά νά τούς σώση, οὔτε υπέγραψαν συμφωνίαν μαζί του, οὔτε γνωρίζω νά προσεχώρησαν κατόπιν εἰς συμφωνίαν. Ὅποτε συνεζήτησα μέ σοφούς θεολόγους δέν ἔλαβον πειστικές ἀπαντήσεις. Ἐπίσης ἐματαίωσαν τηλεοπτικούς διαλόγους, λόγω φόρτου ἐργασίας.

Πέραν τῶν ἀνωτέρω δημιουργεῖται κι' ἄλλο ζήτημα. Συγκεκριμένως ὁ Ἰεχωβᾶ ἦτο ὁ μονοπρόσωπος Θεός τῆς Π.Δ. Ἐνῶ στήν Κ.Δ. ὁ Θεός εἶναι Τριαδικός (Πατήρ, Υἱός καί Ἅγιον Πνεῦμα). Πότε ἔγιναν αὐταί αἱ ἀλλαγαί; καί διατί;

Δέν ἐπιθυμῶ νά μετατοπίσω τήν συζήτησιν πρός τήν θεολογίαν, ἐπειδή ἐκεῖ ἐπικρατεῖ τό δόγμα. Συγκρίνων ὅμως τήν Π.Δ. μέ τήν Κ.Δ. διαπιστώνω ἀμέσως, ὅτι στήν Κ.Δ. δέν ὑπάρχει ἡ ἀθλία νοσηρότης τῆς Π.Δ. Βεβαίως στή Κ.Δ. ἀπαντᾶται ὁ προδότης (Ἰούδας) ὁ ἄπιστος (Θωμᾶς) ὁ ψεύδορκος (Πέτρος πού ὠρκίζετο κι' ἀναθεμάτιζε, ὅτι δέν γνωρίζει τόν Ἰησοῦ) ὁ δειλός (οἱ μαθηταί ἐγκατέλειψαν τόν Χριστόν στό μαρτύριόν του) ἀλλά ὅπωςδήποτε στήν Κ.Δ. δέν παρατηροῦνται τά ἐγκλήματα τῆς Π.Δ. καί κυρίως ὁ Χριστός δέν ἐδίδαξε τήν σφαγήν, τήν κλοπήν, τήν ἐξολόθρευσιν, τήν πυρπόλησιν κ.τ.λ. οὔτε οἱ Ἀπόστολοι ἦσαν λωποδύται, ἀπατεῶνες, δολοφόνοι κ.τ.λ. ὅπως οἱ «προπάτορες ἡμῶν» Ἑβραῖοι τῆς Π.Δ.

Τέλος ἡ Κ.Δ. ἔχει ἠθικόν περιεχόμενον, τό ὅποιον περιλαμβάνει πνευματικές ἀξίας, πού τό πρῶτον διευτυπώθησαν ἐκτενῶς, ἀπό τούς Ἀρχαίους Ἑλληνας Φιλοσόφους καθ' ὀλοκληρίαν.

Ἡ ἀντίθεσις Π.Δ. καί Κ.Δ. υπῆρξε ἡ βαθυτέρα αἰτία τῆς Σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ, ὑπό τῶν Ἑβραίων πού ἔβλεπαν, ὅτι ὁ Χριστός καταστρέφει («διαφθείρει») ἔλε-

γαν) τήν θρησκευτικήν βάσιν τῆς ἐνότητος τοῦ Ἑβραϊκοῦ ἔθνους.

Σήμερον, ὅπως πάντα, ὁ Ἑβραϊσμός στό Ἰσραήλ καί διεθνῶς βασιζέται ἀποκλειστικῶς στήν θρησκείαν του, ἡ ὁποία τοῦ ἐξασφαλίζει ἐνότητα, συνοχή καί συνεπῶς ἐπιβίωσιν. Οἱ Ἑβραῖοι ἐναπέθεσαν τήν ὑπαρξίν των στόν Θεό των καί αὐτό τούς δίδει δύναμιν, διά νά ἐπιζήσουν καί ἐλπίδα διά νά ἐπικρατήσουν. Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες ἐνεπιστεύθημεν τήν ὑπαρξίν μας καί τό μέλλον μας ὄχι εἰς Θεόν ἀληθῆ ἢ ψευδῆ, ἀλλά στήν ἰσχύν τοῦ πνεύματος τῆς Φυλῆς μας καί στήν ρώμην τοῦ ἔθνους μας. Ἐμεγαλουργήσαμεν στήν Παγκόσμιον Ἱστορίαν τόσον πολύ, ὥστε κατωρθώσαμεν κάτι, πού οὐδεὶς ἄλλος λαός τό ἐπέτυχε, δηλαδή ἐπὶ χιλιετίας ἡ ἱστορία τῆς Ἑλλάδος ἦτο ἡ ἱστορία ὅλου τοῦ κόσμου, δίχως νά μᾶς βοηθήσῃ κάποιος Θεός, ἀλλά χάριν στόν ὑψιστον Φυλετικόν Ἐαυτόν μας.

Ὅταν οἱ Ἑβραῖοι παρέβησαν -ὄχι μίαν, ἀλλά πολλάς φορές- τήν συμφωνίαν των μέ τόν Ἰεχωβά ὁ προφήτης Ἡσαΐας εἶδε ὄρασιν, ὅπου ὁ Κύριος διαμαρτύρεται, πού οἱ Ἑβραῖοι τόν ἐγκατέλειψαν καί τούς ὑβρίζει μέ βαρυτάτους χαρακτηρισμούς. Τούς ἀποκαλεῖ ἔθνος ἀμαρτωλόν, λαόν πεφορτωμένον μέ ἀνομίαν, σπέρμα κακοποιῶν, υἱούς διεφθαρμένους! Κι' ὅλα αὐτά τά ἐξαπολύει ὁ Ἰεχωβά ἐναντίον τοῦ ἐκλεκτοῦ του λαοῦ. Ἡ ὄρασις τοῦ Ἡσαίου ἔχει ἀκριβῶς ὡς ἑξῆς:

«*ΗΣΑΪΑΣ. ΚΕΦ. α.*

1 ΟΡΑΣΙΣ ΗΣΑΪΟΥ ΥΙΟΥ ΑΜΩΣ, ΤΗΝ ΟΠΟΙΑΝ ΕΙΔΕ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ, ΕΝ ΤΑΙΣ ΗΜΕΡΑΙΣ ΟΖΙΟΥ, ΙΩΑΘΑΜ, ΑΧΑΖ, ΚΑΙ ΕΖΕΚΙΟΥ, ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΙΟΥΔΑ.

2 Ἀκούσατε, οὐρανοί, καί ἀκροάσθητι, γῆ· διότι, ὁ Κύριος ἐλάλησεν·

Υἱούς ἔθρεψα καί ὑψωσα, ἀλλ' αὐτοί ἀπεστάτησαν ἀπ' ἐμοῦ.

3 Ὁ βοῦς γνωρίζει τόν κτήτορα αὐτοῦ, καί ὁ ὄνος τήν φάτνην τοῦ κυρίου αὐτοῦ· ὁ Ἰσραήλ δέν γνωρίζει, ὁ λαός μου δέν ἐννοεῖ.

4 Οὐαί, ἔθνος ἀμαρτωλόν, λαέ πεφορτωμένε ἀνομίαν, σπέρμα κακοποιῶν, υἱοί διεφθαρμένοι· ἐγκατέλιπον τόν Κύριον, κατεφρόνησαν τόν Ἅγιον τοῦ Ἰσραήλ, ἐστράφησαν εἰς τά ὀπίσω».

Ἐκτός ἀπό τήν ἀθέτησι τῶν συμπεφωνηθέντων ὁ Ἰεχωβά παραπονεῖται, ὅτι ὁ περιούσιος λαός δέν τοῦ προσέφερε τά ἀρνιά τῶν ὀλοκαυτωμάτων του, οὔτε τόν ἐτίμησαν μέ τάς ἀπαραιτήτους θυσίας π.χ. στόν Ἡσαΐαν (ΜΓ, 22-23) διαβάζομεν:

«22 Ἀλλά σύ, Ἰακώβ, δέν μέ ἐπεκαλέσθης· ἀλλά σύ, Ἰσραήλ, ἐβαρύνθης ἀπ' ἐμοῦ. 23 Δέν προσέφερες εἰς ἐμέ τά ἀρνιά τῶν ὀλοκαυτωμάτων σου, οὐδέ μέ ἐτίμησαν μέ τάς θυσίας σου».

Παρ' ὅλα αὐτά ὁ Ἰεχωβά ὑπεσχέθη, ὅτι θά σφάξῃ ὅλα τά Ἔθνη (Ἡσαΐας ΛΔ, 1-3):

«[ΚΕΦ. λδ'.] ΠΛΗΣΙΑΣΑΤΕ, ἔθνη, διά νά ἀκούσητε· καί προσέξατε, λαοί· ἄς ἀκούσῃ ἡ γῆ, καί τό πλήρωμα αὐτῆς· ἡ οἰκουμένη, καί πάντα ὅσα γεννῶνται ἐν αὐτῇ. 2 Διότι ὁ θυμός τοῦ Κυρίου εἶναι ἐπί πάντα τά ἔθνη, καί ἡ φλογερά ὀργή αὐτοῦ ἐπί πάντα τά στρατεύματα αὐτῶν· κατέστρεψε αὐτά ὀλοκλήρως· παρέδωκεν αὐτά εἰς σφαγήν. 3 Οἱ δέ πεφονευμένοι αὐτῶν θέλουσι ριφθῆ ἔξω, καί ἡ δυσωδία αὐτῶν δέλει ἀναδοθῆ ἀπό τῶν πτωμάτων αὐτῶν· τά δέ ὄρη θέλουσι διαλυθῆ ἀπό τοῦ αἵματος αὐτῶν».

Ἐπί πλέον ὁ Κύριος ὁ Θεός τοῦ Ἰσραήλ θά ὑψώσῃ τήν χεῖρα του, πρός τά Ἔθνη τά ὅποια θά φέρουν στήν ἀγκαλιά των τούς Ἑβραίους καί τάς Ἑβραίας στούς ὤμους των! ἐνῶ οἱ Βασιλεῖς τῶν Ἐθνῶν θά εἶναι

παιδοτρόφοι τῶν Ἑβραίων καί αἱ Βασίλισσαι τῶν Ἐθνῶν θά γίνουν αἱ τροφαί τῶν Ἑβραιοπαίδων. Ὅλοι τέλος θά προσκυνοῦν τούς Ἑβραίους μέ τό πρόσωπον κάτω στήν γῆν καί θά γλείψουν τό χῶμα, πού ἐπάτησαν οἱ πόδες τῶν Ἑβραίων!! (Ἡσαΐας, ΜΘ, 22-23):

«22 Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός· Ἴδού, θέλω ὑψώσει τήν χεῖρα μου πρὸς τά ἔθνη, καί στήσει τήν σημαίαν μου πρὸς τούς λαούς, καί θέλουσι φέρει τούς υἱούς σου ἐν ταῖς ἀγκάλαις, καί αἱ θυγατέρες σου θέλουσι φερθῆ ἐπ' ὤμων· 23 καί βασιλεῖς θέλουσιν εἶσθαι οἱ παιδοτρόφοι σου, καί αἱ βασίλισσαι αὐτῶν αἱ τροφοί σου· θέλουσι σέ προσκυνήσει μέ τό πρόσωπον πρὸς τήν γῆν, γλείφει τό χῶμα τῶν ποδῶν σου.

Κι' αὐτά τά γελοῖα, τά σχιζοφρενικά, τά ἀπαίσια, τά ἔχουν ἐνσωματώσει στήν Χριστιανικήν θρησκείαν, μέ τήν ὁποίαν βεβαίως ἔρχονται εἰς ἀπόλυτον ἀντίθεσιν, διότι οὐδέποτε ὁ Χριστός ἐδίδαξε, ὅτι ὅλα τά Ἔθνη θά ὑποδουλωθοῦν στούς Ἑβραίους καί οἱ Βασιλεῖς καί αἱ Βασίλισσαι τῶν Ἐθνῶν θά ὑπηρετοῦν τά Ἑβραϊόπουλα κι' ὅτι ὅλα τά Ἔθνη θά γλείφουν τό χῶμα τῶν ποδῶν τῶν Ἑβραίων! Τέλος ὁ Ἑβραιοθεός διαβεβαιώνει, ὅτι ὅσοι στενοχωροῦν τούς Ἑβραίους θά τούς κάμηνά φάγουν τάς σάρκας των καί νά μεθύσουν μέ τό αἷμα των. Φρικαλεότητες πού ἀναφέρει ὁ Ἡσαΐας (ΜΘ, 26).

«26 Τούς δέ καταθλιβόντάς σε θέλω κάμει νά φάγωσι τάς ἰδίας αὐτῶν σάρκας· καί θέλουσι μεθυσθῆ μέ τό ἴδιον αὐτῶν αἷμα, ὡς μέ νέον οἶνον».

Ὁ Ἰεχωβά σκέπτεται καί δρᾷ πάντοτε πρὸς ὄφελος τῶν Ἑβραίων. Ἄλλως τε τό θέμα εἶναι ξεκαθαρισμένο. Ὁ Ἰεχωβά εἶναι «ὁ Θεός τοῦ Ἰσραήλ» (Ἱερεμίας, ΙΣΤ, 9-ΙΘ,3-ΙΕ,27 κ.τ.λ.). Δέν εἶναι ὁ Θεός ἄλλων ἐθνῶν, ἀλλά

μόνον τῶν Ἑβραίων, πού εἶναι ὁ λαός του καί αὐτός ὁ Θεός του, πού μάλιστα περιπατεῖ μεταξύ τους!

«12 καί θέλω περιπατεῖ μεταξύ σας, καί θέλω εἶσθαι Θεός σας, καί σεῖς θέλετε εἶσθαι λαός μου». («Λευϊτικόν» ΚΣΤ, 12)

Ὁ Ἰεχωβᾶ λοιπόν δηλώνει σαφέστατα, ὅτι εἶναι Θεός τῶν Ἑβραίων καί ἐκεῖνοι ὁ λαός του. Πῶς λοιπόν ὑπεισέρχονται τέτοια κείμενα στήν Χριστιανική θρησκεία; μέ τήν ὁποῖαν ἀσφαλῶς οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν ἢ μᾶλλον διά νά ἀκριβολογῶμεν ἀντιτίθενται πρὸς τό Χριστιανικόν πνεῦμα, κατά τό ὁποῖον ὁ Θεός εἶναι Θεός ὅλων τῶν ἀνθρώπων κι' ὄχι μόνον τῶν Ἑβραίων. Σημειώσατε, ὅτι ἡ συμφωνία Ἰεχωβᾶ-Ἀβραάμ, κατά τόν Ἑβραιοθεό εἶναι αἰώνιος καί διά τό ἀσφαλές τοῦ λόγου ὁ Ἰεχωβᾶ ἐβεβαίωσε μέ ὄρκο στόν Ἰσαάκ καί στόν Ἰακώβ, περί τῆς αἰωνίου διαθήκης:

*«16 Τῆς διαθήκης τήν ὁποῖαν ἔκαμε πρὸς τόν Ἀβραάμ, καί τόν ὄρκον αὐτοῦ πρὸς τόν Ἰσαάκ·
17 Καί ἐβεβαίωσεν αὐτόν πρὸς τόν Ἰακώβ διά νόμον, πρὸς τόν Ἰσραήλ διά διαθήκην αἰώνιον». («Χρονικά Α'», ΙΣΤ, 16-17)*

Ἄλλοῦ πάλιν, διά νά μή μένη ἀμφιβολία εἰς κάποιον, ὁ Ἰεχωβᾶ δηλώνει ὁ ἴδιος, ὅτι εἶναι ὁ Κύριος ὁ Θεός τῶν Ἑβραίων, τούς ὁποίους ἀπεχώρισε ἀπό τούς λαούς: *«Ἐγώ εἶμαι ὁ Κύριος ὁ Θεός σας, ὅστις σᾶς ἀπεχώρισα ἀπό τῶν λαῶν» («Λευϊτικόν» Κ, 24).*

Ὅπως ἐδιδάχθη ἀπό τήν Π.Δ. ὁ Ἰεχωβᾶ ἐξασφαλίζει τήν παγκόσμιον κυριαρχίαν τῶν Ἑβραίων, στούς ὁποίους ὅλα τά ἔθνη θά γίνουν δοῦλοι, μέ ἀντάλλαγμα οἱ Ἑβραῖοι νά κόβουν τά πουλάκια τους (περιτομή) νά μή ἀπασχολοῦνται τό Σάββατον, νά τηροῦν τά θεῖα διδάγματα καί νά ἀφιερώνουν στόν Ἰεχωβᾶ τά πρωτότοκα βόδια καί πρόβατα, τά ὁποῖα ὡς πρωτότοκα δέν ἐπιτρέπεται νά ἐργάζονται καί εἰδικῶς τό πρωτό-

τοκον πρόβατον δέν πρέπει νά τό κουρεύουν! Ναι τέτοιας σοβαράς έπιταγάς δίδει ό Θεός:

«19 Πάντα τά πρωτότοκα, όσα γεννώνται μεταξύ τῶν βοῶν σου καί τῶν προβάτων σου τά άρσενικά, θέλεις άφιερώνει εις Κύριον τόν Θεόν σου· δέν θέλεις μεταχειρισθῆ εις έργασίαν τόν πρωτότοκον μόσχον σου, ούδέ κουρεύσει τό πρωτότοκον τῶν προβάτων σου. («Δευτερονόμιον» ΙΕ, 19)

Υπάρχουν κι' άλλαι έξ ίσου σοβαραί έντολαί σχετικαί μέ τά πρωτότοκα τῶν βοδιῶν, τῶν προβάτων καί τῶν αἰγῶν, τά όποία δέν έπιτρέπεται νά πωλοῦνται, διότι εἶναι άγια! καί ό Κύριος εύχαριστεῖται άπό τήν όσμῆν τοῦ καιομένου λίπους των. Στο θεόπνευστον βιβλίον τῶν «Αριθμῶν» (ΙΖ, 17-180 διαβάζομεν:

«Τά πρωτότοκα όμως τῶν βοῶν, ἢ τά πρωτότοκα τῶν προβάτων, ἢ τά πρωτότοκα τῶν αἰγῶν, δέν θέλουσιν έξαγοράζεσθαι· άγια εἶναι τό αίμα αὐτῶν θέλεις ραντίζει επί τό θυσιαστήριον, καί τό πάχος αὐτῶν θέλεις καίει διά προσφοράν γινομένην διά πυρός, εις όσμῆν εύωδίας πρὸς τόν Κύριον. 18 Καί τό κρέας αὐτῶν θέλει εἶσθαι σοῦ, καθώς τό κινητόν στηθος καί ό δεξιός ώμος εἶναι σοῦ».

Εἰλικρινῶς δέν γνωρίζω άν άκόμη καί σήμερα οἱ Έβραῖοι ακολουθοῦν τάς όδηγίας τοῦ Ίεχωβά, διά τά πρωτότοκα βόδια, πρόβατα καί αἰγας. Πάντως τά πουλάκια των τά κόβουν.

Διά τήν περιτομήν (ἢ άλλως άκροβυστίαν, έκτομή άκρου πόσθης) νά διευκρινίσωμεν τά άκόλουθα. Τό έλαστικόν δέρμα, τό όποῖον περιβάλλει τό πέος όνομάζεται πόσθη. Τό κόψιμο (έκτομή) κυκλοτερώς γύρω, γύρω δηλαδή, τοῦ μέρους τῆς πόσθης πού καλύπτει τήν βάλανον τοῦ πέους λέγεται περιτομή. Αὐτή γίνε-

ται διά λόγους υγείας π.χ. πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς φимώσεως καί διά θρησκευτικούς, ὅπως συμβαίνει στήν Ἑβραϊκὴν θρησκείαν, ὅπου ὁ ἴδιος ὁ Ἰεχωβά διέταξε νά περιτέμνωνται τὰ ἄρρενα καί πρῶτος κατὰ τήν συμφωνίαν του μέ τόν Ἑβραιοθεό ἔκανε περιτομή ὁ Ἀβραάμ. Μάλιστα ἀναφέρεται στό θεόπνευστον βιβλίον τῆς Π.Δ. «Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ» (Ε, 2-3) ὅτι ὁ Κύριος εἶπε στόν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ νά κατασκευάσῃ κοπτεράς μαχαίρας, ἀπό πέτρας καί νά κόψῃ τὰ πουλάκια τῶν Ἑβραίων, διά δευτέραν φοράν, ἴσως διότι τήν πρώτην δέν τὰ ἔκοψαν καλῶς ἢ διότι κάποιοι ἐξέφυγαν:

«2 Κατ' ἐκείνον τόν καιρόν εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τόν Ἰησοῦν, Κάμε εἰς σεαυτὸν λιθίνας μαχαίρας κοπτεράς, καί περίτεμε ἐκ δευτέρου τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ. 3 Καί ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς εἰς ἑαυτὸν λιθίνας μαχαίρας κοπτεράς καί περιέτεμε τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ».

Τὴν περιτομὴν ἀπηχθάνοντο οἱ Ἕλληνες καί οἱ Ρωμαῖοι. Σήμερον τὴν διατηροῦν ἐκτός τῶν Ἑβραίων διάφοροι Ἀσιατικοί καί Ἀφρικανικοί λαοί, διά λόγους ὑποτίθεται καθαριότητος. Παραδόξως τὸ Ἑβραϊκὸν αὐτὸ θρησκευτικὸν ἔθιμον διετηρεῖτο στόν Χριστιανισμόν μέχρις ὅτου τὸ κατήργησε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος («πρὸς Γαλάτας» Ε, 6) ὡς ἀσυμβίβαστον πρὸς τόν Χριστιανισμόν («ἐν Χριστῷ οὔτε περιτομὴ τις ἰσχύει, οὔτε ἀκροβυστίαι»). Παρὰ ταῦτα καθιερώθη (πιθανῶς τὸν 9ον αἰῶνα) νά ἐορτάζεται ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τὸ γεγονός τῆς περιτομῆς τοῦ Χριστοῦ τὴν 1ην Ἰανουαρίου, μολονότι **ὁ Χριστός δέν ἔκανε περιτομή**. Ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς (Α, 59) δέν βεβαιώνει, ὅτι ὁ Ἰησοῦς περιετάμῃ, ὅπως ἀνακριβῶς ἐρμηνεύουν τὸ ἐδάφιον οἱ ἀγνοοῦντες Ἕλληνικά. Δεύτερον καί ἂν περιετάμῃ (πού ἐπιμένω δέν συνέβη) διατί ἐορτάζει τὸ γεγονός τοῦτο ἡ Ἐκκλησία;

καί τέλος πῶς ἐορτάζεται κάτι πού ὁ Ἀπόστολος Παῦλος θεωρεῖ ἀσυμβίβαστον πρὸς τόν Χριστιανισμόν. Ἀπεναντίας ἂν ὁ Χριστός εἶχε περιτιμηθῆ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δέν θά διεχώριζε αὐτήν τήν πρᾶξιν, ἀπό τήν Χριστιανικὴν θρησκείαν.

Ὁ Χριστιανισμός δέν δέχεται τήν περιτομήν, διά τήν ὁποίαν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (πρὸς Κορινθίους Α΄ Ζ, 19) σαφῶς λέγει, ὅτι ἡ περιτομή δέν εἶναι τίποτε! κι' αὐτό πού ἔχει σημασίαν εἶναι ἡ τήρησις τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ: *«ἡ περιτομή οὐδέν ἐστὶ καὶ ἡ ἀκροβυστία οὐδέν ἐστίν, ἀλλὰ τήρησις ἐντολῶν Θεοῦ»* καὶ προσθέτει (πρὸς Γαλάτας Ε, 2) ὅτι ἐάν περιτέμνεσθε ὁ Χριστός δέν πρόκειται νά σᾶς ὠφελήσῃ εἰς τίποτε!

«Ἴδε ἐγὼ Παῦλος λέγω ὑμῖν ὅτι ἐάν περιτέμνησθε, Χριστός ὑμᾶς οὐδέν ὠφελήσει».

Στὴν «πρὸς Γαλάτας» (Ε, 6) ἐπιστολὴν τοῦ ὁ Παῦλος γράφει:

«Ἄλλωστε ἐκεῖ πού κυριαρχεῖ ὁ Ἰησοῦς Χριστός δέν ἔχει καμιὰ σημασία οὔτε τὸ νά κάνῃς περιτομή οὔτε τὸ νά μὴν κάνῃς· σημασία ἔχει ἡ πίστις στό Χριστό, ἡ ὁποία ἐκδηλώνεται ἔμπρακτα μέ ἀγάπη».

Ἐπομένως ἡ Ἐκκλησία ἐορτάζει ἓνα «γεγονός» πού πρῶτον δέν συνέβη καὶ δεύτερον, πού ἀπὸ τόν Παῦλον θεωρεῖται ἄνευ σημασίας. Ἄν ὁ κ. Βασιλειάδης θεωρεῖ τήν περιτομήν σημαντικόν γεγονός ὡς μέρος τῆς Π.Δ. πού μάλιστα ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας, ἄς μεταβῆ στά ἐξωτερικά ἰατρεῖα τοῦ νοσοκομείου «Συγγροῦ» νά τοῦ κόψουν τὸ πουλάκι του, ὥστε νά εἶναι συνεπής, πρὸς τήν πίστιν του στήν Π.Δ.

Οἱ Ἑβραῖοι πού σφάζουν ὀλοκλήρους λαούς, πού καταστρέφουν πόλεις, πού δολοφονοῦν παιδιὰ καὶ γυναῖκας δέν ἐνοχλοῦνται, ἀλλὰ ἂν κάποιος ἐργασθῆ

τό Σάββατον, τότε ἐνοχλοῦνται καί τόν σκοτώνουν. Στούς «Ἀριθμούς» (ΙΕ, 32) ἀναφέρεται ἡ περίπτωση κάποιου, ὁ ὁποῖος ἐμάζευε ξύλα στήν ἔρημον τήν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου. Ἀμέσως τόν συνέλαβαν καί τόν ὠδήγησαν στόν Μωϋσῆν, στόν Ἄαρῶν καί ἐνώπιον ὅλης τῆς Ἑβραϊκῆς Συνόδου καί διερωτῶντο τί νά τόν κάνουν; Ἐνεφανίσθη λοιπόν τότε ὁ Κύριος καί διέταξε τόν Μωϋσῆν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἔπρεπε ὅπωςδήποτε νά θανατωθῆ διά λιθοβολισμοῦ, ὅπως καί συνέβη. Ἴδου καί τό θεόπνευστον κείμενον:

«32 ΚΑΙ ὅτε ἦσαν οἱ υἱοί Ἰσραήλ ἐν τῇ ἐρήμῳ, εὗρον ἄνθρωπον συλλέγοντα ξύλα τήν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου. 33 Καί οἱ εὐρόντες αὐτόν συλλέγοντα ξύλα, ἔφεραν αὐτόν πρός τόν Μωϋσῆν καί τόν Ἄαρῶν, καί πρός πᾶσαν τήν Συναγωγήν· 34 καί ἔβαλον αὐτόν εἰς φύλαξιν, ἐπειδή δέν ἦτο ἔτι φανερόν τί ἔπρεπε νά κάμωσιν εἰς αὐτόν. 35 Καί εἶπε Κύριος πρός τόν Μωϋσῆν, Ὁ ἄνθρωπος ἐξάπαντος θέλει θανατωθῆ· πᾶσα ἡ Συναγωγή θέλει λιθοβολήσῃ αὐτόν μέ λίθους ἔξω τοῦ στρατοπέδου.

36 Καί πᾶσα ἡ Συναγωγή ἔφεραν αὐτόν ἔξω τοῦ στρατοπέδου, καί ἐλιθοβόλησαν αὐτόν μέ λίθους, καί ἀπέθανε· καθῶς προέταξε Κύριος εἰς τόν Μωϋσῆν».

Ὁ Ἰεχωβᾶ ὅπως εἶδατε στήν τήρησι τῶν ἐντολῶν του εἶναι σκληρός. Ἐπιβάλλει θανατικήν ποινήν διά λιθοβολισμοῦ, πράγμα πού φυσικά οὐδέποτε ἐδίδαξε ὁ Χριστός. Ἐρωτῶ τό ἀνωτέρω κείμενον εἶναι ἱστορία; Ἀσφαλῶς ὄχι.

Πάντως τό θεῖον μεγαλεῖον τοῦ Ἰεχωβᾶ φαίνεται στήν ἀντιμετώπισιν τῶν ἀκουσίων ἁμαρτημάτων. Ὅποιος ἐξ ἀγνοίας ἁμαρτήσῃ μπορεῖ νά σωθῆ, ἐάν φέρῃ στόν ἱερέα μίαν κασιόκαν ἐνός ἔτους, ὅποτε ὁ

ιερεύς τόν ἐξιλέωνει ἐκ τοῦ ἀκουσίου ἁμαρτήματος. Διά τούς ἀμφισβητοῦντας παραθέτω τό θεόπνευστον κείμενον («Ἀριθμοί» ΙΕ, 27-28).

«27 Ἐάν δέ ψυχή τις ἁμαρτήσῃ ἐξ ἀγνοίας, οὗτος πρέπει νά φέρῃ αἶγα ἐνιαύσιον εἰς προσφοράν περί ἁμαρτίας· 28 καί θέλει κάμει ἐξιλέωσιν ὁ ἱερεύς ὑπέρ τήν ψυχῆς ἣτις ἡμάρτησεν ἐξ ἀγνοίας, ὅταν ἁμαρτήσῃ».

Εἶναι σύνηθες, ὅτι ὅπως καί ἄλλοῦ γράφεται ὁ Ἰεχωβά ἐνδιαφέρεται ἰδιαίτερως, διά τά ἐρίφια. Μερικάς φορές εἶναι λεπτομερῆς στάς ἀξιώσεις του, ὅπως ὅταν πρόκειται νά δεχθῆ προσφοράν ἀπό στέαρ (λίπος) ἐκ τοῦ κριοῦ, τοῦ ὁποίου προτιμᾷ τό εὐρισκόμενον ὑπεράνω τοῦ ἥπατος ἢ πού περικαλύπτει τά ἐντόσθια. Τόν ἐνδιαφέρει ἐπίσης ἡ οὐρά τοῦ κριοῦ. Διά τήν πληρότητα ὅμως τῆς προσφορᾶς ζητεῖ πῆτταν ἐλαιωμένην, ἄρτον καί μίαν λαγάναν! Ἰδού τό θεόπνευστον κείμενον («Ἐξοδος» ΚΘ 22-25).

«22 Καί θέλεις λάβει ἐκ τοῦ κριοῦ τό στέαρ καί τήν οὐράν, καί τό στέαρ τό περικαλύπτον τά ἐντόσθια, καί τόν ἐπάνω λοβόν τοῦ ἥπατος, καί τούς δύο νεφρούς, καί τό στέαρ τό ἐπ' αὐτῶν, καί τόν δεξιόν βραχίονα, (διότι εἶναι κριός καθιερώσεως), 23 καί ἓνα ψωμόν, καί μίαν πῆτταν ἐλαιωμένην, καί ἓν λάγανον ἐκ τοῦ κανίστρου τῶν ἀζύμων τῶν προτεθειμένων ἐνώπιον Κυρίου· 24 καί θέλεις ἐπιθέσει τά πάντα εἰς τάς χεῖρας τοῦ Ἀαρῶν, καί εἰς τάς χεῖρας τῶν υἱῶν αὐτοῦ· καί θέλεις κινήσει αὐτά, εἰς κινητήν προσφοράν ἐνώπιον Κυρίου. 25 Καί θέλεις λάβει αὐτά ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν, καί καύσει ἐπί τοῦ θυσιαστηρίου ἐπάνω τοῦ ὀλοκαυτώματος, εἰς ὁσμήν εὐωδίας ἐνώπιον Κυρίου· τοῦτο εἶναι θυσία γενομένη διά πυρός εἰς τόν Κύριον».

Αυτά βεβαίως δέν είναι ιστορία, αλλά κι' ἄν ἐξετασθοῦν θρησκευοιογικῶς, τότε χωρίς ἀντίρρησην ἔχομεν ἓνα κτηνοτρόφον Θεόν, ὁ ὁποῖος ἀπαιτεῖ προσφοράς φαγητῶν! Μάλιστα κατήγγειλε τούς Ἑβραίους ὅτι τοῦ... ἔκλειψαν τὰς προσφοράς, πού ἦσαν ἡ τροφή τοῦ Κυρίου! Ὁ Ἰεχωβά παρακινεῖ τούς Ἑβραίους νά σκοτώνουν, ἀλλά τούς καταρᾶται, ὅταν τοῦ κλέπτουν τὰ προσφερόμενα κρέατα, λαγάνας, πῆττας κ.τ.λ. («Μαλαχίας» Γ, 9-10):

«8 Μήπως θέλει κλέπτει ὁ ἄνθρωπος τόν Θεόν; σεις ὅμως μέ ἐκλέπτετε· καί λέγετε, Εἰς τί σέ ἐκλέψαμεν; Εἰς τὰ δέκατα καί εἰς τὰς προσφοράς. 9 Σεις εἶσθε κατηραμένοι μέ κατάραν· διότι σεις μέ ἐκλέψατε, ναί, σεις, ὅλον τό ἔθνος. 10 Φέρετε πάντα τὰ δέκατα εἰς τήν ἀποθήκην, διά νά ἦναι τροφή εἰς τόν οἶκόν μου· καί δοκιμάσατέ με».

Εἰλικρινῶς ἀπορωῶ πῶς ὑπάρχουν ἄνθρωποι, πού θεωροῦν αὐτάς τὰς ἀνοησίας θεόπνευστα κείμενα. Ψευδολογία, φαντασιώσεις, γελοιοότητες καί ἐγκλήματα συνδέτουν τό θεόπνευστον βιβλίον τῆς Π.Δ. Ἀκόμη κι' ὁ ἴδιος ὁ Ἰεχωβά, ἐκτός ἀπό τὰ βόδια, τὰ πρόβατα, τούς ὄνους κ.τ.λ. ἀσχολεῖται καί μέ τὰς Ἑβραίας, ὅπως ὅταν «ἐπεσκέφθη» τήν Ἄνναν ἡ ὁποία μετά τήν ἐπίσκεψιν ἐλλείψει ἀντισυλλήψεως ἔτεκεν τρεῖς υἱούς καί δύο θυγατέρας (Σαμουήλ Α' Β, 21).

«21 Ἐπεσκέφθη δέ ὁ Κύριος τήν Ἄνναν· καί συνέλαβε, καί ἐγέννησε τρεῖς υἱούς καί δύο θυγατέρας. Τό δέ παιδίον ὁ Σαμουήλ ἐμεγάλωνεν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου».

Τώρα τί θέλετε; νά χαρακτηρίσω τήν Π.Δ. ιστορικό βιβλίον καί νά θεωρήσω τήν ἐγκυμοσύνην τῆς Ἄννης (ποία Ἄννα;) γεγονός; Ὁ ἀπολογητής τῆς Π.Δ. κ. Βασιλειάδης μπορεῖ νά τό κάνη, ἐγώ ὄχι, ἔστω κι' ἄν ἐπισύρω τήν ὀργήν τοῦ Ἰεχωβά.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει μιά καί τό ἔφερε ἡ συζήτησις θά σᾶς πληροφορήσω χάριν τῆς «ἱστορικῆς θεολογίας» τά διατάγματα τοῦ Ἰεχωβά πού σχετίζονται μέ τά σεξουαλικά καί ἐπί τό Ἑλληνοπρεπῶς ἀφροδίσια τῶν Ἑβραίων. Ἐλάλησε λοιπόν ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων πρὸς τοὺς Ἰουδαίους ἀφροδισιακοὺς περιορισμούς, τοὺς ὁποίους ὁποῖος παραβῆ ὑπόκειται εἰς ποινήν θανατώσεως, ἐκτός κι' ἂν τις «κοιμηθῆ» μετὰ τῆς θείας του, ὅποτε ἡ ποινή εἶναι ἡ ἀτεκνία. Ὁ Ἰεχωβά προβλέπει τί θά συμβῆ ἂν κάποιος «κοιμηθῆ» μέ τὴν μητέρα του, τὴν ἀδελφή του, τὴν νύμφην του, τὴν πεθεράν του κι' ἐνῶ ἀναφέρει ἐρωτικές σχέσεις μεταξύ γυναικός καί κτήνους, ὁμοφυλοφίλων κ.ἄ. παραλείπει τὰς ἐξαδέλφας. Μέ αὐτάς τί γίνεται; δέν μᾶς ὀρίζει ὁ Ἰεχωβά. Προφανῶς ἐπιτρέπεται νά «κοιμηθῆ» κάποιος μέ ἐξαδέλφην. Σᾶς παρακαλῶ διαβάσατε τό θεόπνευστον κείμενον («Λευϊτικόν» Κ, 11-21):

«11 Καί ἄνθρωπος, ὅστις κοιμηθῆ μετὰ τῆς γυναικός τοῦ πατρός αὐτοῦ, τὴν ἀσχημοσύνην τοῦ πατρός αὐτοῦ ἀπεκάλυψεν· ἐξάπαντος θέλουσι θανατωθῆ ἀμφότεροι· τό αἷμα αὐτῶν θέλει εἶσθαι ἐπ' αὐτούς. 12 Καί ἐάν τις κοιμηθῆ μετὰ τῆς νύμφης αὐτοῦ, ἐξάπαντος θέλουσι θανατωθῆ ἀμφότεροι· σύγχυσιν ἔπραξαν· τό αἷμα αὐτῶν θέλει εἶσθαι ἐπ' αὐτούς. 13 Ἐάν δέ τις κοιμηθῆ μετὰ ἄρρενος, καθὼς κοιμᾶται μετὰ γυναικός, βδέλυγμα ἔπραξαν ἀμφότεροι· ἐξάπαντος θέλουσι θανατωθῆ· τό αἷμα αὐτῶν θέλει εἶσθαι ἐπ' αὐτούς. 14 Καί ἐάν τις λάβῃ γυναῖκα καί τὴν μητέρα αὐτῆς, εἶναι ἀνομία· ἐν πυρί θέλουσι καυθῆ, αὐτός καί αὐταί, καί δέν θέλει εἶσθαι ἀνομία μεταξύ σας.

15 Καί ἐάν τις συνουσιασθῆ μετὰ κτήνους, ἐξάπαντος θέλει θανατωθῆ· καί τό κτήνος θέλετε φονεύσει. 16 Καί ἡ γυνὴ ἣτις πλησιάσῃ εἰς οἶον-

δήποτε κτήνος, διά νά βατευθῆ, θέλεις φονεύσει τήν γυναίκα καί τό κτήνος· ἐξάπαντος θέλουσι θανατωθῆ· τό αίμα αὐτῶν θέλει εἶσθαι ἐπ' αὐτούς. 17 Καί ἐάν τίς λάβῃ τήν ἀδελφήν αὐτοῦ, τήν θυγατέρα τοῦ πατρός αὐτοῦ, ἢ τήν θυγατέρα τῆς μητρός αὐτοῦ, καί ἴδῃ τήν ἀσχημοσύνην αὐτῆς, καί αὐτή ἴδῃ τήν ἀσχημοσύνην ἐκείνου, εἶναι αἰσχρόν· καί θέλουσιν ἐξολοθρευθῆ ἔμπροσθεν τοῦ λαοῦ αὐτῶν· τήν ἀσχημοσύνην τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ ἀπεκάλυψε· τήν ἀνομίαν αὐτοῦ θέλει βαστάσει.

18 Καί ἄνθρωπος, ὅστις κοιμηθῆ μετά γυναικός ἐχούσης τά γυναικεῖα αὐτῆς, καί ἀποκαλύψῃ τήν ἀσχημοσύνην αὐτῆς, οὗτος τήν πηγὴν αὐτῆς ἐξεσκέπασε, καί αὕτη τήν πηγὴν τοῦ αἵματος αὐτῆς ἀπεκάλυψεν· ὅθεν ἀμφοτέροι θέλουσιν ἐξολοθρευθῆ ἐκ μέσου τοῦ λαοῦ αὐτῶν. 19 Καί τήν ἀσχημοσύνην τῆς ἀδελφῆς τῆς μητρός σου, ἢ τῆς ἀδελφῆς τοῦ πατρός σου, δέν θέλεις ἀποκαλύψει· διότι τήν στενήν συγγενῆ αὐτοῦ ἀποκαλύπτει· τήν ἀνομίαν αὐτῶν θέλουσι βαστάσει. 20 Ἐάν δέ τίς κοιμηθῆ μετά τῆς θείας αὐτοῦ, τήν ἀσχημοσύνην τοῦ θείου αὐτοῦ ἀπεκάλυψε· τήν ἀμαρτίαν αὐτῶν θέλουσι βαστάσει· ἄτεκνοι θέλουσιν ἀποθάνει. 21 Καί ἐάν τίς λάβῃ τήν γυναίκα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, εἶναι ἀκαθαρσία· τήν ἀσχημοσύνην τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἀπεκάλυψεν· ἄτεκνοι θέλουσι μείνει».

Ἴσως παρατηρήσατε, ὅτι ὁ Ἰεχωβά ἀπαγορεύει νά «κοιμηθῆ» τις μετά ἄρρενος, καθὼς κοιμᾶται μετά γυναικός, ἀλλά δέν ἀπαγορεύει στήν γυναίκα νά κοιμηθῆ μετά γυναικός, καθὼς κοιμᾶται μετά ἀνδρός. Οἱ ἄνδρες ὁμοφυλόφιλοι «ἐξάπαντος θέλουσι θανατωθῆ». Διά τὰς γυναῖκας ὁμοφυλοφίλους ὅμως δέν προβλέπεται ποινή.

Ἄξιοπερίεργον εἶναι, ὅτι ἂν ἀνὴρ ἢ γυνή συνουσιασθοῦν μετὰ κτήνους τιμωροῦνται μέ θάνατο καί φονεύεται καί τό κτῆνος, τό ὅποῖον δέν εὐθύνεται, διά τήν πρᾶξιν.

Τέλος πάντων πιστεύετε, ὅτι τό ὑπερβατικόν, ὑπερφυσικόν, αἰώνιον, ἄφθαρτον, πνευματικόν Ὄν, πού λέγεται Θεός ἀσχολεῖται μέ τέτοιας γελοιοῦτητας; Ἔνας φανατικός βλάξ θά ἀπαντήσῃ ναι. Πραγματικῶς οἱ Ἑβραῖοι ἐξητυτέλισαν τήν ἔννοιαν τῆς Θεότητος.

Τό 1997 ἡ Ἑλληνική Βιβλική Ἐταιρεία ἐξέδωσε τήν Παλαιάν Διαθήκην στήν νεοελληνικήν δημοτικήν γλῶσσαν καί διά τήν «μετάφρασιν» αὐτήν ἐδέχθη τά συγχαρητήρια ἀπό τήν Ἱεράν Σύνοδον (ἀριθμ. πρωτ. 1492/15-3-1997). Οἱ ἐκδόται στόν πρόλογον μᾶς λέγουν ὅτι σκοπός τῆς μεταφράσεως εἶναι νά ὑποβοηθήσῃ ἰδιαίτέρως τούς νέους «νά βιώσουν τόν πάντοτε ἐπίκαιρο καί ζωντανό Λόγο τοῦ Θεοῦ». Στό διάγραμμα μάλιστα τῶν περιεχομένων διαβάζομεν: «Ἡ ἱστορία τοῦ Ἀβραάμ», «Ἡ ἱστορία τοῦ Ἰσαάκ καί τοῦ Ἰακώβ», «Ἡ ἱστορία τοῦ Ἰωσήφ καί τῶν ἀδελφῶν του» κ.τ.λ. Ἡ χρησιμοποίησις τοῦ ὄρου ἱστορία εἶναι ἀπολύτως λανθασμένη. Δέν πρόκειται περί ἱστορίας. Διότι ὅπου συζητοῦν οἱ ἄνθρωποι μέ τόν Θεόν, ὅπου ἐπεμβαίνει προσωπικῶς ὁ Θεός εἰς πράξεις στήν ζωήν τῶν ἀνθρώπων, ὅπου δέν ὑπάρχουν στοιχεῖα, ὅπου οἱ Ἄγγελοι σφάζουν παιδιά κ.τ.λ. δέν ἔχομεν ἱστορίαν.

Ὅσον ἀφορᾷ διά τήν ἐπικαιρότητα τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ οὐδαμοῦ τήν εὐρίσκομεν, παρά μόνον στήν φαντασίαν τῶν μεταφραστῶν-σχολιαστῶν. Οὔτε πνευματική ὠφέλεια ὑπάρχει ἀπό τήν ἀνάγνωσιν τῆς Π.Δ. διότι ἀπλούστατα ἀπουσιάζει παντελῶς τό πνευματικόν περιεχόμενον. Χάριν ἀκριβείας τῶν ἀπόψεών μου θά ἡδυνάμην νά μεταφέρω ἐδῶ πλῆθος ἀποσπασμάτων. Περιορίζομαι εἰς δύο.

Πρῶτον κείμενον, ἀρχίζω μέ τον (ἀνύπαρκτον) Ἰώβ.

Στό οίκεϊον θεόπνευστον βιβλίον διαβάζομεν: («Ίώβ» 42, 7-16):

«Ἀποδοχή τοῦ Ἰώβ ἀπό τόν Θεό.

7 “Ὅταν ὁ Κύριος ἔπαψε νά μιλάει μέ τόν Ἰώβ, εἶπε στόν Ἐλιφά τόν Θαιμανίτη: “Θύμωσα πολύ μ’ ἐσένα καί μέ τούς δύο φίλους σου, γιατί δέ μιλήσατε σωστά γιά μένα, ὅπως ὁ δοῦλος μου ὁ Ἰώβ. 8 Τώρα λοιπόν πάρτε ἑφτά μοσχάρια καί ἑφτά κριάρια καί πηγαίνετε νά βρεῖτε τό δοῦλο μου τόν Ἰώβ καί νά τά προσφέρετε ὀλοκαύτωμα γιά τήν ἐνοχή σας. Νά προσευχηθεῖ γιά σᾶς ὁ δοῦλος μου ὁ Ἰώβ κι ἐγώ θά δεχτῶ μέ εὐμένεια τήν προσευχή του καί δέ θά σᾶς μεταχειριστῶ κατά πῶς ταιριάζει στήν ἀφροσύνη σας”. 9 Τότε ὁ Ἐλιφάζ ὁ Θαιμανίτης, ὁ Βιλδάδ ὁ Σουχίτης καί ὁ Σωχάρ ὁ Νααμαθίτης ἔφυγαν καί ἔκαναν ὅπως τούς εἶπε ὁ Κύριος. Καί ὁ Κύριος δέχτηκε μέ εὐμένεια τήν προσευχή τοῦ Ἰώβ.

«Ἀποκατάσταση τῆς εὐδαιμονίας τοῦ Ἰώβ.

10 “Ὅταν ὁ Ἰώβ προσευχήθηκε γιά τούς φίλους του, ὁ Κύριος τοῦ ἔδωσε πάλι πλοῦτη, καί μάλιστα διπλάσια ἀπ’ ὅσα εἶχε πρίν. 11 Τότε τόν ἐπισκέφθηκαν ὅλοι οἱ ἀδερφοί του κι οἱ ἀδερφές του καί ὅλοι οἱ παλιοί του γνώριμοι. Καθώς ἔτρωγαν στό σπίτι του μαζί του, τοῦ ἔδειξαν πῶς συμμετέχουν στόν πόνο του καί τόν παρηγόρησαν γιά ὅλες τίς δυστυχίες πού τούς εἶχε στείλει ὁ Κύριος. Καί ὁ καθένας τους τοῦ χάρισε ἓνα νόμισμα καί ἓνα χρυσό δαχτυλίδι.

12 Στά χρόνια πού ἀκολούθησαν, ὁ Κύριος εὐλόγησε τόν Ἰώβ περισσότερο ἀπό πρίν. Ἔτσι ὁ Ἰώβ ἀπέκτησε δεκατέσσερις χιλιάδες πρόβατα καί ἕξι χιλιάδες καμηλές, χίλια ζευγάρια βόδια καί χίλια γαῖδούρια. 13 Ἀπέκτησε ἀκόμα ἑφτά γιούς καί τρεῖς θυγατέρες. 14 Τήν πρώτη τήν ὀνόμασε

Ἰεμιμά (Περιστέρα), τῆ δεύτερη Κεσία (Κανελλο-
λούλουδο) καί τήν τρίτη Κέρεν-Ἀππούχ (Θήκη
Καλλυντικῶν). 15 Σέ κανένα μέρος τῆς γῆς δέν
ὑπῆρχαν τόσο ὠραίες γυναῖκες, σάν τίς κόρες
τοῦ Ἰώβ. Ὁ πατέρας τους τοὺς ἔδωσε κληρονο-
μικό μερίδιο ὅπως καί στοὺς ἀδερφοὺς τους.

16 Μετά ἀπ' αὐτά τά γεγονότα ὁ Ἰώβ ἔζησε
ἑκατὸν σαράντα χρόνια, καί εἶδε τά παιδιά του
καί τά παιδιά τῶν παιδιῶν του, τέσσερις γενιές.

17 Πέθανε μακροήμερος σέ βαθιά γεράματα».

Κι' ἐδῶ βλέπετε κριάρια καί μοσχάρια. Ὁ Θεός, ὁ
Ἰεχωβά δηλαδή, διὰ νά εὐτυχήσῃ ὁ Ἰώβ δέν τοῦ ἐνέ-
πνευσε ἀρετὴν, ἀγαθότητα, ἐσωτερικὴν ἁρμονίαν, ἠθι-
κὴν, ψυχικὴν γαλήνην κ.τ.λ. ἀλλὰ τοῦ ἔδωσε 14.000
πρόβατα, 6.000 καμήλες, χίλια ζευγάρια βόδια καί χίλια
γαϊδούρια! Μᾶς ρίχνουν καί μερικά ὀνόματα π.χ.
Σωχάρ, Ἐλιφά κ.τ.λ. καί ἀφοῦ περιγράφουν τά πλού-
τη, πού προσέφερε ὁ Ἰεχωβά στὸν Ἰώβ μᾶς λέγουν
«μετά ἀπὸ αὐτά τά γεγονότα»! ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ «μετά
ἀπὸ αὐτά τά παραμύθια». Τό νά δίδῃ ὁ Θεός γαιδού-
ρια, βόδια, πρόβατα καί καμήλας δέν εἶναι ἱστορικό
γεγονός δι' οὐδένα ἄνθρωπον μέ κοινόν νοῦν, πολὺ δέ
περισσότερον δι' οὐδένα ἱστορικόν, πού ἂν τὸν ἐρω-
τήσετε ἀσφαλῶς θά γελάσῃ.

Τό δεύτερον κείμενον τό ἔλαβα ἀπὸ τὸν Ἡσαΐαν
(38, 1-8):

«38 Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὁ βασιλιάς Ἐζεκίας ἀρρώ-
στησε βαριά, νά πεθάνει. Τότε τὸν ἐπισκέφθηκε
ὁ προφήτης Ἡσαΐας, γιὸς τοῦ Ἀμῶς, καί τοῦ
εἶπε: «Ἄκου τί λέει ὁ Κύριος: Τακτοποίησε τίς
ὑποθέσεις τοῦ σπιτιοῦ σου, γιατί δέ θά ζήσεις
γιά πολὺ ἀκόμη. Θά πεθάνεις».

«2 Ὁ Ἐζεκίας γύρισε τότε τό πρόσωπο στὸν
τοῖχο καί προσευχήθηκε στὸν Κύριο. 3 «Κύριε»,

εἶπε, «θυμήσου, σέ παρακαλῶ, πῶς ἔζησα ἐνώπιόν σου μέ πιστότητα καί μέ εὐθύτητα καρδιάς, κι ἔπραξα ὅ,τι σοῦ ἦταν ἀρεστό!» Κι ἄρχισε νά κλαίει γοερά.

4 Τότε ἦρθε στόν Ἡσαΐα λόγος τοῦ Κυρίου: 5 «Γύρνα πίσω», τοῦ εἶπε ὁ Κύριος, «καί πές στόν Ἐζεκία: «Ὁ Κύριος, ὁ Θεός τοῦ Δαβίδ, τοῦ προγόνου σου, λέει: Ἦκουσα τήν προσευχή σου καί εἶδα τά δάκρυά σου. Θά προσθέσω, λοιπόν, στή ζωή σου δεκαπέντε χρόνια 6 Θά ὑπερασπιστῶ αὐτή τήν πόλη καί θά σᾶς ἐλευθερώσω ἐσένα καί τήν πόλη ἀπό τό βασιλιά τῆς Ἀσσυρίας. 7 Καί γιά νά ἴσαι βέβαιος ὅτι ἐγώ, ὁ Κύριος, θά ἐκπληρώσω τήν ὑπόσχεσή μου, θά σοῦ δώσω ἓνα σημεῖο: 8 Στή σκάλα τοῦ Ἄχαζ, ὅπου ἡ σκιά ἔχει κατέβει δέκα σκαλοπάτια, θά τήν κάνω νά γυρίσει πίσω». Καί πραγματικά ἡ σκιά ὀπισθοχώρησε κι ὁ ἥλιος ξαναφώτισε τά δέκα σκαλοπάτια ὅπου εἶχε κατεβεῖ ἡ σκιά».

Ὁ Βασιλεύς Ἐζεκίας οὐδαμοῦ ἀναφέρεται. Ποῦ ἄλλως τε ἦτο Βασιλεύς; στούς περιφερομένους κτηνοτρόφους; Ὁ Θεός στέλλει τόν προφήτην νά τόν προειδοποιήσῃ, ὅτι θά ἀποθάνῃ καί συνεπῶς νά τακτοποιήσῃ «τίς ὑποθέσεις τοῦ σπιτιοῦ του» διά τάς ὁποίας ἐνδιαφέρεται ὁ Ἰεχωβά. Ὁ Βασιλεύς (!) ἀρχίζει προσευχάς καί γοερά κλάμματα, πού συγκινοῦν τόν Κύριο, πού ἀποφασίζει νά προσθέσῃ στήν ζωήν τοῦ Ἐζεκία 15 χρόνια ἀκόμη καί ἐπί πλέον νά ἐλευθερώσῃ τήν πόλιν του, ἀπό τόν Βασιλέα τῆς Ἀσσυρίας. Πρός ἀπόδειξιν μάλιστα τῶν ὑποσχέσεων του κάνει τό θαῦμα τῆς ὀπισθοχώρησεως τῆς σκιάς, διά τῆς ἀλλαγῆς τῆς πορείας τοῦ Ἡλίου!

Αὐταί αἱ ἀνοησαί θεωροῦνται ἀπό τούς σοφοῦς παλαιοδιαθηκολόγους ἱστορία καί θεολογία. Ἄν εἶναι δυνατόν. Ἄν εἶναι νοητόν. Κί ὅμως ὑπάρχουν φανατι-

κοί ήλίθιοι πού τά πιστεύουν. Έννοεΐται ότι είναι άπολύτως άδιανόητος οιαδήποτε ιστορική ή έστω λογική έξέτασίς των. Είναι παραμυθάκια.

Ή Π.Δ. περιλαμβάνει βιβλία πού περιέχουν Προφητεΐας; καί συνεγράφησαν ύποτίθεται ύπό προφητῶν. Οί Έβραιοπροφήται διακρίνονται εις «μείζονας» (Ήσαΐας, Ήρεμίας, Ήεζεκιήλ καί Δανιήλ) καί εις δώδεκα «έλάσσονας» (Ήσηέ, Άμώς, Μιχαΐας, Ήωήλ, Άβδιου, Ήωνάς, Ναούμ, Άββακούμ, Σοφονίας, Άγγαΐος, Ζαχαρίας καί Μαλαχίας) άπαντες ιστορικῶς άνεξακρίβωτοι καί τά έργα των φανταστικά, εκτός άν θεωρητε ύπαρκτά πρόσωπα, όπως ό Ήωνάς, πού παρέμεινε προσευχόμενος επί τριήμερον στήν κοιλίαν θαλασσίου κήτους. Θαυμά; πιθανῶς. Ίστορία; όχι. Υπάρχουν επίσης άλλοι προφήται παντελῶς άγνωστοι π.χ. εις «Βασιλειῶν Γ΄» (ΙΓ) διαβάζομεν δι΄ έναν προφήτην ή δι΄ άλλον γέροντα προφήτην καί διήγησιν περιστατικῶν μέ λέοντα καί όνον, πού άν τά διαβάσετε είμαι βέβαιος, ότι θά τά κατατάξετε στά παιδικά παραμύθια.

Θά σημειώσω ότι στό προαναφερθέν βιβλικόν κείμενον οί άνώνυμοι προφήται αναφέρονται εις τροφάς καί έξ αιτίας τῶν άπόψεων τόν 5ον μ.Χ. αΐωνα άνεπτύχθη ή αίρεσις τῶν «άδηλοφάγων» οί όποιοι δέν έτρωγαν επί παρουσίᾳ άλλων! Τελεία παραφροσύνη δηλαδή.

Κατά τήν έρμηνείαν τῆς λέξεως προφήτης (θηλ. προφήτις-ιδος) όνομάζεται εκείνος, πού άνακοινώνει τάς θελήσεις του Θεου καί εκείνος πού προλέγει τά μέλλοντα, έξ ου προφητεία. Οί Θεοί τῶν Άρχαιοελλήνων είχαν προφήτας π.χ. Ό Τειρεσίας προφήτης του Διός, ό Όρφεύς προφήτης του Βάκχου κ.τ.λ. επίσης ή ιδιότης του προφήτου άνεγνωρίζετο καί εις γυναΐκας π.χ. αΐ Βάκχαι ήσαν προφήτιδες του Διονύσου, ή Πυθία του Άπόλλωνος κ.τ.λ. Ό ποιητής Άνακρέων θεωρεΐ ότι ό τζιτζικας είναι προφήτης πού προαναγγέλει τό καλοκαΐρι. Στό ποίημά του «Είς τέττιγα» («Άνακρεό-

ντεια» ΜΓ) χαρακτηρίζει τόν τζίτζικα γλυκύν προφήτην τοῦ θέρους: «Θέρους γλυκός προφήτης».

Κατά τήν Ἀρχαιοελληνικήν ἀντίληψιν ὑπάρχουν ὑπερέχοντες ἄνθρωποι, διά τῶν ὁποίων ἐκφέρεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἢ ἀλλέως δι' ἐκείνων ὁμιλεῖ («φθέγγεται») ὁ Θεός. Ἐκεῖνα τά χαρισματικά πρόσωπα κατεῖχον στήν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα δημόσιον ἀξίωμα, δηλαδή ἦσαν Ἄρχοντες, οἱ ὅποιοι ἤσκουν λειτούργημα. Ἀντιθέτως στούς Ἑβραίους οἱ προφήται ἰσχυρίζοντο, ὅτι ἦσαν ἀπεσταλμένοι τοῦ Ἰεχωβά, διά νά ἀνακοινώσουν στούς Ἑβραίους τάς ἐπιθυμίας τοῦ Θεοῦ.

Οἱ Ἀρχαιοέλληνες προφήται, πρωτίστως ἦσαν ὑπαρκτά πρόσωπα καί δέν ἔλεγον φαντασιώσεις, διότι τότε οἱ ἐνδεδεχῶς ἐξετάζοντες τά πάντα Ἑλληνες θά τούς εἶχαν ἀπορρίψει. Ἀπεναντίας διά τούς Ἑβραίους προφήτας δέν ἔχομεν ἱστορικά, ἀρχαιολογικά κ.τ.λ. στοιχεῖα περὶ τῆς ὑπάρξεώς των καί ὅσα εἶπαν ἢ εἶναι τελείως φανταστικά ἢ τόσον βλακώδη, πού ἀπορῶ πῶς σοβαροί (κατά τά ἄλλα) ἄνθρωποι μέ πτυχίον θεολογίας τά διαβάζουν, τά μελετοῦν καί τά ἀναλύουν! Ἐννοεῖται ὅτι τά μυθεύματα τῶν ἑβραϊοπροφητῶν οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μέ τήν ἱστορικήν πραγματικότητα.

Πρός διευκόλυνσιν θά χρησιμοποιήσω ἐδῶ τό κείμενον τῆς «Γενέσεως» (κεφ. ΙΖ) ἐκ τῆς ἐγκεκριμένης δημοτικῆς γλώσσης. Ἐάν θέλετε διαβάσατε στήν ἀνωτέρω παραπομπήν καί τό κείμενον τῆς Κοινῆς Ἑλληνικῆς.

Ὅταν ὁ Ἀβραάμ ἦτο 99 ἐτῶν τοῦ ἐφανερῶθαι ὁ Ἰεχωβά. Κατ' ἀρχήν τοῦ συνεστήθη ὅτι εἶναι ὁ Θεός ὁ Παντοκράτωρ, πού ἂν ὁ Ἀβραάμ ζῆ συμφώνως πρὸς τό θέλημά του θά συνάψῃ μαζί του διαθήκην (συμφωνίαν) καί θά τοῦ δώσῃ πολλούς ἀπογόνους. Ὁ Ἀβραάμ, ὅπως ἦτο φυσικόν, ἐξεπλάγη στήν θέαν τοῦ Ἰεχωβά κι' ἔπεσε μέ τό πρόσωπον κάτω στήν γῆν. Ὁ Κύριος κατόπιν ἀνεκοίνωσε τό περιεχόμενον τῆς δια-

θήκης, κατά τό ὅποῖον ὁ Ἄβραάμ θά γίνη πατήρ πλήθους ἐθνῶν, γενάρχης λαῶν καί βασιλεῖς θά προέλθουν ἐξ αὐτοῦ. Χρονολογικῶς, κατά τούς μεταφραστάς τῆς Π.Δ. τῆς «Βιβλικῆς ἑταιρείας» (ἐνθ. ἄνωτ. σελ. 62) αὐτά συνέβησαν μεταξύ τῶν ἐτῶν 1.850-1.700 π.χ. Ἐπομένως ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες οἱ ὅποιοι ἤδη εἶχαμε τόν Αἰγαῖον πολιτισμόν (10.000 π.Χ.) τήν Μινωϊκὴν καί Μυκηναϊκὴν Αὐτοκρατορίαν κ.τ.λ. μέ σειράν Βασιλέων δέν ἀνήκομεν στά ἔθνη, πού ἔχουν πατέρα τόν Ἄβραάμ.

Ἄς ἐξακολουθήσωμεν στό θεόπνευστον βιβλίον τῆς «Γενέσεως». Ἡ συμφωνία πού συνάπτω μαζί σου, λέγει ὁ Ἰεχωβά, θά ἰσχύη καί στούς ἀπογόνους σου καί θά εἶναι αἰωνία, ὥστε νά εἶμαι Θεός ἰδικός σου καί τῶν ἀπογόνων σου. Ὑπόσχεται μάλιστα ὁ Θεός Ἰεχωβά νά δώσῃ στόν Ἄβραάμ καί στούς ἀπογόνους του ὅλη τήν χώραν τῆς Χαναάν, στήν ὁποίαν τώρα κατοκοῦν ὡς ξένοι. Ὁ Ἰεχωβά δίδει στούς Ἑβραίους τήν ξένη γῆ, δι' αἰωνίαν ἰδιοκτησίαν καί φυσικά θά εἶναι Θεός τους. Ἀκόμη θά πρέπει ὁ Ἄβραάμ νά τηρῇ τήν διαθήκη-συμφωνία αὐτός καί αἱ ἐπόμενοι γενεαί. Ἡ διαθήκη πρωτίστως ὠρίζε ὅτι κάθε ἄρρεν παιδίον θά περιτέμνεται. Θά τοῦ κόβουν δηλαδή τό πουλάκι καί ἀκριβῶς τό ἔμπροσθεν μέρος τῆς πόσθης. Τό κόψιμο αὐτό ἀποτελεῖ κατά τόν Ἰεχωβά τό σημεῖον τῆς διαθήκης μεταξύ τῶν συμβαλλομένων μερῶν. Ὁ ἀκρωτηριασμός τοῦ πέους ἦτο πρώτη προϋπόθεσις ἐγκυρότητος τῆς συμφωνίας. Ὁ ἀπερίτμητος θεωρεῖται παραβάτης τῆς διαθήκης καί θά ἐκδιώκεται ἀπό τόν λαό. Τήν ἰδίαν ἡμέραν τῆς συνομιλίας του μέ τόν Ἰεχωβά ὁ Ἄβραάμ ἔκανε περιτομήν εἰς ἡλικίαν 99 ἐτῶν («Γένεσις» ΙΖ, 24) δηλαδή ἔκοψε μέρος τοῦ ἤδη ἀχρήστου πέους του, ταυτοχρόνως ἔκοψε καί τά πουλάκια τῶν παιδιῶν, τῶν ὑπηρετῶν καί ὄλων τῶν ἀρρένων τῆς οἰκίας. Ἴδού τό βιβλικόν κείμενον στήν δημοτικὴν ἔκδοσίν του:

«17 "Όταν ο Άβραάμ ήταν ενενήντα εννέα ἐτῶν, τοῦ φανερώθηκε ὁ Κύριος καί τοῦ εἶπε: "Ἐγώ εἶμαι ὁ Ἐλ-Σαδδαί (Θεός παντοκράτορας). Νά ζεῖς σύμφωνα μέ τό θέλημά μου καί νά εἶσαι τέλειος. 2 Θά συνάψω μαζί σου διαθήκη, καί θά σοῦ δώσω πολλούς ἀπογόνους".

3 Ὁ Ἄβραάμ ἔπεσε μέ τό πρόσωπό του στή γῆ καί ὁ Θεός τοῦ εἶπε: 4 "Αὐτή εἶναι ἡ διαθήκη πού κάνω μαζί σου: Θά γίνεις πατέρας ἐνός πλήθους ἐθνῶν. 5 Δέ θά ὀνομάζεσαι πιά "Άβραμ ἀλλά Ἄβραάμ, γιατί θά σέ κάνω πατέρα πλήθους ἐθνῶν. 6 Θά κάνω ν' ἀποκτήσεις πολλούς ἀπογόνους καί νά γίνεις γενάρχης λαῶν· καί βασιλιάδες θά προέλθουν ἀπό σένα. 7 Τή διαθήκη μου τή συνάπτω μαζί σου, ἀλλά θά ἰσχύει καί γιά ὅλες τίς γενιές τῶν ἀπογόνων - διαθήκη αἰώνια, ὥστε νά εἶμαι Θεός δικός σου καί τῶν ἀπογόνων σου. 8 Σ' ἐσένα καί τούς ἀπογόνους σου θά δώσω τή χώρα ὅπου τώρα κατοικεῖς σάν ξένος, ὅλη τή χώρα τῆς Χαναάν, γιά αἰώνια ἰδιοκτησία καί θά εἶμαι Θεός τους".

9 Εἶπε ἀκόμα ὁ Θεός στόν Ἄβραάμ: "Θά πρέπει, ὅμως, νά τηρεῖς τή διαθήκη μου τόσο ἐσύ ὅσο καί οἱ ἐπόμενες γενιές τῶν ἀπογόνων σου. 10 Αὐτή εἶναι ἡ διαθήκη μου πού θά τηρεῖτε: Κάθε ἀρσενικό παιδί σας θά περιτέμνεται. 11 Θά κάνετε τήν περιτομή, κι αὐτή ἀποτελεῖ σημεῖο τῆς διαθήκης ἀνάμεσα σ' ἐμένα καί σ' ἐσᾶς. 12 Κάθε παιδί θά περιτέμνεται τήν ὄγδοη ἡμέρα ἀπό τή γέννησή του. Αὐτό ἰσχύει γιά κάθε ἀρσενικό παιδί σέ ὅλες τίς γενιές σας, καθώς καί γιά κάθε δούλο, εἴτε εἶναι γεννημένος στό σπίτι εἴτε ἀγορασμένος ἀπό ξένους καί δέν περιλαμβάνεται στους ἀπογόνους σας. 13 Θά πρέπει ὅπωςδήποτε καθέννας πού γεννήθηκε στό σπίτι σου ἢ ἀγοράστηκε μέ

χρήματα, νά περιτέμνεται. Ἔτσι ἡ διαθήκη μου θά μαρτυρεῖται στό σῶμα σας, διαθήκη αἰώνια. 14 Ὁ ἀπερίτμητος δηλαδή αὐτός πού δέ θά ἔχει κάνει περιτομή, θά ἀποκόπτεται ἀπό τό λαό του, γιατί θά ἔχει παραβεί τή διαθήκη μου'».

Κατόπιν τό κεφάλαιον 18 τῆς «Γενέσεως» ἀρχίζει μέ τήν πληροφορίαν, ὅτι:

«18 Ὁ Κύριος παρουσιάστηκε στόν Ἀβραάμ, κοντά στή Δρυ Μαμβρή, ἐνῶ αὐτός καθόταν στό ἄνοιγμα τῆς σκηνῆς του κατά τό μεσημέρι».

Ποίαν κριτικήν ἱστορικότητος νά κάνω; Μπορῶ νά σχολιάσω, ὅτι ὁ Κύριος συνηντήθη μέ τόν Ἀβραάμ «κατά τό μεσημέρι» (εὐγε ἀκρίβεια) ἐνῶ αὐτός ἐκάθητο στό ἄνοιγμα τῆς σκηνῆς του; ἐκεῖνο τό «κατά τό μεσημέρι» μοῦ ἀρέσει πολύ. Διανθίζουν τήν φαντασίωσιν, ὥστε νά γνωρίζωμεν ἐπακριβῶς πότε καί ποῦ συνηντήθη ὁ Ἰεχωβᾶ μέ τόν Ἀβραάμ. Καλῶ τον ὅποιοδῆποτε θεολόγον, ἱστορικόν, ἱερωμένον, ἐρευνητήν κ.τ.λ. νά μοῦ ἐξηγήσῃ τί εἶναι αὐταί αἱ συναντήσεις Ἰεχωβᾶ-Ἀβραάμ; ἱστορία; θεολογία; παραμυθολογία;

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης κ. Τιμόθεος Κιλίφης στό βιβλίον του «Ὁ Χριστός» (Ἀθ. 2003, ἔκδ. Τρίτη, σέλ. 32) γράφει:

«Πολλοί ἀντιδροῦν στό νά δεχτοῦν τήν Π. Διαθήκη ὡς ἱερό καί θεόπνευστο βιβλίον, διότι λέγουν εἶναι γεμάτη ἀπό φοβερά ἐγκλήματα πάσης φύσεως, φόνους, ἐκδικήσεις, μίση, ἠθικές διαστροφές, ἀπάτες καί τόσα ἄλλα βρομερά γεγονότα ἀναφέρονται σ' αὐτήν. Ἡ ἀπάντησις εἶναι: Μά ἀκριβῶς ἡ Π.Δ. ἀποκαλύπτει τήν κατάστασι πού ἦταν τότε οἱ ἄνθρωποι, ἀκόμα καί οἱ «ἐκλεκτοί» τοῦ Θεοῦ καί τήν ἀνάγκη πού ὑπῆρχε νά ἔρθῃ ὁ Μεσσίας Χριστός νά σώσῃ τόν κόσμον».

Ἦς προσέξωμεν παρακαλῶ. Ὁ καθ' ὅλα ἄξιος Ἀρχιμανδρίτης δίδει τήν ἀπάντησι, ὅτι ἡ Π.Δ. ἀποκαλύπτει τήν κατάστασι πού ἦσαν τότε οἱ ἄνθρωποι... Μά ἐμεῖς περιγράφομεν ἐπί πλέον τήν κατάστασιν πού ἦτο ὁ Ἰεχωβά, ὁ ὁποῖος ὁ ἴδιος προσωπικῶς ἔσφαζε παιδάκια, ἐξηφάνιζε λαούς, κατέστρεφε πόλεις, ἐξεδικεῖτο, ἐμοίχευε, ἔκλεπτε ξένη γῆν, διέταζε λαφυραγωγῆσεις, κατηύθυνε πολέμους, ὑπεδούλωνε λαούς κ.τ.λ. Αὐτά βεβαίως τά διέπρατταν οἱ Ἑβραῖοι, ἀλλά τά ἔκανε κι' ὁ Ἰεχωβά ὁ ἴδιος προσωπικῶς ἡ μέσῳ Ἀγγέλων του. Προσθέτω καί τό ἐξῆς: τά βρωμερά γεγονότα πού ἀναφέρονται στήν Π.Δ. τά φοβερά ἐγκλήματα πάσης φύσεως, οἱ φόνοι, τά μίση, αἱ ἠθικαί διαφθοραί κ.τ.λ. δέν ἀποκλύπτουν τήν κατάστασιν πού ἦσαν τότε οἱ ἄνθρωποι, ἀλλά τήν κατάστασιν πού ἦσαν οἱ Ἑβραῖοι. Οἱ Χαναναῖοι, οἱ Φιλισταῖοι, οἱ Χαλδαῖοι κ.τ.λ. Δέν ἔκαναν τέτοια πράγματα οὔτε οἱ Κρηῆτες, οὔτε οἱ Μυκηναῖοι κ.τ.λ. Κι' ἐν τέλει ἕνα βιβλίον γεμᾶτο μέ φοβερά ἐγκλήματα πάσης φύσεως καί βρωμερά γεγονότα δι' ἐμέ δέν εἶναι ἱερόν ἢ θεόπνευστον. Δηλαδή ποῦ εἶναι ἡ θεοπνευστία του; καί ποῦ ἡ ἱερότητά του; Στόν Κάιν, στόν Αὐνάν; στάς αἰμομικτρίας κόρας τοῦ Λώτ, στόν δολοφόνον Δαυῖδ κ.τ.λ. Οὔτε, πατέρα Τιμόθεε, μᾶς πληροφορεῖ ἡ Π.Δ. ὅτι μᾶς περιγράφει τήν ἐπικρατοῦσαν κατάστασιν, ἀλλά μᾶς περιγράφει τί διέπραττον οἱ Ἑβραῖοι κι' ὁ Θεός τους.

Ἐξ ἄλλου ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀπεδέσμευσε τους Χριστιανούς ἀπό τήν Π.Δ., ἀφοῦ στήν ἐπιστολή του «πρός Γαλάτας» καθορίζει, ὅτι τώρα πού ἦλθε ὁ Χριστός δέν εἴμεθα πλέον ὑπόδουλοι (!) στόν νόμον τοῦ Μωϋσέως τῆς Π.Δ.

ΠΡΟΤΑΣΙΣ

Ἡ Π.Δ. διά τούς πολλούς λόγους, πού ἀναφέρομεν πρέπει νά ἀποβληθῇ ἐκ τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὡς ἀπο-

λύτως αντίθετος πρὸς τὴν Χριστιανικὴν ἠθικὴν καὶ τὴν ἐν γένει διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ. Ὅπωςδήποτε ἐπίσης πρέπει νὰ ἐκβληθῇ ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν ἐκπαίδευσιν, διότι οἱ Ἑλληνόπαιδες εἰς οὐδέν πρόκειται νὰ ὠφεληθῶν ἐξ αὐτῆς, ἀπεναντίας θὰ ζημιωθῶν.

Ἡ ἐπιμονὴ εἰς τὴν Π.Δ. ὀφείλεται εἰς δογματικὸν φανατισμὸν. Δέν εἶναι βιβλίον ἱστορικόν, οὔτε ἠθικοπλαστικόν. Εἶναι ἡ ἀπόσταξις τοῦ Ἑβραϊκοῦ μισανθρωπισμοῦ. Τέλος ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες μέ τὴν περίλαμπρον Ἀρχαιοελληνικὴν καὶ Βυζαντινὴν γραμματεῖαν περιφρονοῦμεν τὴν χαμερπῆ Π.Δ. τῶν φανταστικῶν διηγήσεων τῶν ἀνυπάρκτων Ἑβραίων, ποῦ ἐπενόησε ἡ νοσηρὰ φαντασία τῶν ἀπλύτων ραββίνων.

15. ΠΡΟΣΑΡΤΗΜΑ

κείμενα καί φωτογραφία

Ο καθηγητής του Πανεπιστημίου Χάρβαρντ έβραϊος **Ντάνιελ Γκολντχάγκεν** «κατηγορεί τόν Χριστιανισμό ὅτι καλλιέργησε τό μίσος τῆς Δύσης πρὸς τοὺς Ἑβραίους» («Βῆμα» 20-1-2002). Ποῖος καλλιεργεῖ μίσος πρὸς ποῖον μᾶς τό ἀποκαλύπτουν τά «ταλμούδ» πού εἶναι τά ἱερά βιβλία τῶν Ἑβραίων. Ἴδου μερικά ἀποσπάσματα ἐξ αὐτῶν:

- **KERITHUTH** (6B, σ. 78). «Οἱ Ἑβραῖοι ὀνομάζονται ἄνθρωποι. Οἱ Χριστιανοί δέν ὀνομάζονται ἄνθρωποι».
- **ΜΑΚΚΟΤΗ** (7B). «Ἀθῶος δολοφονίας, ἐφ' ὅσον ὁ σκοπός εἶναι ἡ δολοφονία Χριστιανοῦ».
- **MIDRASCH TALPIOTH** (225). «Οἱ Χριστιανοί ἐπλάσθησαν, διά νά ὑπηρετοῦν τοὺς Ἑβραίους πάντοτε».
- **ΑΒΗΟΔΑΗ ΖΑΡΑΗ** (22Α). «Υποπτοι εἶναι οἱ Χριστιανοί τῆς συνουσίας μετά τῶν ζώων».
- **ΚΕΤΗΥΟΘΗ** (3B). «Τό σπέρμα τοῦ Χριστιανοῦ ἔχει τήν αὐτήν ἀξίαν μέ τό σπέρμα τοῦ κτήνους».
- **KIDDUSCHIM** (68Α). «Οἱ Χριστιανοί εἶναι ἕνας λαός γαϊδάρων».
- **ELEN HAERAR** (44,8). «Οἱ γάμοι μεταξύ τῶν Χριστιανῶν καί Ἑβραίων ἄκυροι».
- **ZOHAR** (11, 64B). «Αἱ γεννήσεις τῶν Χριστιανῶν πρέπει νά ἐλαττωθοῦν ἀριθμητικῶς».

- **SCHABBATH** (116A). «Οί Ταλμουδισταί συμφωνοῦν ὅτι τὰ βιβλία τῶν Χριστιανῶν πρέπει νά καίγωνται».
- **GLULLIN** (91B). «Οί Ἑβραῖοι ἔχουν ἀξιοπρέπειαν, τήν ὁποίαν οὔτε ὁ ἄγγελος δύναται νά ἔχη».
- **SANHEDRIN** (58B). «Τό νά κτυπήσῃ τις Ἑβραῖον εἶναι ὡς νά ραπίσῃ τό πρόσωπον τοῦ Θεοῦ».
- **ZOHAR** (1,25B). «Ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι κάνουν καλό εἰς τοὺς Χριστιανούς, οὐδέποτε θά ἀναστηθοῦν».
- **BABA KAMA** (113B). «Ἐπιτρέπεται νά ἐξαπατᾶ τις τοὺς Χριστιανούς».
- **SCHABBOUTH HAG** (6D). «Ὁ Ἑβραῖος δύναται νά ὀρκισθῆ ψευδῶς, χρησιμοποιοῦν λέξεις ὑπεκφυγῆς».
- **ZOHAR** (1,160A). «Οἱ Ἑβραῖοι πρέπει πάντοτε νά προσπαθοῦν νά ἐξαπατοῦν τοὺς Χριστιανούς».
- **SANHEDRIN** (59A). «Ὁ κατασκοπεύων τόν Ἑβραϊκόν Νόμον δέον νά τιμωρεῖται διὰ θανάτου».
- **HILKOTH AKUM** (X,2). «Οἱ βαπτισθέντες Ἑβραῖοι δέον νά θανατώνωνται».
- **IROE DEA** (158,2) HAG. «Φονεύσατε τοὺς ἀρνησιθρήσκους, τοὺς στραφέντας πρὸς τό Χριστιανικόν δόγμα».
- **SEPHER OR ISRAEL** (177B). «Ἐάν Ἑβραῖος φονεύσῃ Χριστιανόν, δέν διαπράττει ἔγκλημα».
- **ZOHAR** (11,43A). «Ἡ ἐξολόθρευσις τῶν Χριστιανῶν εἶναι μία ἀναγκαία θυσία».
- **IORE DEA** (159,1). «Ἡ τοκογλυφία ἐπιτρέπεται τώρα, διὰ ὁποιανδήποτε αἰτίαν εἰς βάρος τῶν Χριστιανῶν».

Πιστοί στά ταλμούδ οί Έβραίοι έθανάτωσαν χιλιάδας Χριστιανούς, ιδίως Χριστιανούς ιερωμένους. Άναφέρω μερικές περιπτώσεις.

- **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ό Άντιοχείας.** «Οί Έβραίοι απέκοψαν πρῶτον τά απόκρυφα μέλη του καί άφοϋ τά έθεσαν εις τό στόμα του τόν κατέκαυσαν ζώντα άκόμη»!! (Έγκυκλοπαίδεια «ΗΛΙΟΣ», τόμος 2ος, σελ. 720).
- **ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ό Κορώνης.** «Οί Έβραίοι άφοϋ πρῶτα τόν βασάνισαν, κομμάτισαν τόν Γρηγόριο καί πέταξαν κάτω από τό κάστρο τά κομμάτια του φωνάζοντας στους Έλληνες: «Έλᾶτε βρέ Ρωμιοί νά πάρετε τό κρέας από τόν Δεσπότη σας, νά φᾶτε» («Λεξικό Έλληνικῆς Έπαναστάσεως» Στασινοπούλου, τόμος Β΄, σελ. 65).
- **ΣΥΜΕΩΝ ό Τραπεζοϋντος.** (Άγιος). «Τόν έκρέμασαν εις τόν εκεί πλάτανον κάνοντας χάριν τῶν Έβραίων» («Συναξαριστής Νεομαρτύρων» σελ. 717).
- **ΙΩΑΝΝΗΣ ό Θάσου** (Άγιος) άπεκεφαλίσθη έξ αιτίας «μιαροϋ Έβραίου πού τόν έσυκοφάντησε» («Συναξαριστής Νεομαρτύρων» σελ. 193).
- **ΓΑΒΡΙΗΛ (ιερομάρτυρας)** οί «Χριστιανομάχοι Έβραίοι τόν έκατηγόρησαν ψευδῶς καί άπηγχονίσθη» («Συναξαριστής Νεομαρτύρων», σελ. 164).
- **ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ό Τρίκκης** «Τῇ προδοσίᾳ τῶν Έβραίων τό χρονικόν αναγράφει καί ή παράδοσι διασώζει, συλληφθείς έξεδάρει ζῶν...» (Έγκυκλοπαίδεια «ΠΥΡΣΟΣ», τόμος Θ΄, σελ. 406).
- **ΚΟΣΜΑΣ Ο ΑΙΤΩΛΟΣ.** «Οί Έβραίοι έπήγαν εις τόν Κούρτ Πασάν καί τοϋ έδωσαν πολλά πουγγιά για νά τόν θανατώση» («Βίος Κοσμᾶ Βενετία 1814, σελ. 28).

- **ΣΕΡΑΦΕΙΜ ὁ Φαναρίου καί Νεοχωρίου.** Ἐξ αἰτίας τῶν Ἑβραίων «ἐσουβλίσθη καί μετὰ ταῦτα ἀπεκόπη ἡ κεφαλή αὐτοῦ» («Λεξικόν τῶν Νεομαρτύρων», τόμος 3ος, σελ. 450).
- **ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ὁ Ε΄ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως.** «Τρεῖς Ἑβραῖοι ὁ Μουτάλ, ὁ Μπιταχί καί ὁ Λεβύ πῆραν τόν νεκρό τοῦ Πατριάρχου καί τόν ἔσουρναν στούς δρόμους τῆς πόλης» («Λεξικό Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως 1821» Στασινοπούλου, τόμος Β΄, σελ. 64). «Οἱ Ἑβραῖοι ἔδεσαν τοὺς πόδας τοῦ λειψάνου τό ἔσυραν ἀπό τῶν Πατριαρχείων μέχρι τοῦ Αἰγιαλοῦ καί τοῦ Φαναρίου χλευάζοντες καί βλασφημοῦντες καί τό ἔρριψαν εἰς τήν θάλασσαν». («Ἱστορία Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως» Τρικούπη, τόμος Α΄, σελ. 87).

Οἱ Ἑβραῖοι ἐδολοφόνησαν χιλιάδας ὀρθοδόξους ἱερωμένους μέχρι καί Ἀρχιεπισκόπους ὅπως τόν Ἐφέσου Εὐγένιον, Αἴμου Κύριλλον, Ἀνδριανουπόλεως, Δωρόθεον κ.τ.λ.

Πόσον δίκαιον ἔχουν ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, ὁ Πατριάρχης Γεννάδιος Β΄ ὁ Μάρτυς Ἰουστίνος κ.τ.λ. οἱ ὅποιοι στά βιβλία τους καταγγέλουν τοὺς Ἑβραίους διά τὰ ἐγκλήματά τους καί μᾶς συνιστοῦν νά τοὺς ἀντιμετωπίζομεν, ὅπως ἔκανε ὁ Ἅγιος Νίκων ὁ Μετανοεῖτε, ὁ πολιοῦχος τῆς Σπάρτης, ὁ ὅποιος «διεξήγαγεν ἐν Σπάρτῃ ἀγῶνας κατά τῶν ἐκεῖ ἐγκατεστημένων Ἰουδαίων, οὓς καί κατώρθωσεν ἐν τέλει νά ἐκδιώξῃ» (Ἐγκυκλοπαίδεια «ΗΛΙΟΣ», τόμος 14, σελ. 457).

ΑΠΟΔΙΟΠΟΜΠΑΙΟ... ΚΟΤΟΠΟΥΛΟ

**Τά άμαρτήματα τής εικονιζόμενης γυναίκας...
μεταφέρονται στό άτυχο κοτόπουλο πού κουνάει πέρα
δωθε ό όρθόδοξος Έβραϊος. Αυτό πιστεύουν όσοι τελούν
άκόμη τό έθιμο του Κάπαροτ στό Ίσραήλ.
Ή φωτογραφία είναι άπό τή συνοικία Μέα Σέαριμ
τής Ίερουσαλήμ.**

Στήν έφημερίδα «Άδέσμευτος Τύπος» (16-9-1999)
έδημοσιεύθη ή προηγούμενη φωτογραφία. Ό άνθρω-
πος περιπατεί στήν Σελήνη κι' οί Έβραϊοι μεταφέρουν
άμαρτίας στό κοτόπουλο! σφάζουν κατόπιν τό κοτό-
πουλο καί έξαφανίζονται αί άμαρτίαι...

Ἄλλη φωτογραφία («Χώρα» 26-9-2001) πάλι μέ κοτόπουλο! Ἐδῶ μεταφέρονται αἱ Ἑβραϊοαραβικά ἀντιθέσεις στό κοτόπουλο! σφάζουν κατόπιν τό κοτόπουλο καί ἐξαφανίζονται αἱ ἀντιθέσεις. Ἔτσι ἀπλῶς ἐπιλύεται τό Μεσοανατολικόν...

Ἔνας Ἑβραῖος προσφεύγει σέ ἀκραῖες θρησκευτικές τελετές γιά νά τερματιστεῖ ἡ κρίση στή Μέση Ἀνατολή.

Αἱ δύο φωτογραφίαι μέ τό κοτόπουλον ἀποδεικνύουν τόν **Ἑβραϊκό θρησκευτικό φανατισμό**, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐνδιαφέρει ἐπειδή οἱ φανατικοί αὐτοί διαθέτουν πυρηνικάς βόμβας! Ἡ ἀνθρωπότης πράγματι κινδυνεύει, ἀπό τούς ἀπογόνους τοῦ Αὐνάν, διότι ἐξ αἰτίας κάποιων Ἑβραιοπλήκτων Ἀμερικανικῶν κυβερνήσεων

τό Ἰσραήλ απέκτησε ἀτομικά ὄπλα, τά ὅποια βεβαίως δέν εἶναι κοτόπουλα, διά νά γελάσωμεν καί τά ὅποια οἱ φανατικοί μποροῦν νά πυροδοτήσουν, διότι κάποιος ἄγγελος ἢ προφήτης ἀπεσταλμένος τοῦ Ἰεχωβᾶ τούς τό ἐζήτησε, ὅποτε αἱ καταστρεπτικά συνέπειαι θά εἶναι φοβεραί! ἰδίως διά τήν πατρίδα μας, πού μεταξύ της καί τοῦ Ἰσραήλ δέν ὀρθοῦνται ὄρη, ἀλλά θάλασσα, πρόσφορος στήν διέλευσι τῆς ραδιενεργοῦ κόνεως.

■ Οἱ ἔβραῖοι διδάσκονται καί διαπαιδαγωγοῦνται ἀπό παιδιά, μέ τό μῖσος, κατά τῶν Χριστιανῶν.

**Τό παιδάκι πού βλέπετε θά διαπαιδαγωγηθῆ συμφώνως,
πρός τά διδάγματα τῶν Ταλμούδ.**

**Θά τό μάθουν νά ψεύδεται, νά ψευδορκίζεται,
νά ἐξαπατᾶ, νά γίνη τοκογλύφος κι' ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα,
δολοφόνος Χριστιανῶν. Αὐτά τοῦ διδάσκουν.**

Ὁ αὐνανισμός φταίει γιά τή φτώχεια, λέει ραβῖνος

**«Εἶναι αἰτία σχεδόν ὅλων τῶν διαταραχῶν
καί τῶν ἀγωνιῶν»**

Ἡ συνεχῆς ἐπιδείνωση τῆς οικονομικῆς κατάστασης τοῦ Ἰσραήλ φαίνεται ὅτι ἔχει προβληματίσει πολλούς. Δέν εἶναι λίγοι μάλιστα πού προσπαθοῦν νά ἀνακαλύψουν τήν πηγή τοῦ κακοῦ καί νά δώσουν μιὰ ἀπάντηση γιά τήν οικονομική δυσχέρεια τῆς χώρας.

Ἐντύπωση ὅμως προκάλεσε ἡ ἄποψη τοῦ ραβίνου Νταβίντ Μπαρτζί, πού οὔτε λίγο οὔτε πολύ θεωρεῖ ὅτι ἡ κακή οικονομική κατάσταση τοῦ Ἰσραήλ ὀφείλεται στόν ὑπερβολικό... αὐνανισμό! Σύμφωνα μάλιστα μέ ἀφίσεις πού ἔχουν ἀναρτηθεῖ στήν Ἱερουσαλήμ, ὁ αὐνανισμός προκαλεῖ «πανούκλα καί διαφθορά» καί εἶναι αἰτία «σχεδόν ὅλων τῶν διαταραχῶν, τῶν ἀγωνιῶν, τῶν πολέμων, τῶν ἀσθενειῶν καί τῆς φτώχειας».

Σέ ὅλα αὐτά ἔρχονται νά προσθέσουν ὅτι «οἱ δίκαιοι ἄνθρωποι δέν διαπράττουν αὐτό τό πικρό καί βιαστικό ἀμάρτημα». Μέ τή σειρά της ἡ θεολογική σχολή Χασαλόμ τῆς Ἱερουσαλήμ πρόκειται νά διοργανώσει σήμερα... εἰδική προσευχή τήν ὁποία μάλιστα θά κάνει ὁ ἴδιος ὁ Μπαρτζί.

ΧΩΡΑ 2-1-02

ΑΝΕΥ ΣΧΟΛΙΟΥ

16. ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Οί Έβραίοι όταν μπορούν σφάζουν τούς αδυνάτους. “Όταν κάποιος στραφούν έναντίον τους άμυνόμενοι, τότε οί Έβραίοι διαμαρτύρονται καί κλαψουρίζουν, ὅτι τούς καταδιώκουν. Είναι γνωστή άλλως τε ή λαϊκή ρήσις κατά τήν όποίαν ό Έβραίος ἔδερνε ἕναν καί συγχρονως ἔφώναζε «βοήθεια»! Πηγή τής Έβραϊκῆς ἐγκληματικῆς τάσεως είναι ή ίδια ή **θρησκεία** τους. Αὐτή τούς διαπαιδαγωγεί στόν φόνο. Ὁ Θεός Ἰεχωβά ἔσφαξε. Ὁ Μωϋσῆς ἔδολοφόνησε, ό Δαυίδ τό ἴδιο. Ἐπί πλέον ἔρχονται τά ἔξωφρενικά ταλμούδ καί ἔπαινοῦν τούς Έβραίους, πού σκοτώνουν χριστιανούς!

Ἡ Π.Δ. ἔχει πολλά παραδείγματα όμαδικῶν ἐγκλημάτων τῶν Έβραίων, οί όποιοι φυσικά δέν τά ἔχουν ἀποκηρύξει, αλλά τά θαυμάζουν, τά μελετοῦν μέ θρησκευτική προσήλωσι κι’ ὅπως θά ἀποδείξω τά ἐπαναλαμβάνουν, κατά θεϊάν ἐπιταγήν. Ἀπό τό πλῆθος τῶν θεοπνεύστων περικοπῶν παίρνω ἐδάφια, ἐκ τοῦ ἱεροῦ βιβλίου τῆς Π.Δ. πού τιτλοφορεῖται «Ἀριθμοί» (ΛΑ, 17-18). Ἐκεῖ διαβάζομεν:

«17 καί τώρα θανατώσατε ἐκ τῶν παιδίων πάντα τά ἀρσενικά, καί θανατώσατε πάσας τάς γυναῖκας, ὅσαι ἐγνώρισαν ἄνδρα, κοιμηθεῖσαι μετ’ αὐτοῦ· 18 πάντα ὅμως τά κοράσια, ὅσα δέν ἐγνώρισαν κοίτην ἀνδρός, φυλάξατε ζώντα δι’ ἑαυτούς...».

Ὁ Μωϋσῆς καθοδηγεῖ τούς Έβραίους νά σφάζουν τά ἀρσενικά παιδιά τῶν Μαδιανιτῶν καί νά θανατώσουν τάς γυναῖκας, ποιύ ἐγνώρισαν ἄνδρα. Τάς παρθέλους νά τάς κρατήσουν διά τούς ἑαυτούς των! Οί Έβραίοι ἔσφα-

ξαν τούς ἄνδρας τῶν Μαδιανιτῶν, τούς Βασιλεῖς των, ἐληλάτησαν τὰ ὑπάρχοντά των καί ἐπυρπόλησαν τὰς κατοικίας καί τὰς πόλεις των, ὅπως διέταξε ὁ Ἰεχωβά τόν Μωϋσῆ νά κάνουν. («Ἀριθμοί» ΛΑ 7-11):

«7 Καί ἐπολέμησαν ἐναντίον τοῦ Μαδιάμ, καθὼς προσέταξε Κύριος εἰς τόν Μωϋσῆν, καί ἐθανάτωσαν πᾶν ἄρσενικόν. 8 Καί ἐκτός τῶν θανατωθέντων, καί τούς βασιλεῖς τοῦ Μαδιάμ ἐθανάτωσαν, τόν Εὐί, καί τόν Ρεκέμ, καί τόν Σούρ, καί τόν Οὔρ, καί τόν Ρεβά, πέντε βασιλεῖς τοῦ Μαδιάμ καί τόν Βαλαάμ υἱόν τοῦ Βεώρ ἐθανάτωσαν ἐν μαχαίρᾳ. 9 Καί ἠχμαλώτευσαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τὰς γυναῖκας τοῦ Μαδιάμ, καί τὰ παιδιά αὐτῶν, καί πάντα τὰ κτήνη αὐτῶν, καί πάντα τὰ ποίμνια αὐτῶν, καί πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶν, ἐληλάτησαν. 10 Καί πάσας τὰς πόλεις αὐτῶν κατὰ τὰς κατοικίας αὐτῶν, καί πάντας τούς πύργους αὐτῶν, κατέκαυσαν ἐν πυρί. 11 Καί ἔλαβον πάντα τὰ λάφυρα, καί πᾶσαν τήν λεηλασίαν ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους...».

Ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται, μόλις ἐδιαβάσατε τὰς ἐγκληματικὰς ὁδηγίας, τὰς ὁποίας δίδει ὁ Μωϋσῆς στό θεόπνευστον βιβλίον τῆς Π.Δ. Καί δέν εἶναι μόνον αὐταί. Ἡ Π.Δ. εἶναι πλήρης προτροπῶν δι' ἐγκληματικὰς πράξεις, μέ προεξάρχοντα τόν ἴδιο τόν Ἰεχωβά, πού ὁ ἴδιος σφάζει νήπια. Σᾶς παρακαλῶ νά ξαναδιαβάσετε καί νά ξαναδιαβάσετε προσεκτικῶς τὰ ἀναφερθέντα ἐδάφια. *Στάζουν μίσος.* Περιέχουν ἀπανθρώπους πράξεις. Καί θεωροῦνται ἱερά.

Ἡ Π.Δ. ὡς θρησκευτικόν βιβλίον διδάσκεται στὰ Ἑβραϊόπουλα, τὰ ὁποῖα θεωροῦν ἠθικόν νά σκοτώνουν παιδιά, μικρά παιδιά. Ὁ Ἑβραῖος εἶναι ἐν δυνάμει δολοφόνος, διὰ θρησκευτικούς λόγους, ἀφοῦ τὰ θρησκευτικά του πρότυπα καί ὁ Θεός τους εἶναι δολοφόνοι.

“Όπως θά διαβάσετε παρακάτω καί στά ταλμούδ διδάσκεται ή δολοφονία, ώς μέσον έπιβολής.

Χαρακτηριστικόν παράδειγμα τής δολοφονικής μανίας τών Έβραίων είναι ή συμπεριφορά τους, άπέναντι στά ήρωϊκά παιδιά τής μαρτυρικής Παλαιστίνης. Χιλιάδες παιδάκια έδολοφονήθησαν από τούς «γενναίους» στρατιώτας του Ίσραήλ! Πάνοπλοι Έβραίοι μέ άεροπορία, άρματα, πυραύλους, πυροβολικό σκοτώνουν καθημερινώς μικρά παιδιά. Καί ή διεθνής κοινωνία τό άνέχεται! Αί έφημερίδες τό άνέχονται. Αί τηλεοράσεις τό άνέχονται. Ένω ταυτοχρόνως ή Έβραϊκή προπαγάνδα κλαψουρίζει διά τήν Άννα Φράνκ κι' ένα Έβραίοπουλο μέ άνασηκωμένης χειρας εις κάποιο γερμανικό «μπλόκο». Η Άννα Φράνκ συνελήφθη μέ τήν οικογένειά της καί ένεκλείσθη στό στρατόπεδο συγκεντρώσεως Μπέλσεν, όπου απέθανε από τύφο. Δέν τήν έδολοφόνησαν. Άπεβίωσε έξ άσθενείας. Κατόπιν ό πατήρ της έξεμεταλλεύθη τό «ήμερολόγιόν» της, πού ό καθηγητής Φωρισών απέδειξε, ότι είναι «λογοτεχνική άπάτη». Έν τούτοις στά σχολικά μας βιβλία έπέρασαν τήν Άννα Φράνκ μέ φωτογραφία κ.τ.λ. καί τής έστησαν μνημείο στήν... Λάρισα!! Από τύφο απέθανε δέν ήτο ήρωϊς. Τό άλλο Έβραίοπουλο ζή στήν Ν. Υόρκη.

Άντιθέτως οι Έβραίοι δέν σέβονται τά άνυπεράσπιστα παιδιά τής Παλαιστίνης καί τά δολοφονούν. Κάποιοι φωτογραφίαί άποδεικνύουν τήν αλήθειαν.

Τά διδάγματα πού έξάγονται από τήν μελέτην τής Π.Δ. είναι, ότι οι Έβραίοι είχαν καί διατηρούν μίαν έγκληματικήν θρησκείαν. Ο δολοφόνος παιδιών Έλεχωβά τούς κατευθύνει άκόμη. Καί ένω κλαίγονται, δια τούς διωγμούς πού υπέστησαν κάποτε, άν υπέστησαν, τώρα σφάζουν παιδάκια στήν Παλαιστίνη. Σκοτώνουν παιδάκια. Είναι δολοφόνοι παιδιών. Είναι έγκληματία. Παραθέτω μερικάς φωτογραφίας τών θυμάτων τους. Υπάρχουν χιλιάδες φωτογραφίαί.

**Μοχάμεντ Έλ Ντίρα. Τό 12χρονο παιδί τής Παλαιστίνης
δέν θά ξαναπαίξει. Τό δολοφόνησαν οί Ίσραηλινοί.**

**Νεαρός ήρωσ έπεσε για τήν πατρίδα του,
τήν ένδοξη Παλαιστίνη!
ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ 10-12-01**

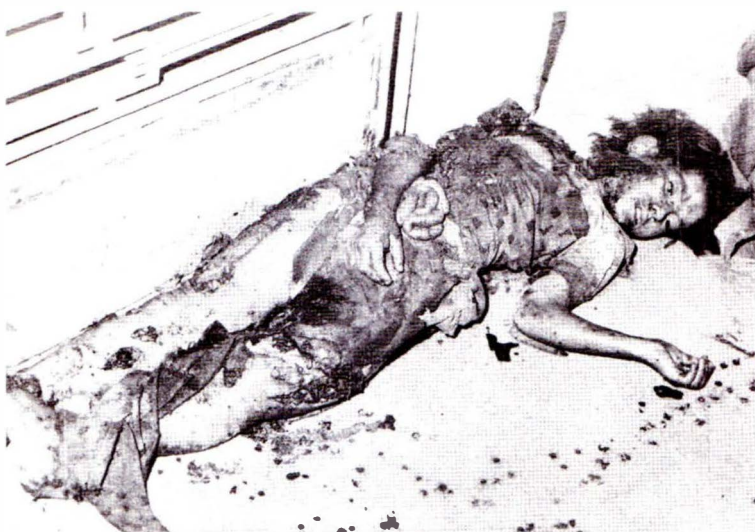
*‘Ο Έβραϊος «στρατιώτης» σημαδεύει τὰ παιδιά.
Κρατεί τό όπλον του άπειλητικώς και τρομοκρατεί δύο
κοριτσάκια. Έβάλαμεν τό στρατιώτης σέ εισαγωγικά,
διότι όποιος άπειλει και σκοτώνει παιδιά δέν μπορεί
νά είναι στρατιώτης, πού άποτελει τιμήν διά τόν άνδρα.
Είναι ύπάνδρωπος.*

*Στά λόγια
τό Τέλ Άβιβ δηλώνει
άρση κυρώσεων,
στήν πράξη
οι σφαίρες του
τερματίζουν ζωές.
“Όπως αύτού
του 12χρονου,
πού πυροβολήθηκε
στό κεφάλι.
ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ
25-4-2001*

***Όνομάζεται Ίμάν Χάτζου. Είναι μόλις 4 μηνών.
Τήν 7η Μαΐου 2001 τόν σκότωσαν οι Ίσραηλινοί!***

***Φρίκη! Οί Έβραίοι σκοτώνουν παιδάκια.
Γιά τό ξεκοιλιασμένο αυτό κοριτσάκι δέν άσχολείται
ή διεθνής κοινή γνώμη. Αίσχος!***

*Όνομάζεται Ίγιάντ Σαάτ.
Είναι 13 χρονών.
Τόν δολοφόνησαν
οί Ίσραηλινοί.*

*Χαρζά Όρμπέιντ.
Ήταν μόλις 14 έτών.
Τόν δολοφόνησαν
οί Ισραηλινοί.*

*Ίσραηλινός στρατιώτης σημαδεύει μέ τό όπλο του μία
γυναίκα καί τόν νεαρό γιό της, στή Χεβρώνα, άφού κάθε
Παλαιστίνιος είναι πιά ένας έν δυνάμει βομβιστής.*

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ 11-8-01

**Ό Παλαιστίνιος Σάμι, ηλικίας 11 χρονών.
Έ σχολική του τσάντα κρέμεται ακόμη στην πλάτη του.
Οί Ίσραηλινοί τόν χτύπησαν μέ σφαίρα στό κεφάλι.**

**Ό Παλαιστίνιος πατέρας
όδύρεται πάνω
στό σκοτωμένο παιδί του.**

**Έβραίοι «στρατιώται»
άρπάζουν από
τόν πατέρα του, διά τής
βίας ένα παιδάκι.
ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ 29-12-98**

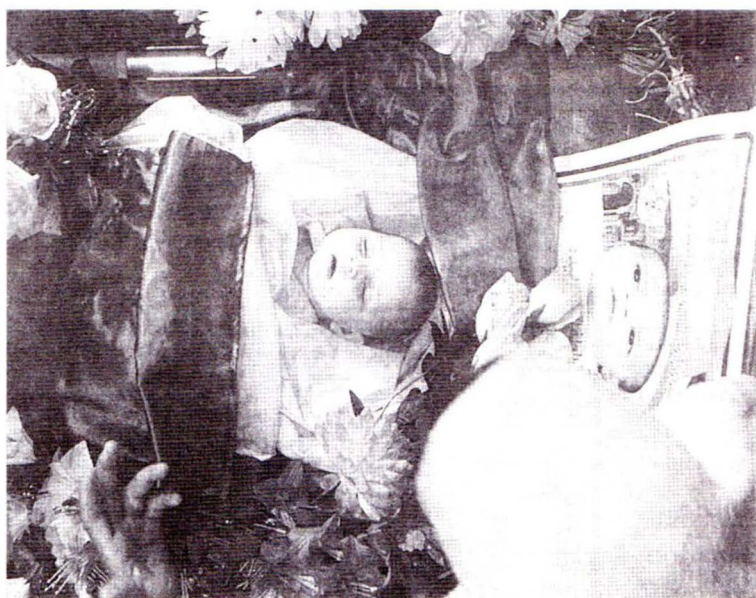

Σκηνή
Ἄρχαιοελληνικῆς
τραγωδίας.
Ὁ Παλαιστίνιος
πατήρ φιλεῖ τό
νεκρό παιδί του!!
Τό ἐσκότωσαν
οἱ ὑπάνθρωποι
Ἑβραῖοι.
Ἡ διεθνῆς κοινῆ
γνώμη
πότε ἐπί τέλους
θά συγκινηθῆ;
Πότε θά ξεσηκωθῆ;
ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ
21-2-2002

Ὁ «στόχος».
Τό ἄγαλμα
τῆς Παναγίας,
λαβωμένο
ἀπό τά πυρά
τῶν ἰσραηλινῶν
τάνκς,
ἐξω ἀπό
ὄρφανοτροφεῖο
τῆς Βηθλεέμ.

Κερίά στή μνήμη τῶν δολοφονημένων παιδιῶν
ἀπό τοὺς Ἰσραηλινούς.

*Σάν νά κοιμᾶται ἡ 6χρονη Παλαιστίνια στή Ράφα,
μόνο πού τά ὄνειρά της θά εἶναι τό ἴδιο σκοτεινά
ὅπως καί ἡ μικρή ζωή της.*

*Παλαιστίνιες θρηνοῦν στήν ταφή 21 Παλαιστινίων
στή Ραμάλα.*

*Ἡ ἰσραηλινὴ ἀεροπορία μόλις ἔχει βομβαρδίσει
τὴν Τζαμπαλίγια, βόρεια τῆς Γάζας.*

*Ἡ 9χρονη Ἴνας Σαλάχ μεταφέρεται νεκρὴ
στό νοσοκομεῖο, ὅπως καὶ ἡ 36χρονη μητέρα της
κι ἓνας ἀκόμα Παλαιστίνιος. Ἡ βία στό μεγαλεῖο της.*

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ 20-2-2001

*Ριχάμ Ναμπίλ.
Τό 12χρονο θῦμα
τῆς ἰσραηλινῆς βίας.
Ὅταν ἄρματα μάχης
εἰσέβαλαν στήν Τζε-
νίν, ἔπεσε νεκρὴ μέσα
στό σχολεῖο της,
ἀπό τίς ἀνταλλαγές
πυρῶν.*

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

17-10-01

Ἕνα ἠθικό δίδαγμα δέν προέρχεται ἀπό τό ἱερό βιβλίο τῶν ἀπογόνων τοῦ Κάιν, τοῦ Ἰούδα καί τοῦ Αὐνάν. Μόνον ἔγκλημα. Μόνον σφαγαί. Μόνον ἐξολοθρεύσεις λαῶν διαβάζει κάποιος στήν Π. Δ. Σήμερον οἱ Ἑβραῖοι στό Ἰσραήλ διαθέτουν τήν ὑλικήν δύναμιν (ὄχι ἀπό τόν Ἰεχωῶ, ἀλλά ἀπό τάς ΗΠΑ) καί συνεχίζουν ὅπου μποροῦν, ὅσον μποροῦν τό ἔργο τῶν προγόνων των, πού εἶναι σφαγαί παιδιῶν, γυναικῶν, καταστροφαι πόλεων κ.τ.λ.

Μετά ἀπό ὅλα αὐτά πρέπει νά εἶναι κάποιος τυφλωμένος, ἄν συμπαρίσταται εἰς κάτι στούς Ἑβραίους, οἱ ὁποῖοι στήν πραγματικότητα σφάζουν παιδιά καί στήν προπαγάνδα σέ βομβαρδίζουν ψυχολογικῶς μέ θεατρικά ἔργα τύπου «Μάλα», μέ τήν Ἄννα Φράνκ καί μέ τό ψευτολοκαῦτωμα!! Ξυπνήσατε καί ἀπαλλαγῆτε ἀπό τήν Ἑβραϊκή προπαγάνδα καί ἀποφασίσατε τί θά ὑπολογίζετε: **τά θεατρικά ἔργα ἢ τήν ζωή. Τό ψεῦδος ἢ τήν ἀλήθειαν;**

Ἔχομεν λοιπόν τούς κυρίους Ἑβραίους, πού μέ τόν ἐπισημότερον καί ἱερώτερον τρόπον στά δύο θρησκευτικά των βιβλία διδάσκουν, ἐξυμνοῦν καί ἐπιβάλλουν τό ἔγκλημα, διά τήν ἀκρίβειαν ὅλα τά ἐγκλήματα καί σᾶς ἐρωτῶ: ἐσεῖς τί θά κάνετε; θά λέγετε οἱ δυστυχεῖς Ἑβραῖοι, πού τούς καταδιώκουν;! θά ἐξακολουθήσετε νά εἶσθε θύματα τῆς Ἑβραϊκῆς προπαγάνδας;! ἢ θά φωνάξετε. **Φθάνει πιά!** Ἀποφασίσατε ὅπως σᾶς φωτίση ὁ Θεός. "Ὅσον ἀφορᾶ εἰς ἐμέ ἀνάβω κερὶ στήν μνήμη τοῦ Βασιλέως Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς.

Ἀνήγγειλαν οἱ Ἑβραῖοι προφηταί: «καί ἐξεγερῶ τά τέκνα σου, Σιών ἐπὶ τά τέκνα τῶν Ἑλλήνων» («Ζαχαρίας» Θ,13) «καί ἐξολοθρεύσω Κρήτας... καί (Κρητες) μαχαίρα πεσοῦνται» («Ἰεζεκιήλ» Λ,5,14,17) καί θά πῖουν τό αἷμα τῶν Ἑλλήνων, ὅπως πίνουν τό κρασί! Ἔτσι, ἔ;! Θά ἔσφαζαν τούς Ἕλληνας καί θά μετέτρεπαν τήν Κρήτην εἰς «μάνδρα προβάτων»! Τελικῶς τί συνέβη

ιστορικῶς μέ τά τέκνα τῆς Σιών, πού ἐξηγέρθησαν κατά τῶν τέκνων τῆς Ἑλλάδος;; Κάποτε ἐδολοφόνησαν μερικούς "Ἑλληνας καί Ἑλληνίζοντας...

Ὁ Στρατηγός τῶν Πτολεμαίων Σκόπας (Πολύβιος: «Ἱστορία» ΙΣΤ, 39) εἰσέβαλε στό Ἰσραήλ καί «κατεστρέψατο ἐν τῷ χειμῶνι τό Ἰουδαῖον Ἔθνος». Ὁ δέ Βασιλεύς Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανής («Μακαβαίων» Α, 19-29 καί Ε, 11-17) ὤρμησε στήν Ἰουδαία, τήν ὑπέταξε καί διέταξε τούς στρατιώτας του «κόπτειν ἀφειδῶς» δηλ. νά σφάζουν τούς Ἑβραίους, οἱ ὅποιοι ἔντρομοι «οὔτε ἀπλῶς Ἰουδαῖον ὁμολογεῖν εἶναι» (ἔνθ. ἀνωτ. Στ, 9) δηλαδή δέν ἔλεγαν, οὔτε ὅτι εἶναι Ἑβραῖοι καί «πᾶς ὁ οἶκος Ἰακώβ ἐνεδύσαντο αἰσχύνην».

Ὁ Ἰεχωῶβᾶ δέν διέσωσε τούς Ἑβραίους, ἀλλ' οὔτε καί τόν ἀρχιερέα του Ἐλέαζαρ, τόν ὅποιον ὁ Ἀντίοχος ἐτηγάνισε εἰς «τήγανον μέγα»! Ἔτσι, ἀφοῦ οἱ προφήται ἐξήγειραν τά τέκνα τῆς Σιών, ἐπί τῶν τέκνων τῆς Ἑλλάδος ἔμαθαν κατόπιν τί σημαίνει τέκνα τῆς Ἑλλάδος!!

Οἱ Ἑβραῖοι πού ἦσαν συνηθισμένοι νά σφάζουν γυναῖκας, παῖδας καί ἀόπλους, δύο-τρεις φορές πού ἀντεμετώπισαν τά «τέκνα τῆς Ἑλλάδος» ἐκρύπτοντο ἀκόμη καί μέσα εἰς βόθρους, διά νά σωθοῦν: «καί ἐκρύβη ὁ λαός ἐν τοῖς σπηλαίοις καί ἐν ταῖς μάνδραις καί ἐν ταῖς πέτραις καί ἐν τοῖς βόθροις καί ἐν τοῖς λάκκοις» («Βασιλειῶν Α'» ΙΓ, 5-7).

Πάντως πόλεμος Ἑλλήνων-Ἑβραίων δέν ὑπῆρξε ποτέ στήν ἱστορία. Δέν ἦτο δυνατόν νά ὑπάρξη πόλεμος μεταξύ μιᾶς Ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας (Μινωϊκή, Μυκηναϊκή, Ἀλεξανδριανή, Πτολεμαίων, Σελευκιδῶν, Βυζαντινῶν) καί περιφερομένων τσοπάνηδων. Ἐπί χιλιετίας εἶχομεν τούς Ἑβραίους καταφρονημένους δούλους. Κάποτε πού ἐπανεστάτησαν κι' ἔσφαξαν μερικούς "Ἑλληνας κι' Ἑλληνίζοντας ἐτιμωρήθησαν σκληρῶς ἀπό τόν Ἀντίοχον τόν Ἐπιφανῆ, ὁ ὅποιος κατέσφαξε 50.000 Ἑβραίους καί θά τό ξαναγράψω ἐτηγάνισε τόν

ἀρχιερέα τους. Ὁ Ἀντίοχος ἐκυρίευσε τὴν Αἴγυπτο καὶ ὠρκίσθη Βασιλεὺς στὴν Μέμφιδα. Τό Βασίλειόν του περιελάμβανε τὴν Αἴγυπτο, Β. Ἀφρική, Συρία κι' ἔφθανε μέχρι τὴν Περσία. Μέσα εἰς αὐτὴν τὴν Αὐτοκρατορίαν ἔζη ὁ «περιούσιος λαός» τῶν Ἑβραίων κτηνοτρόφων, πού οὐδεὶς ἔδιδε σημασία, εἰς ἐκείνους καὶ εἰς τὰ ἀσήμαντα χωρία των.

Οἱ Ἑβραῖοι ἦσαν τότε ἐγκληματῖαι. Εἶναι καὶ τώρα. Ἴδού τί διακηρύσσει ὁ ραββῖνος Ὁθαντία Γιόσεφ («Ἐλευθεροτυπία» 19/4/2001):

«Ἄς ρίξει ὁ Θεός τὴν ἐκδίκησή του στὰ κεφάλια τῶν Ἀράβων κι' ἄς κάνει τὸν σπόρο τους νά χαθεῖ, κι' ἄς τοὺς ἐξολοθρεύσει... Ἀπαγορεύεται νά τοὺς λυπούμαστε. Πρέπει νά τοὺς ρίχνουμε πυραύλους καὶ νά τὸ ἀπολαμβάνουμε, νά τοὺς ἐξοντώνουμε. Εἶναι κακοί, εἶναι καταραμένοι».

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

(Πηγαί, ἀποσπάσματα τῶν ὁποίων ἀναφέρονται στό παρόν βιβλίον)

- Ρ. ΑΜΠΕΛΑΙΝ, «Ίησοῦς»
ΑΝΑΚΡΕΩΝ, «Ἀνακρεόντεια»
Α. ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ, «Κίνδυνος ἐν ὄψει»
Μ. ΑΣΕΡ, «Ἑλληνοϊουδαϊκαί μελέται»
Χ. ΒΑΝ ΛΟΥΝ, «Ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος»
Ν. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ, «Ἡ Παλαιά Διαθήκη στήν Ὁρθόδοξην Ἐκκλησίαν»
Δ. ΒΕΖΑΝΗΣ, «Τό μέγα μήνυμα τοῦ Π. Γιαννοπούλου»
Β. ΒΕΛΛΑΣ, «Θρησκευτικά προσωπικότητες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης», «Ἑβραϊκή ἀρχαιολογία», «Κριτική τῆς Βίβλου καί Ἐκκλησιαστική αὐθεντία»
Ε. ΒΡΑΝΟΠΟΥΛΟΣ, «Ἱστορία ἀρχαίων χρόνων»
Ι. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, «Σχόλια εἰς Π.Δ.»
Π. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ, «Ἐκκλησις πρός τό Πανελλήνιον κοινόν»
Ε. ΓΙΑΡΟΣΛΑΒΣΚΙ, «Πῶς γεννιοῦνται, ζοῦν καί πεθαίνουν οἱ Θεοί καί οἱ Θεές»
Φ. ΓΟΥΩΛΜΠΑΝΚ, «Ἑλληνιστικός κόσμος»
Ρ. ΓΚΡΑΙΗΒΣ, «Ἑβραϊκοί μῦθοι»
Ι. ΔΙΩΤΗΣ, «Ἑλληνική Πατρολογία»
Α. ΙΛΑΡΙΔΗΣ, «Οἱ Ἕλληνες, οἱ γείτονες, οἱ ἑβραῖοι»
ΙΩΣΗΠΟΣ, «Κατ' Ἀπίωνος»
Α. ΚΑΨΗΣ, «Θρακολογία»
ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΚΕΦΑΛΑΣ (Ἅγιος Νεκτάριος), «Ἱερῶν καί φιλοσοφικῶν λογίων θησαύρισμα»
ΚΙΚΕΡΩΝ, «Περί ρήτορος»
Μ. ΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ, «Το Μεγάλο ψέμμα»
Τ. ΚΙΛΙΦΗΣ, «Ὁ Χριστός»
ΚΛΗΜΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΥΣ, «Στρωματεῖς»

- Γ. ΚΟΝΤΟΣ, «Ίησοῦς Χριστός, Ἕλληνας Θεός καί ἀντισημίτης»
- Γ. ΚΟΡΔΑΤΟΣ, «Παλαιά Διαθήκη», «Ἡ Παλαιά Διαθήκη στό φῶς τῆς κριτικῆς»
- Ρ. ΛΙΒΙΝΓΚΣΤΩΝ, «Τό Ἑλληνικόν πνεῦμα καί ἡ σημασία του γιά μᾶς», «Ἑλληνικά ιδεώδη καί σύγχρονη ζωή»
- Α. ΛΟΝΤΣ, «Ὁ Ἰουδαϊσμός σάν πρόδρομος τοῦ Χριστιανισμοῦ»
- Α. ΛΟΝΤΖ, «Προχριστιανική ἐποχή», «Ὁ Μωϋσῆς»
- Δ. ΜΠΑΛΑΝΟΣ, «Βασίλειος ὁ Μέγας καί τά Ἑλληνικά γράμματα»
- Θ. ΜΠΙΡΤ, «Ὁ Μ. Ἀλέξανδρος»
- Α. ΜΠΟΝΑΡ, «Ὁ Ἀρχαῖος Ἑλληνικός Πολιτισμός»
- Ζ. ΜΠΟΥΑΓΙΕ, «Οἱ χειρότεροι ἐχθροί τῶν λαῶν»
- Π. ΜΠΡΑΤΣΙΩΤΗΣ, «Εἰσαγωγή εἰς τήν Παλαιάν Διαθήκην»
- Τ. ΜΠΩΟΥΚΕΡ, «Ὁ Θάνατος καί οἱ θρησκείες»
- Φ. ΝΤΟΣΤΟΓΙΕΦΣΚΙ, «Τό ἡμερολόγιο ἑνός συγγραφέα»
- Γ. ΝΤΥΡΑΝ, «Παγκόσμιος ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ»
- Ι. ΠΑΣΣΑΣ, «Ἡ ἀληθινή προῖστορία»
- Ι. ΠΗΛΙΔΗΣ, «Ἡ Ἁγία Γραφή», «Ἡ θρησκεία τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων»
- Κ. ΠΛΕΥΡΗΣ, «Ἄς μιλήσουμε γιά ἔβραίους», «Γλῶσσα καί μορφή τοῦ Χριστοῦ»
- Α. ΡΑΝΟΒΙΤΣ, «Ὁ Ἑλληνισμός καί ὁ ἱστορικός του ρόλος, 336-30 π.Χ.»
- Α. ΣΙΑΜΑΚΗΣ, «Βιβλικές οἰκογένειες»
- Λ. ΦΙΛΙΠΠΙΔΗ, «Ἡ ἱστορία τῆς θρησκείας τοῦ ἀρχαίου Ἰσραήλ»
- Γ. ΦΟΥΡΑΚΗΣ, «Ἑβραῖοι - οἱ πλαστογράφοι τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας»
- Ι. ΧΑΛΝΤΟΥΝ, «Προλεγόμενα στήν Ἱστορίαν»
- Δ. ΧΙΩΝΗ, «Μιλοῦσε ὁ Χριστός Ἑλληνικά;», «Ἡ ἀποκάθαρση τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπό τά ἔβραϊκά στοιχεῖα»
- Π. ΧΡΗΣΤΟΥ, «Ἑλληνική Πατρολογία»

Συγγραφικόν ἔργον Κ. Πλεύρη

Α. Ἐκδοθέντα Βιβλία

1. Οἱ Ἕλληνες
2. Οἱ Βάρβαροι
3. Οἱ Ἕλληνες Φιλόσοφοι
4. Ὁ Σωκράτης μπροστά στον θάνατο
5. Ἄς μιλήσουμε γιά Ἑβραίους
6. Ὁ Ρατσισμός
7. Κοινωνιολογία
8. Ὁ Γέλως στήν Ἀρχαία Ἑλλάδα
9. Πολιτική προπαγάνδα
10. Ὁ Διωγμός τῶν Ἀρίστων
11. Ἀγία Σοφία
12. Μετακομμουνισμός
13. Τό Ἑλληνικόν Ἀλφάβητον
14. Ἀξιωματικός καί οἱ Νεοραγιάδες
15. Κοσμοθεωρία τοῦ Ἐθνικισμοῦ
16. Ὁ Καπιταλιστής
17. Γεωπολιτική θέσις τῆς Μακεδονίας
18. Τά εἴκοσι πρωτόκολλα τῆς προδοσίας
19. Παράγοντες πολιτικῶν συγκρούσεων
20. Γκαϊμπελς-Ἡμερολόγιον
21. Θέματα Πολιτικῆς Κοινωνιολογίας
22. Σκόπιμα λάθη
23. Φύσις - Ἱστορία Σκακιοῦ
24. Ἰωάννης Μεταξᾶς
25. Ποία Γλῶσσα καί γιατί;
26. Κριτική ἰδεῶν
27. Ὁ Λαός ξεχνᾷ τί σημαίνει Ἀριστερά
28. 21 Ἀπριλίου 1967
29. Πᾶς μή Ἕλλην Βάρβαρος
30. Γλῶσσα καί μορφή τοῦ Χριστοῦ
31. Βασιλεία
32. Οἱ Ἐθνοπατέρες
33. Θρήσκευμα καί ταυτότης
34. Δικαιοσύνη

Β. Έκδοθεισαι έργασια - Μελέται

1. Ρωσία 1917
2. Ό Μῦθος
3. Η Άστυνομία στήν Άρχαία Έλλάδα
4. Τράπεζαι καί ασφάλειαί στήν Άρχαία Έλλάδα
5. Πόντιος Πιλάτος
6. Νεοελληνική Ιστορία 1915 - 1935
7. Καποδίστριας
8. Βαλαωρίτης
9. Έλευθέριος Βενιζέλος
10. Ό Καραγκιόζης
11. Σουρής

Πρός αναγνώστας.

Ἡ Παλαιά Διαθήκη εἶναι ἓνα θρησκευτικό βιβλίο τῶν Ἑβραίων, τό ὅποιον μετεφέρθη καί στόν Χριστιανισμόν. Περιέχει πλῆθος ὀνομάτων καί περιγράφει πλῆθος γεγονότων. Εὐλόγως τίθεται τό ἐρώτημα: τά πρόσωπα καί τά γεγονότα, πού ἀναφέρονται στή Π.Δ. εἶναι ἀληθῆ ἢ φανταστικά;

Μέ ἄλλα λόγια ἔχομεν ἱστορίαν ἢ μύθους;

Ἡ ἐπιστημονική ἔρευνα πρό πολλοῦ κατέληξε ὁμοφώνως εἰς τρία συμπεράσματα: Πρῶτον, αἱ συναντήσεις καί αἱ συνομιλίες μεταξύ τοῦ Ἰεχωβά, τῶν Ἀγγέλων, τοῦ Διαβόλου καί τῶν διαφόρων ἑβραιοπροφητῶν αὐτονοήτως δέν εἶναι ἱστορία. Δεύτερον, ὅλα τά ἀναφερόμενα πρόσωπα στεροῦνται τεκμηρίων, ἔστω ἐνδείξεων ἱστορικότητος, ἀφοῦ οὐδεῖς, οὐδαμοῦ, οὐδέποτε τά ἐπιβεβαίωσι καί κατ' οὐδένα τρόπον πιστοποιεῖται ἡ ὑπαρξίς των. Τρίτον, τά περιγραφόμενα γεγονότα τά διαδραματιζόμενα μεταξύ ἀνυπάρκτων προσώπων εἶναι ὡς ἐκ τούτου ψευδῆ, συνεπῶς δέν ἀποτελοῦν ἱστορίαν.

Δίχως προκατάληψιν παρουσιάζω καί ἀναλύω τά στοιχεῖα βάσει τῶν ὀπίων τά βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἶναι παραμύθια ἀκατάλληλα δι' ἀνηλίκους, λόγῳ τῆς ἀνηθικότητός των.

Κωνσταντῖνος Πλεύρης